

23764

Z BIBLIOTEKI
SEMINARIALNEJ
SANDOMIERSKIEGO

J 23

LIBRARY OF THE
MUSEUM OF
COMPARATIVE ZOOLOGY
AND ANATOMY
HARVARD UNIVERSITY
CAMBRIDGE, MASS.

23764

Z BIBLIOTEKI
SEMINARIUM
SANDOMIERSKIEGO

*Hoc Liber acquisitus Typographo J. Ledus
Hic est quod scripsit*

V I T A E S A N C T O R U M

Inventus Leonis & pp. Reformatio

SANCTARUM

Ordinis Canonorum Regularium

Sanctæ Hierosolymitanæ Ecclesiæ,

Custodum Ssmi Sepulchri,

nunc primùm editæ

in quibus

Res in Palæstina gestæ, Historia Orientalis, Status Hierosolymitanæ Ecclesiæ, Notitia Ordinis, continentur.

A U T H O R E

F L O R I A N O B U Y D E C K I

Canonico Ssmi Sepulchri, S. Th. Doctore, Ordinis sui apud Sanctam sedem Procuratore Generali.

Additi sunt tres Indices; *1mus*, Authorum, ex quibus collectæ sunt Vitæ; *2dus*, Sanctorum, quorum Vitas hic liber continet; *3tius* rerum Notabiliorum.

C R A C O V I A E

In Officinâ Dominici Siarkowski, S. R. M. Typ. & Bibliop. A. D. 1743

23704

In Stemma
Illustrissimæ & Excellentissimæ
Domûs.

I.

Quid tria DEBOVIO miraris tela decore,
Inscius an vitam, funus, an arma dabunt?
Funera dant hosti: herœ dant vivere menti,
Tutamen Patriæ præsidiumq; ferunt.

II.

Præsidium, decus atquè mei dum quæro laboris,
Tu primus, Noster quem labor optet, ades.
Vitæ Sanctorum fient Te Præsule Sacræ.
Præsidium fient, Nomen & Arma Tuum.

Illustrissimo, Excellentissimo

&

Reverendissimo Domino

D. NICOLAO

à DEBOWAGURA

DEBOWSKI

Episcopo Camenecensi,

Præposito Commēdatario Miechoviensi,

Canonicorum SS. Sepulchri Protectori

Amplissimo.

*G*nosces audaci fiducia, ANTISTES ILLUSTRIS-
SIME EXCELLENTISSIME, quod pro Tuorum in
nos meritorum Magnitudine, pro meorum in Te
obsequiorum multiplici studio & debito, exiguum
hunc laborem, Præsuleis ingeram manibus, oculo
subijciam judici, plantis neesum exoratis substernam, Nomine
Armig₂ Domūs Illustrissimæ exornem & defendam. Inscripta

nimirum pridem caelo Divorum Nomina, terris haecenus planè
insepulta, quia multis nominibus Tua sunt, ab Illustrissimo DE-
BOVII Nomine, in lucem publicam animari debuerant. Te
Præsul Reverendissime religionis utiq; & virtutis animam,
Sanctorum deprecant vitæ; laude omni Majorem Pontificem, in
elogii partem vocant, Sacra Divorum panegyres; aternitate digna
virtutum exempla, Te probitatis exemplar ambiunt, ut ex Te le-
gatur facilius, felicius addiscantur quam ex codice. Quapropter
si vitas & elogia Divorum sine Tuo Nomine, vel Nomen Tuum
sine Divorum elogiis, orbi porrigerem, favori Cœlitum erga Te, &
Tua in Cœlices pietati, Tua in Religionem Nostram benevolentissimæ
devotioni, & securitati felicitatis nostræ non immerito existimarer
injurius; cum in Te NICOLAO, inexhaustum pietas thesau-
rum, in Te Antistite, securissimum fides Præsidium, in Te Præ-
posito Commendatario Miechoviensi, Custodes Sepulchri u-
trumq; habeamus. Sanctorum proinde Nostrorum in immortalis-
tate dignis eorum gestis, laudes, orbi universo exponam, Tuo sub
Nomine; & Tua Ipsius, eorundem laudatione, celebrabo encomia;
optabili planè Oratori argumento, quia & elogii genus illustrius,
à trabeati sanguinis Tui obtingit Titulis, & ego citra absentationis
notam, laudare Te gestiam, ubi præclarè gesta, quæ Tibi cum Divis
quàm plurimum communia sunt, extulero. Id enim verò resta-
bat unicum, ut postquam in Senatu Patres Patriæ, in bello li-
bertatis propugnatores, prima in consiliis capita DEBOVIOS,
adoravit Polonia, etiam inter Divorum fastos, Iidem Sacrorum
Principes, Religionis vindices, virtutum assertores legerentur,
& laudarentur; atq; Sanctorum coronarent elogia, qui semper orbem
Lechicum exornarunt. Mitto tamen ornatissimæ Domus Vestra
facta ad culturam vocare dictionis, ne corrumpam si minùs
lauda.

laudavero; Sed nec rudi ordine percurram, Amplissima ornamenta Polonia, quæ illi Vestra porrexerit Domus, ne aut immensus sim, si recensere singula desiderem, aut seculorum recordationi difformis, si in tanta illustrium Virorum copia, oblivione universos præteream, quos grata mente complectitur Patria, probè conscia, quantum trabes Procerum à Vestro sanguine, quantum Illustrissimis Titulis, à Vobis lucis acceperit. Animos factorum memores habent pro annalibus, antiqua Senatus Poloni decora, Belzen-
sis alter, alter Lanciciensis Palatinus Dębovii; superflue contra obliviosorum injuriam temporum, munitendi calamò, quia Civium Patria inclusi cordibus, feliciter in eis perennant, quam in pagina. Illustrissimos Parentes Tuos, Florianum Iudicem Plocensem & Evam de Ciechanowieccijs Dębowska atq; Incluta tam Familia Vestra, quam Orbis Lechici decora, Patrios Maternosq; Avos, emeriti singularitate elogii non prosequor, Te unum in universa Prosapia & Parentum Illustrissimorum coronam statuo, Majorum gloriæ, plus ex Te additurus, quam taciturnitate quadam detraxerim. Viderat in Vavelli apice, provida publicis commodis Serenissimi AVGVSTI II. palpebra, Te Cracoviensis decus Capituli, & Regni ornavit titulis. Viderat in aureo NICOLAI Nomine gemmam Sacerdotum, & proximam suo voluit diademati, & jam tum Regnorum fastis dignum Virum, Regni jussit Notarium. Habebat quod ex Te legisset Respublica, cujus obsequiis Te totum transcripsisti optimus Civis Patriæ; Habebant iniquioris Fortune, terminis circumscripti, pretiosos liberalissimæ manus Tuæ characteres, quos illi quidem ad solatia afflictæ sortis legerent, tu verò egentium Pater notareris. Istas manifestæ virtutis notas advertit in Te, ex aquo Regni integritati, ac dignitati Virtutum prospiciens, Serenissimus AVGV-

STVS

STVS III. & à Regni calamo advocatam manum, Camene-
centi admovit Pedito, parem Pontificia dignitati sustinenda, de-
fendenda Fidei, fulcienda Patriæ dexteram; ut illud Christiani-
tatis propugnaculum & antemurale Polonia, in Te Præsule, tam
Religionis veræ columen, quàm Virtutis præsidium, habuisset; nec
minus contra quosvis hostium Patriæ impetus, fortissimè armare-
tur propugnaculis, quàm contra Fidei orthodoxæ juratos inimicos,
Te Debovio, Patriæq; muniretur telis. Non tamen sola Nomen
& gloriam Pontificiam, concludit Podolia, Tuus sanguis est, qui
Plocensem irrigat Diocesim, in Illustrissimo Excellentissimo &
Reverendissimo Domino, ANTONIO SEBASTIANO DE-
BOWSKI Plocensi Episcopo, Germanas virtutes nacti estis,
adeò, ut si eadem utrumq; non genuisset Domus Fratrem, fecisset
probitas. Audiunt adeo glorioso probitatis nexu, conjuncta Fra-
trum nomina, etiam gentes illæ, quas equorum à Nobis tractus
diviserat; pleno gloriam Vestram debebunt alveo, Vestras alluen-
tes Diocesim, hinc Vistula, inde Borysthenes, referuntq; longinquis
Regnis sudores, quos pro Patria Senatores, pro Religione Præsules,
profunditis. Quid memorem unam & indivisam Germani pectoris
Vestri, in Nos benevolentiam? à Nobis illa ignorari non potuit,
quam Roma didicisset. Implevit literas gratiis & faventissimo
ad Sacram Rituum Congregationem, Nostrum Ordinem ultra merita
excultis elogio, Illustrissimus Plocensis Antistes, Tu verò Præ-
sul Reverendissime Illustrissime, quas erga Sanctissimum Domini
sepulchrum, Pontificio pectore, sanctiores foveas flammæ, in amplis-
sima Ejusdem laude, & sollicita dilatanda suæ gloriæ, & Officij
Divini extendendi, Pastoralis Cura, luculenter demonstrasti; & ne
solutus arderes, alios quoq; Emeritissimos Polonia Nostræ Præsules,
ad eandem curam inflammasti. Manebimus ad cineres & sepulchrum
grati,

grati, tam beneficij Tui, quàm Noſtrorum Officiorum memores. Illuſtriſſimos THOMAM Plocenſem Capitaneum, IOSEPHVM Venatorem Terræ Zaukrenſis, STANISLAVM Signifeſſum Sereniſſimi Regnantis, & IOANNEM Dębovius, Fratres Tuos, prolixum eſet diſtinctis extollere laudibꝯ, Dębovii ſunt, & Fratres Tui: Trabearum & Regij Favoris hæredes proximi. Illuſtriſſima Zamoyſciorum Gomolenſciorum Mokrſciorum Nomina, Ejusdem Tecum Sariana Stirpis: Principum Mitriſ, Ducum clavis, Heroum laureis & ipſa Regum ſerenitate Inclytos Radzvilios Daniſovicios, Skarbkovios, Opaliſcios, Czartoryſcios, Potoccios, Sanguſzkones, Sobjeſcios, Domui Tue Illuſtriſſimæ, Sangvinis nexu conjunctos, recensere ad extremum placuit, ut ſciat orbis, qua ſerenitate Divorum vita prodeunt, Tuo ſub Nomine. Suscipe itaqꝯ Antistes Maxime, in Te, & decus & præſidium habiturum, munus iſtud, quod Præſuleæ conſecro dignitati. Beata illa animæ ſæculorum memoriam in terris habituræ, faciant Te beatos dies longiſſimè vivere, Divinís gratiis & honoribꝯ, factiſqꝯ immortalitate dignis perennare.

Ita vovet.

Illuſtriſſimæ Excellentiſſimæ Reverendiſſimæ Dominationis,

*Devotiſſimus Servus,
Florianus Buydecki Canonicus S. Sepulchri.*

Approbatio Ordinis.

Librum cui titulus: *Vita Sanctorum & Sanctarum Ordinis Canonico-
rum Reg: S. Hierosol. Ecclesie &c.* ab Illustri & A. R. Floriano
Buydecki, Canonico Ordinis Nostri, satis magno & diuturno labore
ex probatis & Classicis Authoribus collectum, diligentissimè legi. &
quia in eo nihil reperi fidei Catholice repugnans, sed omnia vene-
randam antiquitatem præferunt, proinde ad Majorem Dei & Se-
pulchri Christi gloriam, Sanctorumq; venerationem typis imprimen-
dum concedo facultatem, si iis ad quos pertinet ita videbitur. Datum
in Canonica Gáli Miechoviensi, Die 26. Mensis Martij. A. D. 1737.
*M. Jacobus Radlinski S. Th: Doctor, Canonico-
rum S. Sepulchri,
Congregationis Miechoviensis Custos Generalis mpp.*

Vita Sanctorum & Sanctarum, Ordinis Canonico: Reg: Sancta Hiero-
sol: Ecclesie, &c. ex Variis & Classicis Authoribus collecta, non
solum ad publicam noticiam, à Studioso Instituti sui Authores ve-
rum ad cultū imitationemq; eorū, concinnè proposita, ad Majorem
Dei Gloriam, qui est mirabilis in Sanctis suis, cenfeo ut imprimantur.
Datum in Canonica Cracoviensi S. Hedvigis, ejusdem Ordinis. Die
25. Februarij. Annò 1737.

*M. Venceslaus Muratowicz S. Th. Doctor ejusdemq; Professor
actualis in eadem Canonica, Canonico-
rum S. Sepulchri, Congre-
gationis Miechoviensis Consiliarius. P. Chelmensis.*

Approbatio Diocesana.

I M P R I M A T V R.

M. Martinus Walefszynski S. Th. Doctor & Professor, Collegij Ma-
joris Senior Pater, Canonicus Cathedralis Crac: Premycovien-
Præpositus, Studij Gális Universitatis Crac: Procancellarius, Libro-
rum Diocesis ejusdem Ordinarius Censor. Datum Cracoviae in
Collegio Majori Die 15. Aprilis 1737.

P R Æ F A T I O

Ad Lectorem.

Vitas Sanctorum Ordinis mei, Lector amice tibi propono, in quibus conscribendis, non sum imitatus Græcos, uti summos Oratores, sed Romanos, quibus satis est, non esse mendaces. Absit verò à me, ut mendax sim, qui nihil, nisi Auctore in margine notato cum suis notis, profero, quo fidem meam liberem. Unde in hoc opere meo, nec stylus adeò æqualis, aut fluidus quoniam ex diversis Auctoribus confectus. Hæc te mi Lector scire volo, quòd in hoc opere, non sit intentum meum, vitas omnium Sanctorum & Sanctarum, Univerſi Ordinis mei proferre, cum sit eorum immensus propemodum numerus, & sicut antiquitate Nostra Religio, inter omnes alias Religiones primatum obrinet, ita & Sanctorum numerositate. Cum enim Ecclesia Hierosolymitana, sit antiquior omnibus per totum Orbem Ecclesijs, à qua Ordo Noster Canonicus suam ducit originem, utpote à Sancto IACOBO IVSTO Apostolo, & primo Episcopo Hierosolymitano fundatus; ita etiam hic Noster Ordo, per tot sæcula annorum, immensum producit Sanctorum numerum. Deinde Ecclesia Hierosoly
A mitana,

mitana, à qua, ut dictum est, Ordo Noster Canonicus ducit originem, erat Patriarchalis, habens sub se alias Ecclesias, utpote Metropolitanas quatuor, Cathedrales autem & Suffraganeas centum, quas numerat apud Vilhelmum Tyrium de bello sacro lib: 24. cap: 12. ad calcem libri; & apud Baronium Annal: Eccl: tomo 6. Anno 553. penes quas Ecclesias, Canonici Ordinis Nostri manebant, easdem Ecclesias regebant, & ex eis ad has Ecclesias assumebantur Episcopi. Si ergo & harum Ecclesiarum Sanctos Episcopos, & Canonicos, in libris & Historijs revolverem, esset eorum innumerabilis multitudo. Ac tandem si alias Ecclesias extra Palæstinam positas, quas Ordo Noster regebat, quæ tam in Bulla Coelestini Papæ secundi Approbatoria Ordinis Nostri, quàm apud Gabrielem Pennotum lib: 2. cap: 67. & cap: 41. Tum apud Iacobum de Vitriaco, in Hist: Hierosol: abbrevi: cap: 57. fol. 1077. & apud Tyrium lib. 11. cap: 12. Tum & alias Ecclesias Ordinis Nostri, in Bulla Honorij Tertij Papæ, de Data apud Urbem Veterem decimo quarto Kalend: Septembris, Pontificatus sui Anno quinto, per Universum Orbem, ac Regna ejus sparsas, specificarem. Ad extremum si duo millia Octoginta octo Claustra à Canonicis Nostri Ordinis inhabitata, ut patet ex publico Instrumento Anno 1380. Feriâ 2dâ ante Festum Sanctæ Valpurgis, per Guilhelmum Patriarcham Hierosolymitanum confecto, penetrarem; immentum Sanctorum Ordinis Nostri Catalogum texerem, ita, ut quod Ioannes de Nigravalle, Sacræ Romanæ Ecclesiæ Bibliothecarius in
Epi;

Ad Lectorem.

Epilogo divers: chronic: epil: 12. ex Anastasio Cardinali, & Romanæ Ecclesiæ Bibliothecario, de Vniverso Ordine Canoniorum Regularium scribat; quòd tam multi ex prædicto Ordine reperiantur Sancti, ut eorum *selebrandis festiuitatibus, seu commemorationibus dicendis, per totius anni circulum, singula quaq; die, sufficiant circa quingenta.* Hoc ego de uno Ordine Canoniorum Regularium, Sanctissimi Sepulchri (licet & hic non differat essentialiter; ab Ordine Canoniorum Regularium, à Beato AVGVSTINO, & à Sanctis Apostolis institutorum, ut deducit Gabriel Pennotus, lib: 2. cap. 68. per totum, nisi fortè solâ accidentariâ differentiâ) dicere possum. Adeo; què non est intenti mei, per omnes Ecclesias, quas Ordo Noster intra & extrâ Palæstinam regebat, peregrinari, vitasq; omnium Sanctorum, Vniversi Ordinis Nostri colligere, cùm hoc opus ejusdem esset difficultatis, cujus & numerare stellas.

Solius itaq; Ecclesiæ Hierosolymitanæ Sanctorum, tibi vitas propono, non quidem adhuc omnium, quia aliorum Sanctorum Hierosolymitanæ Ecclesiæ, passim sunt apud Authores, reperibiles vitæ, quas describere, superfluum mihi videbatur, utpote apud Petrum Lull in lib: Mausol: Sancti IACOBI, multis in locis & præcipue cap: 13. qui Sancti, manebant Hierosolymis ad Ecclesiam Sanctissimi Sepulchri, aliqui verò illorum translati, ad Ecclesiam Bethleemicam, (ubi antequam hæc Ecclesia in Cathedralem erecta, erat Prioratus Canoniorum Regularium Ssmi

Sepulchri, ut Scribit Iacobus de Vitriaco, in Hist: Hierosolymitana abbrevi: cap: 57. fol. 1077.) Tandem Sancti SABÆ, qui à Salustio Patriarcha Hierosolymitano, in Præsbyterum consecratus: Moris autem fuit Ecclesiæ Hierosolymitanæ, & Episcoporum illius Ecclesiæ, ut quem Præsbyterum consecrassent, eundem in numerum & Catalogum Canonorum Regularium Sanctissimi Sepulchri referebant, ut factum est cum sancto ELIA & Martyrio, ut habes in vita ejus, in hoc libro 4. Julij, ab eodem Divo Salustio Patriarcha Hierosolymitano in numerum Canonorum Ecclesiæ Sanctissimi Sepulchri, inscripto. Tum quia Canonici Ordinis Nostri in Belgio, hujus Sancti SABÆ Festum celebrant, ab antiquo & immemorabili tempore, more ex Hierosolymitana Ecclesia introducto, adnumerantq; hunc Sanctum, numero Sanctorum sui Ordinis, ut videre licebit in Officijs ipsorum Leodij typo impressis. Sancti AVGVSTINI item, Legislatoris mei, vitam in hoc opere comprehendere nolo, licet hic Sanctus Doctor ex Hierosolymitana Ecclesia, normam vivendi acceperit, Regulamq; suam adinstar Regulæ, Clericis à Sanctis Apostolis Hierosolymis traditæ, composuerit; ut ostenditur in vita Sancti SIMONIS Episcopi Hierosolymitani 18. Februarij, ex Dagoberto Patriarcha. Nolo inquam hinc, Sancti Doctoris producere vitam, cum ejus laudibus plenus est mundus, pleni libri, plenæ sapientum voces, præcipuè apud Gabrielem Pennotum, in toto libro primo, ubi Sanctum Patrem defendit à Monachatu, cui ego subscribo.

Ex Sanctis autem Foeminis, primitivæ Ecclesiæ Hierosolymitanæ, à quibus Canonissæ Regulares Sanctissimi Sepulchri ducunt originem, propter eandem causam, hęc vitas non produco, utpote Sanctarum **MARIÆ IACOBI**, **MARIÆ MAGDALENÆ**, **MARTHÆ**, quæ omnes Religiosæ fuerunt, ut mox ostendam, Discipulæq; Sancti **IACOBI**, & secundum institutionem ejusdem Sancti **IACOBI** vixerunt, ut scribit Petrus Lull, in libro sæpè allegato cap: 8. Item Sanctæ **PAVLÆ**, quæ ad Sepulchrum **CHRISTI** maximè devota fuit, & in Monasterio Bethleemitico ad Præsepe Domini, omnibus clara virtutibus sanctissimè vixit, vitam q; inibi finivit. Tum Sanctæ **EDITHÆ** & **ODILIÆ**, seu ut alij scribunt **OTILIÆ**, quarum Petrus Lull in Libro suo cap: 18. mentionem facit, easdemq; Canonissis Regularibus Sanctissimi Sepulchri adscribit. Tandem etiam non est intenti mei, vitas aliorum Virorum, & Virginum Nostri Ordinis conscribere, qui non sunt in Martyrologio Romano, aut quorum non celebrantur festivitates in Ordine Nostro, ut Venerabilis Alveræ de Virmund, Canonissæ Regularis Sanctissimi Sepulchri, & earundem Canonissarum Priorissæ Iuliacensis, licet hæc Iuliaci, ubi sepulta, habetur pro Sancta à suis Sororibus. Tandem Mathias Lubienki, Ordinis Nostri Sanctissimi Sepulchri Canonicus, & in Conventu Miechoviensi Professus, postea Episcopus Chelmensis, Posnaniensis, Vladislaviensis & Pomeraniæ, ad extremum Archi Episcopus Gnesnensis, regni Poloniae & omnium virtutum Primas, primusq; Princeps, quem **DEVS**

in vita gratijs; post mortem miraculis illustravit, ac præcipuè, quòd Corpus ejus, per centum annos incorruptum servatur; ab omnibus in Archi Diocesi Gnesnensi, me audiente, Sanctus Episcopus nominatur. Non est mihi inquam hic Princeps pro meta, ut ipsius vitam scribere contenderem, cum seorsivus tomus in hac materia conficiendus esset. Utinam DEVS nomen hujus pijsissimi Viri, in decus Primatialis dignitatis, in solatium Illustrissimæ Lubienianæ Domûs, in ornamentum Ordinis mei Canonici, & præcipuè in majorem gloriam suam, Catalogo Sanctorum inscribat: Utinam esset tempus, ut fama hæc: Sanctus Mathias Lubieński, à solis ortu usq; ad occasum dilatetur, promulgetur: Phosphore redde diem, cur gaudia nostra moraris? Phosphore redde diem.

Porro quòd hi Sancti, quorum vitas conscripsi, & quorum in hac Præfatione mentionem feci, fuerunt verè & propriè Religiosi; patet tum ex eo: quia Apostoli fuerunt verè Religiosi, cum emissionem trium votorum, ut ostenditur in vita Sancti Fundatoris, & Patriarchæ mei IACOBI IVSTI Apostoli. Hoc ipsum docet & S. AVGVSTINVS 17. civit: cap: 4. S. THOMAS 2. 2. q. 88. art: 4. ad 3. Item. Alvarus Pelagius, lib. 2. de planctu Ecclesiæ c. 9. Hieron: Platus, lib: 2. de bono stat: relig: c. 20. Cornelius à Lapide, in Comment: in Acta Apost: cap: 5. Dominicus Soto, lib: 7. de Iustit: & Iure q. 2. art: 5. Alphonlus à Castro, contra Hæreses in verbo votum. Petrus Paludanus, in 4. d. 38. Gabriel Pennotus,

tus, lib: 2. c. 5. Ioannes Le Paige, in sua Bibliot: lib: 1. sect: 4. Franciscus Suarez, tom: 3. de Relig: c. 1. n. 15. Ioann: Baptista Signius, lib: 1. c. 2. & plurimi alij. Ergo etiam & primi Clerici à Sanctis Apostolis instituti, fuerunt verè & propriè Religiosi. Consequentià patet: quia id suadebat fervor illius ævi, & primitiæ spiritûs, quas ipsi hauserant, & doctrinam Apostolorum servabant, de quibus, sicut de omnibus Fidelibus, Sanctus LVCAS ait cap: 4. *erant perseverantes in doctrina Apostolorum.* Tandem hanc ipsam propositionem, quòd etiam & Clerici ab Apostolis instituti, fuerunt verè & propriè Religiosi, affirmativam tenent, Alphonsus à Castro, Petrus Paludanus, locis supra allegatis. Gabriel autem Pennotus, tum Ioannes Le Paige, locis suprâ de Apostolis specificatis, solidissimis firmant & probant rationibus & argumentis. Deinde Cornelius à Lapide, loco suprâ de Apostolis specificato, fundamentalissimè probat, primos Fideles, veros fuisse Religiosos; multò magis Clericos, eorum in virtute Duces. Quò ad verò Ecclesiam Hierosolymitanam, de cuius mihi hîc Sanctis sermo, expressè Gabriel Pennotus, lib: 2do. cap: 5. num: 9. docet: quòd eadem Ecclesia, à sui prima institutione semper fuerat Regularis. Hoc ipsum & Ioannes Le Paige in sua Biblioth: lib: 1. sect: 4: Ioannes Baptista Signius lib: 1. cap. 10. de Hierosolymitana specificè, scribunt Ecclesia, quorum Authorum brevitatis causâ auctoritates & probationes omitto: tantùm infero, Sanctos, quorum hîc vitas legis, cùm sint Ecclesiæ Hierosolymitanæ, fuisse Religiosos, & Regulares Clericos Ecclesiæ Hierosolymitanæ.

Iam ergo Sanctos hos, verè Religiosos, ac tribus vobis obstrictos ostendimus; aliquid de habitu eorundem Sanctorum innuamus; cum sint relativa, Religiosus, & habitus religiosus. Certum igitur est: Episcopos Hierosolymitanæ Ecclesiæ, usos fuisse veste linea, (quæ est proprius habitus Canonorum Regularium) ut scribit Sanctus HIERONYMVS, in lib: Virorum illustrium, de Sancto IACOBO Hierosolymitanæ Ecclesiæ Episcopo, usum fuisse veste linea, in qua, ut liber Historiæ Sancti SILVESTRI testatur, B. EUPHROSINVS Episcopus Pamphiliæ Romam venit, veste linea, quæ dicebatur fuisse Beati IACOBI Apostoli, indutus. Pari modo etiam Clericos Hierosolymitanæ Ecclesiæ, non alio habitu usos fuisse, nisi veste linea, idq; per modum Rocheti facta, ad imitationem veterum Sacerdotum & Levitarum Legis Moisaicæ, Exod: 28. 29. & alibi passim, qui utebantur Ephod lineo; Ephod: autem lineum, fuit cum strictis manicis, ut testatur Sanctus HIERONYMVS. Sanctus autem AVGVSTINVS tunicam lineam, de communi vita Cleri appellat Rochetum, ut refert Signius lib: 3. cap: 4. fol: 261. Hi autem Levitæ, legis Evangelicæ Sacerdotes & Levitas præfigurabant; ut docet Gratianus, dist: 21. cap: 2. in principio. Durandus, in ration: Divinorum Officiorum lib: 2. cap. de Sacerd: & Albertus Trotus, in lib: de perfecto Clerico cap: 16. & 17. Quem quidem habitum lineum, sive Rochetum, Canonici Nostri, statim Hierosolymis amissis, per Italiam sparsi, mantileto nigri coloris desuper addito, detulisse leguntur, quod postea

stea Rochetum, Leo ejus nominis tertius, Pontifex Maximus, pro Canonicis Nostri confirmavit: de Data Romæ apud Sanctum PETRUM, anno Incarnationis Dominicæ 1520. tertio nonas Octobris, Pontificatus sui anno octavo, editâ Bullâ, quæ incipit: *Cum à nobis petitur, quod justum est &c.* Tandem etiam & Sacra Rituum Congregatio Die 12. Martij Anno 1661. idem Rochetum simul cum Mantileto pro Canonicis Nostri, suo Decreto confirmavit; quod Decretum postea in Acta Consistorij Generalis Cracoviensis Anno 1664. Die Lovis, 10. Mensis Januarij ingrossatum est. Et neq; dicas, quòd Nostri Canonici, solùm in Ecclesijs & functionibus Ecclesiasticis, hujusmodi habitum deferunt; nam idem Rochetum Canonici Nostri, non solùm quando munera Clericalia exercent, sed & in alijs actibus, uti in Capitulis Generalibus, publicisq; alijs actibus deferunt, ita, ut idem Rochetum, sit eorum usualis habitus.

Sed quia Nostri Canonici, præter Rochetum, supra Mantiletum aut Mucetum, deferunt Crucem duplicatam rubeam, quæ itidem est essentialis habitus Nostrorum Canonicorum; utrum igitur hi Sancti, quorum hic vitas descripsi, utebantur præter vestem lineam, etiam Cruce rubea? Respondeo: de Sancto Nostro Patriarcha IACOBO, primo Episcopo Hierosolymitano, habes in vita ipsius, quòd ipsi Beatissima Virgo MARIA, Sanguine Filij sui eandem Crucem in pectore exaraverit; quod scribit Petrus Lüll, in vita Venerabilis Alveræ de

Virmund, parte 2. cap: 16. fateturq; id accepisse, ex libro antiquissimo, Catalogus Hierosolymitanus dicto, quam traditionem sequitur Nostri Ordinis Doctor, nunc meritissimus Superior M. Iacobus Radlinki, cujus in decem jam libris, ab ipso conscriptis, & typo impressis, collaudabunt multi sapientiam, & usq; in sæculum non delebitur; Non recedet memoria ejus, & nomen ejus requiretur, à generatione in generationem. Sapientiam ejus enarrabunt gentes, & laudem ejus enuntiabit Ecclesia: qui, inquam, in uno ex decem suis libris, Sepultura Viventium dicto, in præfat: hanc traditionem sequitur, eamq; confirmat multis rationibus, ad quem te remitto.

Nec dubium igitur est, etiam Clericos Regulares primitivæ Ecclesiæ Hierosolymitanæ, ad exemplum sui Patriarchæ, tali duplicata Cruce rubea usos fuisse, ut habes in vita Sancti STEPHANI ejusdem Sancti IACOBI Diaconi, in hoc libro, ex revelationibus Mariæ de Agreda, quam Crucem Beatissima Virgo MARIA, post mortem ipsius, jussit sibi adferri; tum in vita Sancti SIMEONIS, in hoc libro 18. Februarij, qui post mortem Sancti IACOBI, Crucem accepit, nec dubium, quòd eandem & portaverit. Præterea fulcit hanc meam propositionem Iacobus Lobbetius Leodien: è Soc: IESV, qui in Via vitæ & mortis lib: 3. cap: 7. fol: 340. & sequen: asserit, usum portandæ Crucis ab Apostolis inductum & confirmatum esse; dum inquit: *Primi illi vite Christianæ Satores, ab ipso Servatore Christo probè instituti Crucem ferebant, ut fidei teseram, professionis sue*
notam

notam, symbolum & ornamentum illustre pietatis, videre est illud in nummis Fulvij Ursini, in quibus prima illa surgentis Ecclesie lumina Apostoli, Ioannes & Philippus expressi sunt, & palliola Crucibus intexta, ad humeros & pectus habent. Horum morem avitamq; pietatem imitati deinde summi Pontifices, in quorum pallijs, & à tergo & à pectore, legebantur olim Cruces purpurei coloris, quas Venantius Fortunatus lib: 2. ep: 3. appellat: pallia textili Crucis insignia. Hæc ipsa veritas, quod Canonici Nostri, à prima sui institutione, scilicet ab Apostolo IACOBO, portaverint Crucem duplicatam, etiam revelationibus Divinis probatur: Cùm enim DEVS, Sancti Nostri Diaconi & Protomartyris STEPHANI, Corpus revelaturus esset, Sanctus GAMALIEL Hierosolymitanæ Ecclesie venerandus Sacerdos, Sancto LVCIANO pariter Presbytero & Canonico Hierosolymitanæ Ecclesie, jussu Divino, tribus vicibus apparuit, designando & revelando Corpus S. STEPHANI; apparuit autem ipsi Crucis insignitus in pectore, quam, dum viveret, portaverat, ut testatur Sanctus LVCIANVS, in Epist: sua de invent: Corporis S. STEPHANI, dum ait: *Horà tertiâ noctis, quæ est prima vigiliarum, quasi in extasi effectus, semivigilans, vidi Virum senem, longum, Ierophrebem, hoc est dignum Sacerdotem, canum, barbam prolixam habentem, palliatum alba stola, cui inerant gemmule aureæ, habentes intrinsecus Sanctæ Crucis signum &c.* quam visionem ejusdem Sancti Viri cum Cruce in pectore, secundò & tertio LVCIANVS habuit. Vnde etiam ex reve-

lacionibus Divinis manifestè patet, Sanctos Ordinis Nostri Sacerdotes & Canonicos, statim à temporibus Apostolorum, habuisse usum portandi Crucem in pectore, qui usus, adusq; in Nostro Ordine conservatus, & Constitutionibus à Sancta Sede Apostolica confirmatis, roboratus.

Hæc te amice Lector scire volui, sed quòd Te diutiùs detinuerim, ne mihi succenseas. Tu si vitas has legere voles, jam licet, si ergo gratus earum es, gratias age illi, (ut Sanctus meus Patriarcha in Epistola scribit) à quo omne bonum optimum, & omne donum perfectum, desursum est, descendens à Patre luminum. Si minùs gratus es, aut tu diligentior ex abundantiori tua penu profer, quæ mihi grata erunt; aut excusatam habeto inopiam meam; seu (ut verbis Sancti HIERONYMI, Epist: 50. ad Estobh, utar) aut meliores appone epulas, & me conviva utere, aut qualicunq; sæcula nostra contentus esto. Interim ex scriptis meis, sit DEO major gloria, Beatissimæ Virginis honor sempiternus, Sanctis Patronis cultus perennis, Amen.

CATALOGVS AVCTORVM,

*Ex quibus collecta Vita Sanctorum Ordinis Canon-
nicorum Regularium Custodum Ssmi Sepulchri.*

A.

- Adrichomius:
Alvarus Pelagius.
Anacletus Papa.
Andreas Eborensis:
Angelus Maria Cherubinus.
S. Anastasius.
Arnoldus Raysius.
S. Augustinus.

B.

- Baronius Cardinalis.
Berengosius.
Breviarium antiquum:
Breviarium Carmelitarum.
Brunner.
Bzovius.

C.

- S. Chrysoftomus.
Clemens Alexandrinus.
S. Clemens Papa Imus.
Cornelius à Lapide.
S. Cyrillus Ordin: Canonico: Ssmi Sepulchri.

D.

- Dorotheus Episcopus Tyri,

E.

E.

- Elers Ordinis Prædicatorum.
 S. Epiphanius.
 Evagrius.
 Eusebius.

F.

- Ferrarius Alexandrinus.
 Freculphus.

G.

- Gilbertus ab Elsrack Canonicus Ssmi Sepulchri.
 Gorczyński.
 S. Gregorius Nissenus.
 S. Gregorius Turonensis.

H.

- Haymon.
 Hegesippus.
 S. Hieronymus.
 Hieronymus Platus.
 S. Hilarius.

I.

- Iacobus de Vitriaco.
 Iacobus de Voragine.
 S. Ignatius Episcopus Antiochenus.
 Iosephus de bello Iudaico.

K.

- Kochanowski.
 Kwiatkowski.

L.

Le Paige.

Lobbetius.

S. Lucianus Canonicus Ssmi Sepulchri.

Lull Canonicus Ssmi Sepulchri.

M.

Magnum Chronicon Belgicum.

Marianus Scotus.

Maria de Agreda.

Martyrologium, Viola Sanctorum dictum.

Michaël Præpositus, Canonicus Ssmi Sepulchri.

Molanus.

N.

Nakielski Canonicus Ssmi Sepulchri.

Nauclerus.

Nicephorus Calistus,

Nicetas.

Nieszporkowicz.

Notationes super Martyrol: Rom: Baronij.

P.

Paulinus.

Pennotus.

Piskorski.

Platina.

R.

Radliński Canonicus Ssmi Sepulchri.

Rutfinus.

S.

Signius.
 Socrates.
 S. Sophronius Ordinis Canoniorum Ssmi Sepulchri.
 Sozomenus.
 Spondanus.
 Stephanus Episcopus Doren: Canonicus Ssmi Sepulchri.
 Sulpitius Severus.
 Surius.

T.

Tempesta Romanus.
 Theodoretus.
 Tyrius.

Z.

Zonara.

VITA

V I T A

Sancti JACOBI JUSTI imâ Maÿ.
*Apostoli, Primi Episcopi
 Hierosolymitani, Ordinis
 Canoniorum Regularium
 Custodum Sanctissimi Sepul-
 chri, Patriarchæ & Fun-
 datoris.*

Sanctus Iacobus genere Hebræus;

(a) Filius fuit Alphæi, & Ma-
 riæ, foeminae Sanctissimæ, quæ
 à Filio cognominata est Iacobi,

(b) Fratres habuit Iudam & Si-
 monem Apostolos, ac Ioseph

Iustum, qui oppositus fuit Sancto Matthiæ, in-
 forte Apostolatûs. Quo ad cognomen Iacobi,
 vocatus fuit Frater Domini, tum quia cognatus

C

erat

(a) Baronio
 in app: num:
 67

(b) Corne-
 lius in Proe-
 mio Cõmens:
 in Epist: Iac-
 obi sol: 4.
 & sequen:

(c) S. Ignatius Epist. 2. ad Iohannem.
(d) S. Chrysofost: Homil: 5. in Matth: (e) heresi 78.

(f) S. Epiphanius: heresi 29. & sequ: S. Antoninus, 3. p. tit: 31. c. 8.

(g) Idem heresi 78.

(h) heresi 78.

(i) S. Augustinus: 17. civit: 2. 4. S. Thom:

erat Christi, siquidem Maria, Soror fuit Sanctissimæ Virginis, non germana ex Anna, sed consobrina ex Sorore Annæ genita, tum quia (c) Christo simillimus moribus, formâ & vultu, ac si Christi Frater & gemellus fuisset. Secundò cognominabatur Iustus, (d) ab eximia justitia & sanctimonia. Tandem Sanctus (e) Epiphanius asserit, ejus cognomen vulgò fuisse Oblias, id est murus & præsidium, pro quo alij legunt Ophlias ab Ophel, id est Arx, turris celsissima & munitissima. Hic Sanctus (f) instar Iohannis Baptistæ & Ieremiæ sanctificatus fuit in utero Matris, qui etiam (g) à puero simul cum Christo, uti ejus cognatus & Frater, fuit nutritus & educatus. Postquam autem ætate crevit S. Iacobus, crevit & virtute; nam tantæ fuit abstinentiæ, ut vino, carne, cæterisque delicijs abstineret, ac insuper nudis pedibus incederet; præcipuè tamen castitatis fuit amantissimus, quare S. Epiphanius (h) scribit, eum semper Virginem permanisse. Cùm autem Christus novam legem fundaret, doctrinamque suam Orbi manifestaret, Sanctum Iacobum, sicut & alios undecim elegit, quem & Apostolum nominavit. In Apostolatu existens exemplo sui Magistri Christi, (i) sicut & cæteri omnes Apostoli, vota pertinentia ad perfectionis

tionis statum emisit, hoc est vota Religiosa, 2. 2. qd 88.
 castitatem, paupertatem & Christo obedientiam, ar: 4. ad 3.
 simulq; sicut & cæteri omnes Apostoli, in ul- Alvarus Pe-
 tima Cœna fuit à Christo ordinatus Sacerdos. lagius lib: 2.
 Cùm autem ad Sacratissimam Cœnam, audis- de planctu
 set Sanctus Iacobus Christum Dominum, de pro- Ecclesia c. 9.
 xima Passione sua discurrentem, tum quoq; de Hieronymus
 futura Resurrectione sua, de Sepulchro, statim Platus lib:
 (k) voto obstrinxit se non comesturum pa- 2. de bono
 nem, ab illa hora, quâ biberat Calicem Domi- stat: Relig:
 ni, donec videret Iesum resurgentem à mor- c. 20. & a-
 tuis, quod votum & jejunium in omni abstin- lij plurimi.
 tia ac perseverantia, expectando Resurgentem, (k) S. Hie-
 de Sepulchro Christum, adimplevit. Postquam ronymus de
 autem Christus Dominus finivisset opus Redem- Iacobo.

(1) Petrus
 Lull in vita
 P. Alvera
 par: 2. cap:
 16. ex lib:
 antiquissimo,
 Cathalogus
 Hierosolym:
 dicto, quam
 traditionem
 sequitur M.
 Iacobus Ra-
 dliński S. Th:
 Doctor, eam-
 què confir-
 mat multis

rationibus in
 prefato lib:
 Sepultura
 Viventium.

tem immutatus, & propter innumera vulnera de-
 formatus esset, utriusq; dolor & mæror, videlicet
 Mariæ Matris, & Sancti Iacobi multiplicatus est;
 siquidem, dum Maria oculos suos aperuisset, &
 in Iacobum coniecisset, mox agnovit, quòd fa-
 cies dilecti sui Filij Iesu, faciei Iacobi similis es-
 set; nunc autem propter multiplicia verbera &
 copiosum sanguinem, ex integro sit dissimilis:
 ob quod mæror cordis ejus, dolor & compas-
 sio renovata fuit. Post aliquot autem suspiria
 ad se rediens, nuntiavit Iacobo suo cognato ex
 instinctu Spiritûs Sancti, quòd ille Hierosoly-
 mis Custos Sepulchri sui Filij, Prædicator & E-
 piscopus Fidelium, Propagator Pasionis, & Mor-
 tis Christi esse debeat: ne autem hujus obli-
 scatur, sed semper in recenti memoria hæc re-
 tineat, intinxit digitum suum in pretiosissimum
 Sanguinem, qui in ejus vestes, dum Christus in
 Cruce penderet, guttatim decidit, vel potiùs de-
 fluxit, tum etiam in illud vulnus, quod Christo
 ad latus factum erat, in veste alba ac linea ad
 pectus Iacobo Crucem expressit: juxta formam
 & figuram illius, in qua Christus affixus fuit.
 Postea verò adhuc alteram parvulam Crucem
 super primam signavit, in memoriam illius in-
 scriptionis, quam Pilatus super Crucem affigi
 iussit, quæ fuit: Iesus Nazarenus Rex Iudæo-
 rum.

rum. Sit tibi etiam hæc Crux, (ajebat Maria) Iacobe, æternum memoriale amaræ & innocentis mortis mei dilecti Filij; hæc enim Crux est præstantissima medicina contra serpentinos morsus sathanæ, contra adulatorios sermones fallaciter decipientis mundi, contra omne mortale venenum peccatorum: hanc Crucem pone in cordis tui aulam, & per veram fidem & amorem, sine ibi radicari; nam qui illam in pectore portat vincit mundum: è contra qui illam peccatis maculat, hic de novo Christum crucifigit, & per ea sacrum Sanguinem Christi coinquinat; (prouti superior parvula Crux transgressoribus pro admonitione posita est) ejusmodi autem crucifixio multò amarior est primâ, quam Iudæi & Ethnici illi intulerunt. Hæc duplex Crux, sit etiam tibi assidua recordatio tuæ cum Christo conjunctionis in patiendo, omnes adversitates in patientia tolerando, tuam carnem castigando, & in servitutum spiritûs cogendo; hanc inquam duplicem Crucem portare debes in signum, quia tu & omnes tui sequaces, etiam mundo crucifixi, ex integro mortui esse debent; Christus verò Crucifixus solum in ijs vivit.

Accepta pretiosissimo Sanguine exarata Crucem Sanctus Iacobus a Maria, expectavit firmam
fide

(m) S. Hieronymus in Iacobo.

(n) Adrichomius in descriptione Hierosol: num: 218.

(o) Clemans Alex: lib: 7. Hypotypos.

(p) S. Hieron: in cap: 1. Epist: ad Galat:

(q) Anat: Papa Epist: ad Episcop: Italia.

(r) In oratione quae extat apud Phot: in Biblioth: num: 833.

fide Resurrectionem Christi de Sepulchro jejunos, quam firmam fidem & ardens desiderium ipsius, Christus de Sepulchro Resurgens, triumphaliter coronavit. (m) Nam apparuit ei, & tulit panem, benedixit, fregit & dedit Iacobo Iusto, dicens ei: Frater mi, comede panem tuum, quia resurrexit Filius hominis à dormientibus: ubi autem post Resurrectionem suam Christus Iacobo apparuit, (n) ibi in honorem ipsius Christiani postmodum Ecclesiam erexerunt. Sed sicut Resurgens Christus Sanctum Iacobum Iustum multis benedictionibus donavit, ita etiam (o) & ascendens in Caelum omnem ipsi simul cum Ioanne & Petro scientiam tradidit, quam deinde illi cæteris Apostolis communicarunt, hi autem septuaginta Discipulis. Insuper (p) vadens ad Patrem Christus, Filios Matris Ecclesiae Sancto Iacobo commendavit, & eundem Sanctae Civitatis Episcopum constitui iussit. Postquam autem Christus Dominus ascendisset in Caelum, (q) Sanctus Iacobus electus & institutus est Episcopus Hierosolymæ, à Sancto Petro, Ioanne, & Iacobo Fratribus. Unde (r) Hesichius Sanctum Iacobum vocat novæ Hierusalem summum Ducem, Sacerdotum Principem, Apostolorum verticem, in lampadibus resplendentem, & inter astra maximè illustrem.

strem. Succelsit ergo Iacobus Christo, quasi Frater Fratri, ut illi semen suscitaret, quod proinde Christianorum non Iacobitarum nomen sortiretur. Factus Episcopus (s) Clericos Regulares in Ecclesia Hierosolymitana instituit, quos & vitæ Apostolicæ normam edocuit, simulq; penes illam Ecclesiam, quam Apostoli ex coenaculo in Domum orationis consecrassent traduntur, simul cum ipsis cohabitavit. (t) Ut autem sibi conciliaret Iudæos, quorum proprius Pastor fuit, & eosdem ad Christum traduceret, servavit legem Moysis, licet jam mortuam, sed nondum mortiferam, quin & Sancto Paulo eandem servandi Auctor fuit, ut eum Iudæis acceptum faceret & conciliaret, itaq; salutis Pauli, communiq; paci & concordie confuleret. Tantæ autem fuit Sanctus hic Apostolus dignitatis, ut eum Sanctus Paulus post Sanctum Petrum, Ecclesie & Fidei columnam nuncuparet, ubi quoq; asserit se cum Sancto Iacobo suum contulisse Evangelium, ne in vacuum currem, inquit, aut cucurrissem. Vnde & Petrus è carcere per Angelum liberatus, illicò hujus rei nuntium misit ad Iacobum. Hinc & Iudas scribit, & gloriatur se Fratrem Iacobi, & Mater ejus, etiamsi plures habuerit Filios eosq; Apostolos, à digniori tamen vocatur

(s) Nakiel-
ski lib: de
Sacri antiq:
cap: 1. & 2.

(t) Cornelig
in proemio
Commentari
in Epist: S.
Iacobi, fol:
6.

(u) *Cornelius*
ut supra sol:
6. & 5.

herasi 78.

(w) *Cornelius*
sol: 6. ut su.
pra.

Epist: ad S.
Ioannem Ep
vang:

tur Mater Iacobi. (u) Vitæ etiam adeo sublimis & exemplaris erat, ut videretur esse speculum, & Imago Cœli vitæq; Cœlestis, quam agunt Angeli & Sancti in Paradiso. Hinc per dius & pernox in oratione cum Deo & Angelis versabatur, & in ea quasi in Cœlum rapiebatur ad Deum pleno mentis ascensu. Quare ex frequenti & continua oratione non tantum genua habebat callosa, sed & frontem, utpote, quam ex profunda humilitate & reverentia terræ affigebat. Tantam autem efficaciam fuisse orationis ipsius, ut Sanctus Epiphanius scribat: Sanctum Iacobum urgente magna siccitate, elevantem ad Cœlum manus, quasi alterum Moysen Deum precatum esse, ac mox pluviam impetrasse. Eminebat & alijs virtutibus Sanctus Pater, (w) ut Christi vultus moresq; Christi in eo, quasi in vivo antitypo resplenderent. Quocirca populus fimbriam vestimenti ejus, certatim cupiebat attingere, & fideles post Christi in Cœlum ascensum è varijs Provincijs certatim Hierosolymam pergebant, Sancti Iacobi vivendi causâ, ut in eo viderent & intuerentur Christum, ob miram, quam cum eo habebat per omnia similitudinem. Ita Sanctus Ignatius Martyr scribit se cogitare, pergere Hierosolymam, ut videat

deat S. Iacobum, quasi vivam Christi effigiem. Hinc etiam Iudas, Christum proditurus Iudæis, eis osculi signum dedit, ut eo Christum agnoscerent, ne pro eo Iacobum Christi simillimum comprehenderent.

His & alijs cum eminuisset virtutibus Sanctus Pater, (x) meruit primus Missæ Sacrificium solenniter celebrare, cuius etiam celebrandi formam & ritum præscripsit; cui Sanctus (y) Stephanus, Sancti Iacobi & Ecclesiæ Hierosolymitanæ Diaconus ministravit. Insuper virtus & sanctimonia Iacobi meruit sibi, (z) concessum esse ingredi Sancta Sanctorum, quod ex lege Dei soli Pontifici licebat, idq; semel tantum in anno, nimirum in festo expiationis. (a) Interfuit etiam in primo Concilio Hierosolymitano, primusq; post Sanctum Petrum, utpote Hierosolymæ Episcopus, sententiam dixit, nimirum: Christianos non obligari lege & legalibus Moysis. Vnde ad Episcopalis dignitatis ornamentum, Sanctus Iacobus præter hoc, quod utebatur lineo Ephod, quod erat cum strictis manicis, ut testatur Sanctus Hieronymus, in formamq; Rochetti; (b) tum præter stolam eisdem Sancti Apostoli, quam diutissime conservatam esse, gestavit (c) laminam auream, quasi insigne, tam Pontificatus, quam regni Christi,

(x) Sexta
Synode de cõ-
secr: dist: 1.

6. Iacobus.

(y) S. Ignatius Epist: ad
Hieronem; &

Martyrol: vi-

ale Sanctorum

30 Aug:

(z) S. Hieron:

in Ca-

talogi Script:

Ecclesi: in Iacob.

S. Epiphon: her:

29.

(a) Cornel:

ut supra sol:

7.

(b) Sponde-

nus Annal:

Ecclesi: Anno

34. n. 87.

(c) Cornel:

ut supra sol:

7.

sti, instar Melchisedec, indeq; nunc Episcopos gestare mitram pretiosam, eo quod regali fungantur Sacerdotio, tanquam Christi Reges & Sacerdotes. Quantæ autem fuerit sapientiæ Sanctus Pater, patet tum ex ejus Epistola, de qua scribit Rabanus: (d) S. Iacobum hanc Epistolâ, legentibus immensam scientiæ claritatem infundere, ea enim complectitur omnem Christianæ doctrinæ & vitæ perfectionem, tum ex ejus sacra Liturgia, (e) Ecclesiæ Hierosolymitanæ tradita, quam non apocryphi cujuscumque, sed ipsius Sancti Iacobi esse patet, tum ex sensu & consensu Doctorum, & Fidelium in Concilio Trullensi, tum ex nostro S. Cyrillo Hierosolymæ Episcopo, qui catechesi 5. orationes mystagogicas habet acceptas ex Missa Sancti Iacobi. (f) Scripsit præter hoc Sanctus Iacobus Constitutionem de Confessoribus, item Constitutionem de Virginibus, item tertiam Constitutionem de Vespertina Oratione, quæ Constitutiones extant apud Ioannem Zonaram. (g) Matthæi autem Evangelium ex Hebræo in Græcum, quasi universalius idioma transtulit. Quantus autem fuerit Sanctus Pater Defensor Immaculatæ Conceptionis Beatissimæ Virginis, patet ex ejus sacra Liturgia, ubi eandem Sanctissimam Virginem non semel, sed aliquo-

*Lib. de uni.
verso capi 5.*

*(e) Baronii
Annal: Eccl:
Anno 63. nû:
70.*

*(f) Zonara
in Commentis
in Canon: A-
postolor: fol:
1022 & 1034.*

*(g) S. Atha-
nasa in Syno-
psi.*

liquoties immaculatè conceptam affirmat; (h) & exinde, quòd festum ipsius Immaculatæ Con-
 ceptionis in Ecclesia Hierosolymitana celebra-
 verit. In prædicatione Verbi Divini infatigabi-
 lis fuit, ita, (i) ut quotquot crediderunt, Sancti Iacobi prædicatione & hortatu credide-
 rant; in quibus prædicationibus suos Iudæos, (k) futuram Urbis Hierosolymitanæ subversionem
 edocuit, & ut tempus poenitentiae habeant, e-
 andem prædixit. Ergo cum pleriq; etiam ex
 Principibus viris, fidem essent amplexari, non
 nulli ex Scribis, Phariseis & reliquis Iudæis tu-
 multuari, atq; vociferari coeperunt, quòd u-
 niversus ferè populus Iesum existimabat verum
 esse Christum. Qui etiam ad Iacobum pro-
 fecti, sic eum compellarunt: Te obnixè ora-
 mus, ut quoniam populus fide in Iesum, per-
 inde ac si verè esset Christus collata, in gra-
 vem errorem delapsus est, eum ab hac opi-
 nione avoces, atq; ut omnes etiam, qui hodie
 ad festum diem Paschatis celebrandum conve-
 nerunt, de Iesu verè rectèq; erudias, te etiam
 atq; etiam obtestamur. Tibi enim omnes fi-
 dem adhibemus, nec nos solùm, sed tota e-
 tiam multitudo perhibet testimonium, quòd
 Iustus sis, quòdq; Personam non respicias. Per-
 suadeas igitur populo de Iesu, ne erret: etenim

(h) Kocha-
 novski, in
 lib: nov: Im-
 macul: Con-
 cept: Dec: 2
 resol: 1. fol:
 146.
 (i) Eusebii
 lib: 2. Hist:
 c. 22.
 (k) Haymon
 Hist: sac:
 lib: 3. c. 8.

& universus populus, & nos omnes tibi credimus. Idcirco statue te ipsum super pinnam templi, ut de superiori loco cunctis conspicuus sis, atq; adeò tua verba à tota multitudine facilè & sine impedimento audiantur. Propter festum namq; Paschatis non solùm omnes Iudæorum tribus, sed multi etiam ex Gentibus convenerant. Proinde Scribæ & Pharisei, quos supra posuimus, Iacobo supra pinnam templi collocato, cœperunt exclamare & dicere: O Iuste! cui meritò omnes debemus fidem adungere: quoniam populus, Iesum Crucifixum imitando, aberravit; tu idcirco nobis commonstra, quod sit ostium Iesu Crucifixi? qui clara voce sic respondit: Quid me interrogatis de Iesu Filio hominis? ipse sedet in Cœlo à dextris magnæ virtutis & potentiaë Dei, & in nubibus Cœli venturus est. Hæc expressa & publica Christi professio, causa fuit ejus martyrij, quod proinde evidens fuit & illustre; subdit enim Eusebius: Atq; cùm multi plenè essent persuasi, & ob Iacobi testimonium Deum laudibus in Cœlum ferrent, dicerentq; Osanna Filio David; Scribæ autem & Pharisei de integro cœperunt primùm ita inter se colloqui: Malè certè, & infeliciter accidit, ut istud testimonium nostrâ operâ Iesu tribueretur: at conscensis gradi-

bus

bus illum deiiciamus præcipitem, ut homines inde perterrefacti, nullam fidem ejus doctrinæ adhibeant; deinde clamare & dicere: O! o! Iustus etiam erravit! Tollamus de medio Iustum, quoniam nobis molestiæ est & incommodo. Tandem Iudæi Sanctum Iacobum præcipitem dederunt, & quoniam dejectus in præceps, non statim mortem obiit, sed vultu sursum sublato, genibusq; flexis dixit: Obsecro Domine Pater da illis veniam, nesciunt enim quid faciunt; cœperunt saxa in eum conijcere; Cùmq; lapidibus illum obruerent, unus ex Sacerdotibus ex Filijs Réchab, filij Rechabim, qui sunt Ieremiæ testimonio commendati, voce emissa contentiùs dixit: Quid agitis! Iustus pro vobis Deum deprecatur! At tamen unus ex illis, qui fullo erat, arrepto veste, quo vestes solebat premere, in caput Iusti impexit, ita vitam, beato & felici martyrij cruciatu affectus, afflictusq; amisit, (1) Anno à Nativitate Christi sexagesimo tertio, à Passione & Ascensione vigesimo nono, cum totidem viginti novem annis Ecclesiæ Hierosolymitanæ & Clero Regulari Hierosolymitano præfuisset. Corpus ejus in loco propè templum, ubi columella ejus nomine inscripta diu manebat, tumulo mandatum est. (m) Post mortem au-

(1) *Cornelius
in Proem:
Comment in
Epist: S. Iacobi
soli 7.*

(m) *Iosepho
lib: 20. An.*

Bequ: t. 16.
 & S. Hiero-
 nym: in Ia-
 cob.

tem & martyrium Sancti Iacobi, tantam fuisse e-
 jus sanctitatis & dignitatis apud Iudæos opini-
 onem, ut propter S. Iacobi necem, creditum fu-
 erat, eversam à Tito fuisse Hierosolymam;
 Ex quo Deo Omnipotenti, & Filio eius V.
 nigenito, qui in Hierosolymitano Sepul-
 chro dignatus est sepeliri, unâ cum
 Sancto Spiritu omnis honor, vir-
 tus & gloria, Amen.

V I T A

30. Ianuarij S. M A T T H I Æ Episcopi Hierosolymitani.

(a) Eusebius
 lib: 4. cap. 5
 (b) Ioannes
 Le Paire in
 Bibliothec:
 Præmonstr:
 fol: 136.

(c) Michâ
 el Præpositus
 Wyszogrod:
 serm: de S.
 Zachæo ex
 libr: tabula
 Hierosolymi-
 sana dicto,

SANCTUS Matthias (a) natione Hebræus,
 qui (b) postposito sæculo, numero Cle-
 ricorum Regularium Sanctissimi Sepulchri
 adscriptus. Hic (c) à Sancto Zachæo Epi-
 scopo Hierosolymitano in Presbyterum ordina-
 tus cum alijs Clericis Regularibus Ecclesiæ Hie-
 rosolymitanæ; tantæ sanctitatis fuit, ut post Io-
 annem dignus inventus sit, ad Cathedram
 Sancti Iacobi promoveri; eratq; in numero E-
 piscoporum Ecclesiæ Hierosolymitanæ cætus.

Epi-

Episcopus Hierosolymitanus factus, Coenaculum Domini ampliasset fertur, in quo cum Clericis Regularibus Hierosolymitanæ Ecclesiæ die nocteq; orationi incumberebat. Cum autem magnæ calumniæ irrogatæ essent Christianis operâ Iudæorum, plurimum hic Sanctus Præsul, contra eosdem decertavit. Tum quoq; cum Adamitæ turpitudines suas jactarent, & in suis congressibus nefanda perpetrarent, Sanctus hic & castissimus Præsul, abominabilem hanc sectam damnavit. Cum verò Adrianus Imperator Hierosolymam venisset, & magnam cladem Hierosolymæ intulisset, (d) ad eundem Imperatorem Sanctus Præsul adductus, à quo, ut Solis simulacrum veneraretur, sollicitatus; qui cum renueret, unumq; Deum confessus esset, Tyrannus eundem Sanctum Episcopum, ad carceres, vincula, flagella destinavit, quæ tamen Vir Sanctus patientissimè sustinuit. Hic Sanctus Præsul tantæ admirationis & fidei fuit, ut ad comprobendam Christi doctrinæ veritatem, suis orationibus montes transferre, eoq; miraculo magnum populum ad fidem convertisse dicatur. Cum autem Adrianus Imperator, in loco Sepulchri Iesu simulacrum statuisset, locumq; Sepulturæ Iesu terrâ & pulvere obruisset; pari modo Crucem Salvatoris Iesu profundè in terra

(d) Marty-
rol: Roman:
30. Januarij

ab-

abscondisset, & in eodem loco simulacrum Veneris poluisset, ut Christiani loco Christi viderentur adorare Venerem; Sanctus Episcopus quotidie prædicta loca obambulabat, eadem amarissimo fletu rigabat, dolendo maximè contemptum Redemptoris. Dicebat, prædicta loca sacra videns: O Iesu Redemptor noster! qui in isto loco pro salute humani generis, in hac abscondita in loco isto Cruce pependisti, & Sanguinem tuum pretiosum effudisti, qui hanc terram Sanguine tuo irrigasti, cur permittis in terra hac, & in loco tuo Sanguine sacro, hoc diaboli simulacrum stare? Contere Christe fortitudine tua omnia diaboli opera, ut te solum adoremus, te veneremur, & in tua Cruce gloriemur. Similiter ad locum Sepulchri veniens & flens orabat: Christe Salvator! qui in hoc Sepulchro sepeliri voluisti, modò autem & ipsum hoc gloriosum Resurrectione tua Sepulchrum, terrâ obrui permisisti, ne quaeso Domine, oblivioni detur locus Angelorum, propitiatorium peccatorum, Corporis tui receptaculum, meta & finis Passionis tuæ. Deijce Domine diabolum ad inferos, & ad ignem devorantem, qui præparatus est diabolo, & Angelis ejus: quas orationes Sanctus Episcopus ad Deum cum fletu & amaritudine emittebat.

Tandem (e) in dira persecutione existens, par- (e) Baronig
 vo tempore Hierosolymitanam regendo Eccle- Ann: Eccles:
 siam, migravit ad Dominum. (f) Cujus com- Anno 113.
 memoratio in Martyrologio Romano die 30. Ia- (f) Marty-
 nuarij celebratur: Qua die Ordo noster ejus- rolog: Roman:
 dem Sancti Episcopi festum celebrat. 30. Januarij.
 Ex
 quo DEO Omnipotenti, & Filio ejus Vni-
 genito, qui in Hierosolymitano Sepul-
 chro dignatus est sepeliri, unâ cum
 Sancto Spiritu, omnis honor, vir-
 tus & gloria; Amen.

V I T A

S. S I M E O N I S 18. Februarij

Episcopi & Martyris.

S ANCTUS Simeon genere Hebræus, Filius (a) (a) Baronig
 Cleophæ, qui Frater fuerat Ioseph, Pa- in app: n. 67
 tris putatij Iesu, & Mariæ, quæ à marito
 suo dicebatur Cleophæ. Hic Sanctus (b) pro- (b) Michæl
 pinquus Iesu Christi fuit, ideoq; à gloriosissi- Trapostus
 ma Deipara summopere adæptatus, quem et- Wyszogrod:
 am quoadusq; vixit Maria, Hierosolymâ non serm: de S.
 E est Simeone ex
 lib: tabula
 Hierosolym:
 dido.

est passa pergere. Itaq; cum remaneret Hierosolymis, Deiparæ Virgini familiaris fuit, sæpeq; ei in orationibus alijsq; cœlestib⁹ contemplationibus iuserviebat, in angustijs consolabatur, quem etiam Deipara amore sancto prosequabatur. Cum autem ad Ecclesiam Hierosolymitanam maneret, à Sancto Iacobo Hierosolymitano Episcopo in Diaconum fuit Ecclesiæ Hierosolymitanæ ordinatus, penes quam Ecclesiæ prædicationis officio fungebatur, cum tanto animarum fructu, ut ad aliquot millia hominum ad Christi fidem converteret. Adfuit etiam dum Deipara sepeliretur, cuius tumbam multis lachrymis proluit. Quantum autem Sanctus Simeon, pro Christo, fide, & Ecclesia laboraverit, patet tum ex eo, quod contra sequaces Simonis Magi plurimum certaverit, tum Resurrectionem veram de Sepulchro, contra Iudæos, Christum furto sublatum obrectantes defendit, à quibus multa passus fuit. Dono lachrymarum excelluit; quare multoties per vitam suam lapidem Sepulchri Iesu lachrymis suis rigavit, contemplationi deditus. Cum verò Sanctus Patriarcha Iacobus, primus Hierosolymitanæ Ecclesiæ Episcopus, gloriosa morte & martyrio pro Christo obiret, (c) Sanctus Simeon Filius Cleophæ, qui Avunculus Christi

(c) Hegesippus
apud Baronius
Anno 109. n. 4

sti fuit, Episcopus creatus: quem omnes Discipuli, quoniam Domini consobrinus erat, secundo loco suffragijs illi administrationi præfecerunt. Postquam autem in Cathedra Sancti Iacobi Successor esset, Sancti sui Patris Iacobi Iusti Apostoli, vestem lineam, crucem, & laminam auream, quâ utebatur Sanctus Pater accepit, & festum Immaculatæ Conceptionis, (memor gratiarum Beatissimæ Virginis) in Ecclesia Hierosolymitana celebravit. Memor insuper fuit, & Religionis Clericorum Regularium Ecclesiæ Hierosolymitanæ, de quorum numero Sanctus Episcopus in Ecclesia Hierosolymitana officio antè Diaconatûs & prædicationis functus erat, ipsis primam Regulam & Constitutiones præscripsit, ut testatur Dagobertus, dum ait: (d) Sanctus Simeon Pater noster, qui Apostolo Iacobo successit, & pro fide crucifixus est, varia suis Religiosis Clericis, ex Evangelio & Actibus Apostolorum extracta documenta communicavit, quæ ad invicem ponendo, auctoritate sua confirmavit, ut ab hoc Ordine adinstar regulæ observentur. Hinc illa, tanquam pium legatum, suis Discipulis reliquit, quæ etiam usq; ad tempora Patriarchæ Cyrilli retinebantur. Cujus temporibus, Sanctus Hieronymus, hîc in terra sancta habitavit, cui, ut tra-

(d) Dagobert
Patriarchæ
apud Petrus
Lull in lib
Mausol: S.
Iacob c. 30.

ditiones nostræ ferunt, Sanctus Augustinus in Europa tunc morans, scripsit: quærens de nostra Regula & modo vivendi, qui etiam ipsi communicatus est. Sub hoc Sancto Pontifice, regimen Ordinis nostri & Ecclesiæ Hierosolymitanæ tenente, (e) Deus per quendam Iesum, Filium Anani plebeium & rusticum, venturam cladem Vrbi Hierosolymitanæ voluit innotescere, ut de patris facinoribus populus ageret poenitentiam. Qui in summa Civitatis pace atq; opulentia, cum ad festum diem venisset, repente clamare cœpit: Vox ab Oriente: Vox ab Occidente: Vox à quatuor ventis: vox in Hierosolymam & templum: vox in maritos novos, novasq; nuptas: vox in omnem hunc populum! Atq; hæc interdum noctuque clamitans, omnes Civitatis vicos circuibat. Nonnulli autem Virorum insignium, adversum omen indignè ferentes, corripunt hominem multisq; verberibus afficiunt. Ille autem neq; pro se, nec ad eos, qui se mulctabant secretò quidquam locutus, eadem quæ prius vociferans perseverabat. Magistratus autem rati, quod erat verum, magis Divinum esse hominis motum, ducunt eum ad Romanum Præfectum: ubi plagis usq; ad ossa laceratus, neq; supplex cuiquam fuit, neq; lachrymavit, sed ut poterat,

in-

(e) Iosephus
de bello Iu-
daico.

inclinans maximè flebiliter vocem ad singulos
ictus respondebat: væ, væ Hierosolymis! Albi-
no autem interroganti, (is namq; iudex erat)
quis esset, vel unde ortus, aut cur ista diceret?
non respondit. Non priùs autem cessavit à
luctu miseræ Civitatis, donec eum Albinus fu-
rere iudicatum dimisit. Ille autem ad belli
usq; tempus, neq; adibat quemquam Civium, neq;
loqui visus est, sed quotidie velut orationem
quandam meditatus væ væ Hierosolymis quæ-
rebatur; sed neq; imprecatus est cuiquam, cum
in dies singulos multaretur, nec victum offe-
rentibus benedicebat, sola verò responsio ad
omne erat triste præfagium. Maximè autem
diebus festis vociferabatur, idq; per annos se-
ptem & quinq; menses continuos faciens, neq;
voce raucior fuit, neq; delassatus est, neq; ob-
sidionis tempore, ipsa re perspectis augurijs i-
pse quievit; supra murum enim circuiens iterum
væ væ Civitati, ac templo, ac populo maxi-
ma voce clamitabat. Cùm verò ad extremum
addidit, væ etiam mihi! lapis tormento missus
eum statim peremit, animamq; adhuc illa omnia
ludentem dimisit.

Sed non solùm hæc præfagiâ, venturæ cla-
dis Urbis Hierosolymitanæ, sub Sancto Simeone
Episcopo fuerunt, sed & majora innotuerunt;
nam

nam præter hoc, quòd circum aram, itemq; templum tantum lumen effulsit, ut clarissimus dies putaretur; tum præter, hoc quòd etiam bos, cum ad hostiam duceretur, agnum in medio templi peperit. Orientalis autem porta interioris templi, cum esset ænea atq; gravissima, & sub vesperam vix à viginti viris clauderetur, ferisq; ferro vinctis obseraretur, pessulosq; altos haberet in saxum limen demissos, uno lapide fabricatum, visa est noctis horâ sextâ spontè patere; sed etiam visio quædam apparuit fidem excedens, & ante solis occalum, visi sunt per inane ferri currus totis regionibus, & armatæ acies tranantes nubila, & Civitati circumfusæ. Quare Sanctus Simeon videns tanta venturæ cladis in Hierosolymam præfagia, (f) memor vaticinij à Domino in Evangelio prædicti, relictis Hierosolymis, cum Clero Regulari Ecclesiæ Hierosolymitanæ, cui præerat Episcopus, ac cum alijs Christi fidelibus in exteriorem Provinciam recessit, atq; majori ex parte (g) Pellam Civitatem quandam Decapolis, quæ in Evangelio scripta habetur, propè Batanzam & Batanitidem regionem incoluit. At non tantum ipsum, Sanctum Simeonem, & cæteros, quibus præerat Episcopus, liberos fuisse foras egressos, verum etiam Ecclesiæ Hierosolymitanæ suppellectilia

(f) Baronius
Annal: Eccl:
Anno 68. n.
48. 51. 52.

(g) S. Epiphanius
phar: 50.

Ætalia Sanctus Præsul in integro servavit, ac præcipuè Cathedram Sancti Patris sui Iacobi, cum stolam ejusdem Sancti Apostoli, quas tam Cathedram, quàm stolam Sancti Patris diutissimè conservatas esse in tuto collocavit. Postquam autem Sanctus Simeon, his & alijs in Ecclesia Dei fractus esset laboribus, (h) Anno à Nativitate Christi centesimo nono, cum Trajanus ^{(h) Hærofitus.} _{PNs.} ageret in Imperio annum decimum, sub quo & privatim & publicè per Vrbes, universis insurgentibus populis, antiquitùs traditum est, ingentem contra Christianos concitatam fuisse persecutionem, maximè verò in Iudæa, quicunq; ex genere David orti essent, comprehendi iussi sunt; quidam ex numero perversæ sectæ Iudaicæ, Sanctum Simeonem Episcopum, non modo ex Davidis stirpe editum, verùm etiam ut Christianum, supremumq; illorum Episcopum in iudicium adduxerunt. Sanctus autem Episcopus, dum Attico viro Consulari ad Tribunal sisteretur, & quòd ex Divina Domini progenie genus duceret, malitiosè accusaretur; primum acerbis plagas multis diebus perferre cogitur, adeò, ut cùm omnes, qui in Concilio aderant, tum ipse Consularis supra modum miraretur, quo pacto, cùm esset centum & viginti annos natus, talem & tam acerbum plagarum

garum cruciatum sustinuerit? Quibus rebus confectis, ad extremum non dissimilem vitæ exitum à Domini Passione subijt; mandatum enim erat, ut in Crucem ageretur. Cujus Sancti festum Ecclesia universalis, ac Ordo noster celebrat die 18. Februarij. Ex quo DEO Omnipotenti, & Filio ejus Vnigenito, qui in Hierosolymitano Sepulchro dignatus est sepeliri, unà cum Sancto Spiritu, omnis honor, virtus & gloria, Amen.

V I T A

19. Februar:

S. Z A M B D Æ Episcopi Hierosolymitani.

Sanctus Zambdas post Hymenæum ex Canonico Regulari Sanctissimi Sepulchri, trigessimus octavus Episcopus Hierosolymitanus, Anno Christi 296. ad Cathedram Hierosolymitanam assumptus. Hic Sanctus Præsul maximi laboris fuit in Ecclesia; (a) cum enim Thebæorum legio, quæ sex millia sexcentos sexaginta & sex viros validos animis, & instructos

(a) Baronig
Annal: Eccl:
Anno 297. n.
5.

structos armis, antiquorum Romanorum habebat exemplo, in hibernis esset in Palæstina, ubi ad Parthorum atq; Persarum tumultus comprimendos cum alijs legionibus in Syria agentibus præsto esset; tantus igitur & tam magnus populus à Sancto Zambda fidem Christianam edoctus, (b) quibus Sanctus Præsul indefinenter prædicabat, donec eosdem fidem Christianam edocuisset. Tandem cùm baptizasset eos, spiritu Prophetico plenus Sanctus Præsul, pro Christo & fide ipsdem mortem subire, sanguinem effundere prædixit, simulq; admonuit, ut fidem Christi, quam in baptismo susceperunt non deserant, tali, ut scribitur, admonitione: Viri Senatorij! Christus Iesus, verus Deus & Homo, passus est pro salute nostra in Cruce, & tertia die resurrexit de sepulchro, obsecro vos per eandem Crucem & Passionem, ut fidem Christi non deseratis. Fides enim hæc est, in qua sola, Dei benedictiones in animam descendunt; fides hæc est, quæ vos justificat; fides hæc, in qua sola salvabimur. Mementote impressi characteris in animam vestram, ut illum non deleatis prava cum impijs conversatione; brevis admodum est hæc vita, postquam corona manet æterna: Cui omnis exercitus respondebat, amen. Quantum autem effecerit sua prædi-

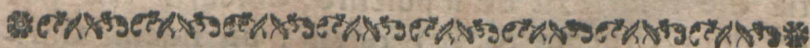
(b) Michæl
Præpositus Wy-
seogr: serm:
de S. Zamb-
da.

(c) *Breviar*
Rom: die 22.
Septembris

catione S. Zambdas? paret, quòd (c) tota prædica-
 ta Thebæorum legio pro Christo & fide, sacrifi-
 cia Idolorum spernendo, memor verborum San-
 cti Zambdæ, hortatore Mauritio, ab exercitu Ma-
 ximiani Imperatoris trucidata, & martyrio coro-
 nata sit. Post quorum martyrium Sanctus Præ-
 sul, exacto in Cathedra Hierosolymitana bien-
 nio, migravit ad Dominum. Cujus (d) San-
 cti commemoratio in Martyrologio Romano ce-
 lebratur die 19. Februarij; quâ die etiam Ordo
 noster ejusdem Sancti festum celebrat. Ex quo
 DEO Omnipotenti, & Filio ejus Unigenito,
 qui in Hierosolymitano Sepulchro digna-
 tus est sepeliri, unâ cum Sancto Spi-
 ritu, omnis honor, virtus & gloria,
 Amen.

(d) *Martyrol:*
Rom: 19. Fe-
bruarij

V I T A

10. Martij. *S. M A C A R I J*
Episcopi Hierosolymitani.

(a) *Baronig*
Annal: Eccl:
Anno 312. n.
112.

S Sanctus (a) Macarius, post Hermonem
 Hierosolymorum Episcopum, Anno Christi
 trecentesimo duodecimo ad Cathedram
 Hieroso-

Hierosolymitanam eligitur, qui (b) ob beatam vivendi rationem & multiplicia bona, quibus exornatus fuit, verè nomini suo respondit, nempe, ut Macarius diceretur. Hic Sanctus Præsul plurimùm laboravit pro Ecclesia; cùm enim (c) Arius Hæresiarcha sua disseminaret dogmata, & magnos tumultus in Ecclesia excitaret, propter quod ex Alexandrina Ecclesia ejectus & pulsus veniret in Palæstinam, ibiq; suam sectam doceret; Macarius zelosissimus pro fide Catholica Præsul, ne Christi oves abominabili adhærent sectæ, statim adversabatur ipsi, & doctrinam hæreticam, ipsumq; Arium damnavit, & expressè contra eundem Arium, (d) æternum & antefæcularem, ejusdemq; honoris & ejusdem substantiæ cum Patre, Filium esse docuit. Quare etiam hic venerandus Antistes (e) in Concilio Nicæno, ad quod trecenti & octodecim convenerunt Episcopi, interfuit; in quo contra eosdem Arianos plurimùm decertavit; cui satis ad laudem, quòd hostes ipsi Catholicæ fidei Ariani, illum sibi præcipuè adversatum esse, suis ipsorum literis testati sũnt, ob idq; adnumeratur (f) inter præclarissimos fidei Defensores, ceu planè dignus, qui sacris tabulis cum Sanctis Viris adscriberetur, & nomen ejus annuatim in Ecclesia audiretur. (g) In eodem

(b) Theodor. 1. lib. 1. c.

3.

(c) Baronij Anno 318. n.

50.

(d) Nicoph: Calist: Eccl: Hist: lib: 8. cap: 9.

(e) Baronij Anno 325. n. 21.

(f) S. Athanasius orat: 1. contra Arianos.

(g) Petrus Lib: in lib:

Manufol: s. Iacobi cap: 11. Concilio non tantum Arius est damnatus, verum etiam certa Decreta, Clerum & vitam Religiosam professam attingentia, per eundem Sanctum Macarium aliosque Episcopos lata sunt; ut videatur Sanctus Præsul non tantum fidem Arianam damnare, verum etiam vitam Religiosam

(h) *Nakiel. Iki in lib: de Sacri: antiq: s. 7. fol: 57.*

(i) *Baronius Annal: Eccl: Anno 326. n. 27. & sequē:*

(k) *Idem n. 31.*

(l) *Idem n. 67.*

novis statutis exornare. (h) Sub hoc Sancto Pontifice Clerus Regularis Sanctissimi Sepulchri maxime propagari, & majora in dies incrementa sumere coepit; nam (i) Constantinus Imperator Hierosolymis expurgatis locis sacris, Sanctissimum illud salutaris Christi Resurrectionis locum, nempe Sepulchrum, existimavit ita à se illustrari debere, ut omnibus eximius & veneratione dignus videretur; idcirco (k) ad Sanctum Macarium, Hierosolymitanæ Ecclesiæ Episcopum, litteras scripsit, ut in construenda Basilica omnem curam & sollicitudinem adhibeat, templumque ipsum, non solum ut reliquis omnibus templis, quæ ubique sunt, pulchritudine antecellat, sed etiam cæteræ ejus partes tales sint, ut omnia templa, quæ in singulis Civitatibus primas tenent, hujus ædificij dignitate longè superentur. (l) Scripsit idem Constantinus & alteram Epistolam ad Sanctum Macarium, ut in loco, qui propè quercum Mambre dicitur, in quo Abraham domicilium habuisse, & in quo Deum omnium

tum rectorem Abraamo apparuisse, tum cum eo sermonem contulisse, & ipsum Salvatorem, cum duobus Angelis seipsum clementer & benignè Abraamo ostendisse, cognoscitur; ut inquam impensis Constantini, curâ autem & diligentia Sancti Macarij, ædificetur in loco prædicto templum. Quantum autem Sanctus Præsul pro honore Sepulchri Iesu & Sanctorum laboraverit exinde vel maximè patet, quòd eadem templa tempore brevissimo ædificata, & in cultum divinum consecrata noscuntur. (m) *Ædificavit (m) Idem*
& alia celeberrima templa regia munificentia *num: 37.*
idem Imperator, in Matris suæ memoriam, nimirum in Bethleem, ubi Christus natus est, alterum in monte Calvaria, tertium in vertice montis Oliveti, ubi idem Dominus ad Cælos ascendit, & alia plurâ, quæ tamen curâ & diligentia Macarij steterunt, & quæ statim Sancto Macario, & Canonicis Regularibus Hierosolymitanæ Ecclesiæ possidenda donavit. Hoc Sancto Pontifice, regimen Ecclesiæ Hierosolymitanæ tenente, Sancta Helena magni Constantini Augusta Mater, Hierosolymam venit inquirendæ Sanctæ Crucis causâ, quam quia cum alijs duabus invenit, dubitare cœpit, quæ sit Christi?
(n) Macarius Helenæ his præsens divino plenus spiritu, accipiendo cum omni reverentia

(n) *Ruffinus*
hist: lib: 1.
cap: 17.

Cru-

Crucem Christi, exclamavit : Hæc est vera
 Crux, in qua Dominus pro nobis mortuus est!
 & ut cunctantem Reginam, atq; omnes pariter,
 qui aderant, certiores faciat: Afferte; inquit,
 huc totas, quæ repertæ sunt Cruces, & quæ sit,
 quæ portaverit Dominum? nunc nobis aperiet
 Deus. Accidit autem Hierosolymis, primari-
 am quandam loci illius foeminam, gravi ægri-
 tudine confectam, seminecem jacere; Macarius
 ingressus cum Regina pariter & populis ad e-
 am, quæ decumbebat, defixis genibus, hujusce-
 modi ad Deum precem profudit: Tu Domi-
 ne, qui unigenitum Filium tuum, salutem ge-
 neri humano per Passionem Crucis conferre
 dignatus es, & nunc in novissimis temporibus
 adspirasti in corde ancillæ tuæ perquirere li-
 gnum beatum, in quo salus nostra pependit;
 ostende evidenter ex his tribus, quæ Crux fue-
 rit ad Dominicam gloriam, vel quæ extiterit
 ad servile supplicium? ut hæc mulier, quæ se-
 miviva decumbit, statim, ut eam lignum salu-
 tare contigerit, à mortis januis revocetur ad
 vitam. Et cùm ita Sanctus Macarius orasset,
 adhibuit primò unam ex tribus, & nihil profeci-
 cit, adhibuit secundam, & ne sic quidem actum
 est, ut verò admovit tertiam, repentè, adaper-
 tis oculis, mulier consurrexit, & stabilitate vi-
 rium recepta, alacrior multò, quàm cùm sana
 fue

fuerat, tota domo discurrere, & magnificare. Dei potentiam cœpit. (o) Similiter etiam, cum idem Sanctus Pontifex cuidam mortuo Crucem Sanctam imposuisset, per preces & orationes suas, & per virtutem Crucis Sanctæ, eundem ad vitam revocavit. (o) Berengofius de inventiom. S. Crucis lib: 2. c. 7.

Talibus & tantis, virtute Sanctæ Crucis, patratibus miraculis, Sanctus Macarius, (p) ab Helena Imperatrice partem maximam omnium ejusdem Sanctæ Crucis accepit, quam thecis argenteis inclusam, in Ecclesia Hierosolymitana collocavit; (q) & quam idem Sanctus Præsul, Fidelibus Hierosolymam peregrinantibus, pietatis ergò, & mercede longi itineris, aliquid ex Dominicæ Crucis ligno, sibi impertiri obnixè petentibus distribuebat, sed operante divina virtute & jugi miraculo: quia quoties Sanctus Præsul Sanctam dividebat & distribuebat Crucem, toties Crux Sancta non minuebatur, sed multiplicabatur. Vnde Sanctus noster Cyrillus, tertius post Sanctum Macarium Hierosolymorum Episcopus, de eadem Sancta Cruce scribit; quinque panes testantur, in quinque millia multiplicati, lignum Crucis testatur ad hodiernum diem apud nos apparens, & apud eos, qui secundum fidem ex illo capientes, hinc universum Orbem ferè jam repleverunt. (r) Postquam autem (p) Baronio Anno 326. m. 49. (q) Paulino Epist: 119. Catech: 10. (r) Iacobus de Voragine in

*festo invent:
S. Crucis.*

*(s) Petrus Lull
in lib: Mau-
fol: S. Iacobi
cap: 11.*

*(t) Sozome-
nus lib: 2. c.
19.*

*(u) Tyrius
de bello Sacri:
lib: 24. c. 12.*

*(w) Niceph:
Calist: Eccl:
hist: lib: 8.
cap: 9.*

*(x) Baronius
Anno 331. n.
13.*

*(y) Martyrol:
Rom: die 10.
Martij.*

talia, virtute Crucis Sanctæ, miracula Deus per Macarium fecisset, Iudam Inventorem Crucis, Sanctus Præsul baptizavit, & Quiriacum appellavit Similiter etiam (s) Helenam Imperatricem ad Ordinem Sanctissimi Sepulchri suscepit, & habitu Canonissarum Regularium Sanctissimi Sepulchri investivit. Tandem longævus & plenus dierum, timens ne (t) se mortuo Eusebius Cæsareæ Episcopus, & Patrophilus Episcopus Scythopolitanus sectæ Arianæ fautores, tempus idoneum nacti, Hierosolymitanam Sedem alicui suæ opinioni dedito tribuerent, Maximum Ecclesiæ Sanctissimi Sepulchri Canonicum Regularem, in Episcopum Ecclesiæ Diospolitanae, quæ (u) erat Canonicorum Regularium Sanctissimi Sepulchri, Patriarchæq; Hierosolymitano Suffraganea, (w) alio nomine Lidda appellata, ordinavit; ea intentione, ut post ipsum Ecclesiæ Hierosolymitanæ constitueretur Episcopus. His & alijs pro honore Dei fractus laboribus Sanctus Præsul, (x) cùm sedisset annos novemdecim, longævus & plenus Domini benedictionibus, cùm tot tantaq; à Deo per Constantinum Ecclesiæ Hierosolymitanæ, & universo Ordini Canonicorum Regularium Sanctissimi Sepulchri dona collata vidisset, reddidit in pace Deo spiritum, ejusq; (y) memoria jugi commemoratione, die

an.

S. Macarij Episcopi Hierosolymitani. 49
 annua repetita, in universa Ecclesia, die de-
 cima Martij haecenus perseverat; qua etiam
 die Ordo noster festum ipsius celebrat. Ex quo
 DEO Omnipotenti, & Filio ejus Unigenito,
 qui in Hierosolymitano Sepulchro dignatus
 est sepeliri, unà cum Sancto Spiritu o-
 mnis honor, virtus & gloria, Amen.

V I T A
S. SOPHRONIJ 11. Martij.
Episcopi Hierosolymitani.

Sanctus Sophronius (a) ex Civitate Dama-
 sco oriundus, fallacis mundi inconstan-
 tiam metuens, (b) ad eremum in Pa-
 læstina se contulit, & in cella seorsiva habita-
 vit, in qua tum quieti, tum silentio, tum alijs
 virtutibus deditus, vitam Angelis similem duxit.
 Sancto Ioanni Elèemosynario, Alexandrino E-
 piscopo familiaris fuit. (c) Vnde cùm quadam
 vice Sanctus Episcopus surgens vespere, acces-
 sit tristis & lachrymans, nullo verò audente roga-
 re causam, cur esset tristis? Divinus, qui ade-

(a) Baronius
 in notat: 12
 Martyrolog:
 Rom: die 11.
 Martij.

(b) Baronius
 Annal: Eccl:
 Anno 613. n.
 10.

(c) Ioannes
 Leontius.

G

rat.

rat Sophronius: Quid est, inquit, Vir Divine, quòd te affecit molestia, & animæ ægritudine bonam tuam implevit animam? Ille autem mihi ac leni voce: hodie, inquit, miserandus Iohannes, non ab aliquo ullam accepit mercedem, neq; ullum vel minimum piaculum potuit offerre Christo, pro multis & magnis suis delictis. Cùm itaq; Sanctus intellexisset Sophronius, quid sibi veller, quod ab eo dictum fuerat; Te potius, inquit, lætari oportet, & non tristitiâ affici o beatissime Domine! quòd tibi commissum gregem feceris vivere in tanta pace, ut nullus de re aliqua cum vicino habeat controversiam, sed tanquam Angeli aliqui, absq; ulla lite & contentione vivant in terra. Cùm autem verum esse, quod dixerat, invenisset Vir mirissimus, statim fuit traductus ad animi lætitiâ, & pro eo Deo egit gratias. In tanta apud Sanctos Viros cùm esset æstimatione Sophronius, exigentibus illius virtutibus factus Presbyter, & Catalogo Canonorum Regularium Ecclesiæ Hierosolymitanæ adscriptus est. Postquam autem Sanctus Zacharias Patriarcha Hierosolymitanus, redux ex captivitate Persica cum ligno Sanctæ Crucis, vitâ functus esset, Sanctus Sophronius à Canonicis Regularibus Sanctissimi Sepulchri, in Patriarchatum eligitur, (d) & per vim ac violentiam

(d) Sophron:
Epist. ad Ho-
rium.

lentiam ad acceptandum hoc onus ab iisdem. Canonice Sanctissimi Sepulchri, ac universis Christi Fidelibus Sanctæ Civitatis Hierusalem cogitur. Quare Sanctus hic Patriarcha vehementer dolet in Epistola sua, (e) (quam per Leontium Diaconum & Canonicum Regularem Sanctissimi Sepulchri misit ad Honorium Papam, & Sergium Constantinopolitanum Episcopum) amissam Religiosam quietem; in hac etiam Epistola Sanctus Sophronius subnectit integram, perfectamq; fidei Catholicæ professionem, cum nominatim facta damnatione omnium Hæresiarcharum, (f) quibus, ac præcipuè Cyro Alexandrino Episcopo, Monothelitarum hæresis Auctori, summoperè ad- versatus est, egitq; apud Sergium Constantinopolitanum Episcopum, ut ejus tolleretur doctrina ex alijs decretis Synodalibus. Insuper ipsum Sergium, cum esset lapsus in hæresim, (g) S. Sophronius admonuit, humilitate, qua Sanctum Virum decebat, ad ejus vestigia provolutus, Christi Dei passionibus vivificis, quæ omnem supplicationem continebant, commemoratis obtestans, ne vocem hæreticorum, olim probè à Sanctis Patribus Superioribus extinctam renovaret. Quare etiam idem Sanctus Patriarcha ad Honorium Romanum Pontificem, quem Sanctus Sophronius mirificè coluit, Stephanum (h) ex Canonico Regulari San-

(e) *Idē ibid:*

(f) *Baronius
Annal: Ecclē
Anno 633. n.
9.*

(g) *Maximus
in distr: cum
Tyrrho.*

(h) *Idem
Stephanus in*

Contil: Rē:
 sub Martino
 sec. 2. tom. 3.
 (i) Tyrig de
 bello sacro
 lib. 24. c. 12.
 ad calcē lib:

(k) Stephanus
 in Concl:
 Rom: ut sup:

(l) Bardonius
 Anno 633.
 num. 40.

Atissimi Sepulchri, Episcopum Ecclesiæ Dorensis, quæ Ecclesia solius (i) Patriarchæ Hierosolymitani jurisdictionem super se agnoscebat, Legatum suum misit, de cohibenda Cyri temeritate, unam prædicantis in Christo voluntatem. At quanta animi anxietate id fecerit Sanctus Sophronius? qui venit tunc missus ad Honorium Legatus, ipse testatus est his verbis: (k) zelo autem Dei & fiducia repletus Sophronius, duxit me indignum, & statuit in Sancto Calvariæ loco, & ibi alligavit me vinculis insolubilibus, dicens: Tu dabis rationem ipsi, qui propter nos secundum carnem in hoc sancto loco spontè crucifixus est Deus, quando cum gloria in terribili ejus adventu judicaturus est vivos & mortuos, si distuleris & postposueris fidem ejus periclitantem; quanto citius ergo de finibus terræ, ad terminos ejus deambula, donec ad Apostolicam Sedem, ubi Orthodoxorum Patrum fundamenta existunt, pervenias. Cùm autem Stephanus, Sancti Sophronij Legatus, Romam venisset, (l) & ista per legationem à Sancto Sophronio missam Honorius Papa accepisset, non segnus fuit his omnibus à Sancto Sophronio postulatis consulere, nempe silentium omninò imponere Cyro Episcopo Alexandrino, unam voluntatem & operationem in Christo prædicanti.

Tan-

Tantis, ut vides, non parcebat laboribus pro fide Catholica Sanctus Præsul, (m) sed dum adviveret, superius dictis temeratoribus validissime contradixit, (n) contra eos Hierosolymis Synodum celebrando, in qua contestabatur eos & damnabat, ut à propria hæresi quiescerent, & ad rectam Patrum fidem remearent. Dabat insuper in duobus libris sexcenta testimonia Patrum ad evictionem impietatis eorum, & veritatis ostensionem. Hæc cum Sanctus Præsul pro fide Catholica perageret, (o) Haumar Princeps Arabum atq; Saracenorum, aciem direxit contra Palæstinam, & occupatâ Bethleem, obsedit Sanctam Civitatem Hierusalem; quare Sanctus Præsul videns loca sacra extra Hierosolymam posita, feris barbaris Saracenis exponi, vehementissimè lamentatus est, (p) quam lamentationem in die Natali Domini pro Concionem à Sancto Sophronio factam, copiosis lachrymis, rem accuratè considerando, nemo est, qui non riget. (q) Cum autem ab iisdem barbaris capta & Sancta Civitas esset, & nec conditiones à Sancto Patriarcha porrectas, quibus se obligaverant, observassent, Sanctus Sophronius, videns sancta loca à canibus proculcari, nimio mærore confectus, multis luxit lachrymis, & lugubribus novus Hieremias threnis

(m) Steph: Episc: Dorè: ut suprâ.

(n) Baronig in notat: ad Martyrol: Rom: die 11. Martij.

(o) Baronig Annal: Eccl: Anno 635. n. 2. 3. & seq:

(p) Extrat in Bibliotheca vet: PP. tom: 2.

(q) Baronig Anno 636. n. 3. & 4.

tantam cladem lamentatus est: unde merito, uti alter Elias, petijt animæ suæ, ut moreretur, & non secus atq; Heli non substitit amplius, ubi captam audivit Arcam Domini, neque illi superstes esse cupiebat. Magno itaq; totius Ecclesiæ Catholicæ damno, Sanctus Sophronius Anno Domini sexcentesimo trigesimo sexto, die undecima Martij vivere desijt, qui adversus Monothelitas solus insurrexit, ac scriptis dictisq; strenuè decertavit. Verùm licet Sanctus Sophronius ex hac vita discessit, tamen rectæ fidei hæreditatem ad suos Discipulos, aliquos Palæstinæ Episcopos, propagavit. Scripserat autem, dum viveret Sanctus Sophronius, (r) acta Sancti Athanasij Persæ Martyris, tum librum (s) Pratum spirituale nuncupatum; item homilias duas, unam in Natali Domini, alteram de Sanctis Angelis; item (t) Orationes duas in exaltationem & adorationem venerandæ Crucis, & in Sanctam Resurrectionem Christi de Sepulchro; item duos libros, in quibus sexcenta testimonia Patrum adducit, ad convictionem impietatis Monothelitanæ; item Epistolam ad Honorium & Sergium, quæ superest intexta actis sextæ Synodi. (u) Scripserat & alia plura, sed scriptis ejus Hierosolymitana clades attulit detrimentum, quòd æquè cum Civitate, Sophro-

(r) Baronijs
Anno 627. n.
1.

(s) Secund:
Synod: Nœc:

(t) Exeant
in Bibl: vet:
PP. tom: 7.

(u) Baronijs
Anno 626. n.
3: 4.

S. Sophronij Episcopi Hierosolymitani. Si

Sophronij scripta naufragium passa sint; quare à Baronio vertex Theologorum Orientalium nuncupatur.

Anno 633.

Ceterùm ex paucis his nobis relictis, nobilissimi & divinitus afflati ingenij monumentis, qualis quantusq; Vir fuerit, doctrinâ egregiè & eloquentiâ præditus? satis intelligi posse videtur; ut planè inter nobiliores Orientalis Ecclesiæ Magistros, meritò censeatur adnumerandus. Porro cum nō doctrinâ tantum, sed & sanctitate Sophronius percelebris innotuisset, ejus natalis dies posteris annuatim celebrandus, tam ab Ecclesia Græca in Monologio, quàm Latina in Martyrologio Romano, die undecima fuit adscriptus; (w) qua die Ordo noster ejusdem Sancti festum celebrat. Ex quo DEO

(w) Officia
Cænonicæ Ec-
clesiæ Hierosol:
impresæ Leo-
dij.

Omnipotentis, & Filio ejus Unigenito, qui in Hierosolymitano Sepulchro dignatus est se-

peliri, unâ cum Sancto Spiritu, omnis honor, virtus & gloria, Amen.

V I T A

S. SANCTIÆ Virginis. 15. Martij.

Beata Sanctia (a) Jacobi Aragoniæ Regis Filia, fratres habuit Petrum, qui post mortem Patris in thronum Aragoniæ succel-

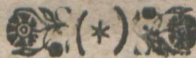
(a) Henricus Spöding Annals Eccl: 103
1. Anno 1276.
n. 11. & 12.

successit, & Iacobum Balearium Regem, Principem simul Ruscinonis & Mompelerij. Hæc Beata tam magno sanguine fulgens, cum ipse Pater, Petro Filio suo Regnum de manu tradidisset, & vestem Cisterciensem indutus Valentia, Anno millesimo ducentesimo septuagesimo sexto, die vigesima septima Iulij obiisset; Beata Sanctia se totam Divino cultui addixit, & perpetuam curam solennia sacra obivit. Tandem regali Persona deposita, nemini nota aut manifesta, Hierosolymam profecta ad Sacrosanctum Domini Sepulchrum, & ibidem apud Canonissas Regulares Sanctissimi Sepulchri (b) facta Monialis; quæ dum multis annis in pauperes, peregrinos, & ægritudine confectos summe hospitalis esset, tandem plena meritis & virtutibus vitam sanctam, & in Ecclesia Hierosolymitana sepulta, insignibus miraculis fulsit. Cujus festum in Ordine nostro (c) ponitur die decima quinta Martij. Ex quo Deo Omnipotenti, & Filio ejus Unigenito, qui in Hierosolymitano Sepulchro dignatus est sepeliri, unam cum Sancto Spiritu, omnis honor, virtus & gloria, Amen.

(b) *Abraam9
Bzovius An-
nal: Eccl: 10:
11. Anno 1277
num: 21,*

(c) *Officium
Canic: Ssmi
Sepulch: an-
tiqu: auctore
Nakielki.
Cracov: im-
pressum*

V I T A

S. C Y R I L L I 18. Martij.

Episcopi Hierosolymitani.

CUM Hierosolymitana Ecclesia, post mortem Sancti Maximi, aliquamdiu vacasset, ex eo, (a) quod Canonici Regulares Sanctissimi Sepulchri, in Heraclium Sanctissimi Sepulchri Canonicum Regularem, quem sibi Successorem optaverat Maximus, sua vota dirigent; Acacius autem Episcopus Cæsariensis, cum cæteris suæ sectæ Arianæ Episcopis, illum impediens, quod esset orthodoxæ fidei, ideoq; ipsum in exilium ob fidem truserunt. Canonici autem Hierosolymitanæ Ecclesiæ omnes curaverunt, ut nullum alium susciperent. Postea tamen iidem Canonici sanctitatem Cyrilli, (b) promptissimi Defensoris Apostolicorum dogmatum, uti sui Canonici exploratam habentes, in illum sua vota direxerunt, & in Episcopum Hierosolymitanæ Ecclesiæ elegerunt. Sanctus hic Cyrillus à Sancto Maximo Hierosolymitano Episcopo fuit ordinatus Presbyter, qui à Nicephoro in Chronico unus tantum atq; Catholicus nuncupatur, & ab ipso Sancto Hieronymo iisdem

(a) s. Hieronymus

(b) Theodoretus Ecclesiæ hist: lib: 2. cap: 260

H fer-

- (c) *De scri.* fermè verbis laudatur: (c) Cyrillus Hierosolymorum Episcopus sæpè Ecclesiâ pulsus & receptus, ad extremum sub Theodosio Principe octo annis inconcussum Episcopatum tenuit. Postquam autem Hierosolymitanam Ecclesiam post obitum Maximi regendam suscepit, statim
- (d) *Sozomenus, lib. 4. c. 23.* (d) cum Acatio Cæsareæ Episcopo homine Ariano, de Iure Metropolitano dissentiebat; unde factum est, ut inimicitias inter se susciperent, & alter alterum, utpote non verè sincereq; de Deo sentientem criminaretur, etenim Acatius doctrinæ Arii favebat, Sanctus autem Cyrillus eos, qui Filium Patri consubstantialem asserbant, sequebatur. (e) Unde magnæ Cyrilli laudis, eum ab Acatio Ariano in crimen vocatum esse, quòd fidei Regulam, inter tot fluctus solidè retineret, quam Patres Nicææ in Concilio Ecclesiæ tradidissent. Episcopatum ejus multis Deus illustravit miraculis, nimirum, (f) signum Crucis in Cælo visum est, quod clarè admodum resplenduit, non ut cometes solet diffusis radijs, sed luce multa in unum confecta, valdè denso jubare & perlucido emicuit, tantum pertinebat ad longitudinem, quantum est intervallum inter Calvariæ locum & montem Oliveti, quindecim autem stadia suprâ locum in Cælo suspensum hæsit, latitudo verò longitudini

tudini proportionatè respondit. Quo quidem insigni miraculo omnes obstupuerunt; ita ut singuli ædibus, foro & opere, quod quisq; fortè habebat in manibus relicto, pariter cum liberis & uxoribus in Ecclesiam convenerint, & uno ore Christum laudibus celebrarint, & Deum lætis animis confessi sint. De hac apparitione miraculosa Crucis, Sanctus Cyrillus ad Constantium Imperatorem scripsit Epistolam, in qua Imperatori ex prædicta apparitione Crucis, bonum omen Divinamq; benignitatem gratulatur. In Episcopatu ita se gessit, ut dignis vero Episcopo virtutibus eniteret, nec non gratijs Sancti Spiritus, inter quas dono Prophetiæ ornatus fuit. (g) Nam cum Iulianus Imperator Iudæis templum Hierosolymis instaurare jussisset, & de publico sumptu subministrasset, tunc temporis Cyrillus Hierosolymorum Episcopus memor vaticinij Danielis Prophetæ, quod & Christus in Sanctis Evangelijs confirmavit, ac multis futurum prædixit, quod in eo templo lapis super lapidem non maneret, hoc, inquit, Servatoris oraculum adimplebitur. Quum hoc dixisset Sanctus Episcopus, noctu terræ motus magnus factus, lapides fundamentales veteris templi structuræ evulsi, ac cunctos unà cum contiguis ædificijs dispersit. Et cum

(g) Ioannes
Grodecius.

multi ad miraculum Iudæi convenissent, ignis
 coelitus delapsus, cuncta Artificum instrumenta
 consumpsit. Sequenti verò nocte signa Cru-
 cis instar radij solaris splendentia, vestibus il-
 lorum impressa comparuerunt, quæ extergere,
 nullo pacto potuerunt. Hæc adeò stupenda,
 unam illud Cyrilli verbum divino spiritu pro-
 latum, consecuta sunt. Sed non solum contra
 Iudæos, sed etiam & contra Arianos plurimum
 Sanctus Cyrillus decertavit. Quare cum Ari-
 ani viderent illum vehementer suis hæresibus
 obstare, & Apostolica dogmata adeò strenue
 tueri, modis omnibus eum persequerentur, atq;
 congestis nonnullis calumnijs in quodam Conci-
 liabulo suo, accusare illum, & ita, ut alios Ca-
 tholicos Episcopos more suo deponere non du-
 bitarunt; idq; ex negotio pietatis illius erga e-
 genos, quæsito prætextu. Odium autem omne
 contra Sanctum Cyrillum hinc fuit: quòd Aca-
 tius Ariano dogmati adhærebat, Cyrillus verò
 eos sequebatur, qui Filium Patri còessentialem
 esse dicebant. Hoc autem modo animatus A-
 catius, unà cum consentientibus Episcopis ejus
 gentis, Cyrillum deponendo, antevertit hujusmo-
 di prætextu. Cum famis regionem Hierosoly-
 morum occupasset, multitudo cibo necessario de-
 stituta, ad Cyrillum tanquam Episcopum respe-
 xit.

xit. Quoniam verò Sanctus Cyrillus nullam pecuniam habebat ad succurrendum egenis, necessaria vasa pretiosa & sacra vela distraxit. Hinc nata est fama, accidisse, ut quidam donarium suum in muliere scænica, quæ illo amicta erat agnoverit, studiosèq; inquisierit, unde illud accepisset, & invenerit, quòd à Mercatore mulier illa, Mercator verò ab Episcopo traditum comparasset: & hoc prætextu Sanctum Cyrillum depositum esse ab Acatio. Verùm

(h) Sanctus Cyrillus innocentix suæ conscius, appellationis libello ad eos, qui eum dejecerant, misso, ad majores Iudices provocavit. Sed (i) quia tunc temporis Liberius Romanus Pontifex, & ipse causâ fidei exul erat, idè Sanctus & innocentissimus Præsul, causam suam soli, idq; supremo Iudici Deo disjudicandam reddidit.

Quare post recessum Sancti Cyrilli (k) Sanctum Quiriacum, & post hunc Herennium, postea Heraclium ac tandem Hilarium Ecclesiæ Hierosolymitanæ præfuisse constat; (l) Cyrillus autem ex Ecclesia Hierosolymitana pulsus, Tarsum profectus cum mirifico Sylvano se conjunxit; hic enim tunc Præsul erat Ecclesiæ Tarsensis. Quo cognito, statim Acatius literas ad Sylvanum dedit, faciebatq; certiozem de exauctoratione Cyrilli. Sylvanus tamen & re-

(h) Socrates
hist: Ecclesi:
trip: lib: 5.
cap: 34.

(i) Baronius
Anno 359. n.
75.

(k) Naktel.
Hist in lib: de
Sacri antiqu:
lib: 1. c. 7.

(l) Theodoretus
Ecclesi:
hist. lib: 2.
cap: 261.

verentiâ Cyrilli & multitudinis respectu, quæ jucundissimè frueretur doctrinâ illius, nequaquam à functione Ecclesiastica abegit Cyrillum. Quâ tempestate Episcopi Catholici centum quinquaginta, qui non ita multo post Seleuciam ad Synodum convenerant, illam depositionem ratam non habuerunt: imò ipsum potiùs Acatium, quàm Sanctum Cyrillum ab illa Synodo excludere maluerunt. Ut autem in sede sua Hierosolymitana firmior esset, & contra Arianos vehementiùs certaret, (m) à Concilio Constantinopolitano in sede Hierosolymitana confirmatus fuit. Quam præclaram autem & sanctam sui memoriam apud posteros reliquerit. Sanctus Cyrillus, tum scripta illius, quæ extant, tum Orientalis Ecclesiæ Cœnacula, in quibus preces anniversariæ, & commemorationes Sanctorum descriptæ sunt, testantur. Nam ut aliorum Patrum, qui in Sanctorum cœtu clariores habentur, ita hujus quoq; Sancti Cyrilli, die decima octava Mensis Martij, in Ecclesia Græca sancta celebratur memoria; ac scriptis quoq; illius apud Græcos, nomen Sancti Patris præfixum ubiq; reperitur. Et quamvis permultæ illius sacræ institutiones & catecheses literis mandatæ fuerunt, quarum etiam in libro de Viris illustribus meminit Hieronymus; quæ

(m) Baronio
Anno 382. n.
15.

quæ tamē ad nos pervenerunt, sunt tantū decem
& octo catecheses Græcè scriptæ, interpreta-
tæ autem Ioanne Grodecio, quibus primū
baptizatos instruit, atq; totum Symbolum Apo-
stolorum illis explicat. His additæ sunt quin-
quē mystagogicæ, quibus Divina mysteria, de
baptismo, Chrysmate, Eucharistia, ac tremendo
Missæ sacrificio tradit, & explicat. Insuper scri-
psit Orationem de occurſu Domini, sive de
Simeone Deum suscepturo, quæ scripta ipsius ex-
tant in Bibliotheca veterum Patrum. Cū i-
gitur tantis pro Deo, fide & Ecclesia fatiga-
tus esset laboribus, (n) Anno Domini trecen-
tesimo octuagesimo sexto, ut auctor est Sanctus
Hieronymus, ex hac vita migravit. Cujus me-
moriæ tum universalis Ecclesia in Martyro-
logio Romano, tum Ordo noster die decima
octava Martij celebrare non desinit. Ex
quo Deo Omnipotenti, & Filio ejus Vni-
genito, qui in Hierosolymitano Sepul-
chro dignatus est sepeliri, unā cum,
Sancto Spiritu, omnis honor, vir-
tus, & gloria, Amen.

Tomo 4. fol:
456. in edit:
Coloni;

(n) Baronig
Anno 386. n:
17.

V I T A

22. Martij. S. ALEXANDRI
Episcopi & Martyris.

(a) Eusebio
Eccles. hist.
lib: 6. cap: 9.
fol: 136.

SANCTUS Alexander (a) genere Cappadox; cum illi genti virtutibus ac exemplo præluxisset, in illa Ecclesia Cappadocum fit primò Clericus Regularis: erga Sanctissimum Sepulchrum Christi mirè devotus; voto enim se obstrinxerat, Sanctissimum Sepulchrum Christi, tum & alia loca sacra Hierosolymis visitaturum: Vnde propter præclara ipsius merita, illius præclaræ Urbis ac Ecclesiæ eligitur & ordinatur Episcopus; in Episcopatu ita se gessit, ut nihil perfectionis Religiosæ omitteret, voti sui memor Hierosolymam ad Sepulchrum Christi properat, quem (cum Narcissus non ampliùs propter ingravescentem ætatem, ministerio Ecclesiæ Hierosolymitanæ præesse posset,) Divina dispositio in adiutorium Narcissi senis, evidentissimis revelationibus evocavit. Cum enim sancto in itinere esset, Deus ipsi per revelationem noctu secundùm quietem aperuit, ut cum Narcisso Ecclesiæ Hierosolymitanæ fungendo

do conjungeretur. Adhuc in itinere Alexander, Deus iterum per aliam revelationem Beato Narcisso ac Clericis Regularibus Hierosolymitanis, qui erant inter illos ob virtutem spectatissimi, ipsis itidem noctu visam manifestavit, ut extra portas Civitatis egressi, Alexandrum Episcopum admitterent & susciperent, qui ipsis à D E O designatus erat. Quare cùm Urbem sanctam ingressurus esset Alexander, multitudo tam Clericorum Regularium Hierosolymitanæ Ecclesiæ, quàm alterius plebis plurima in occursum Sancto Episcopo extra portas Civitatis egressa est; & vox de cœlo manifestissimè, omnibus audientibus, facta est: Suscipite Episcopum, qui vobis à Deo destinatus. Vnde manifestis miraculis, revelationibus Divinis, voce de cœlo facta moti Ecclesiæ Hierosolymitanæ Clerici Regulares, Sanctum Episcopum cum omni amore & officiositate suscipiunt, & charitatis ac dilectionis nexibus vinctum, non ampliùs domum reverti permittunt. (b) Narcissus autem convocatis, qui finitimas regebant Ecclesias, Episcopis, iisdem Dei manifestam voluntatem, ac dispositionem, miraculis confirmatam, in eligendo Sancto Episcopo aperuit; & ita Alexander communi etiam Episcoporum consensu, ad Ecclesiam Hierosolymi-

(b) *Surigis.*
Martij.

lymitanam manere coactus est. Adorato itaq; Sacratissimo Christi Sepulchro, tum adoratis & alijs locis sacris, Ecclesiæ Hierosolymitanæ gubernacula suscepit, (c) eratq; in ordine Episcoporum Hierosolymitanorum trigessimus quartus. In Episcopatu ita se gessit, ut quidquid videret in suo Antecessore Beato Narcisso sanctum, illud imitaretur, cujus etiam Narcissi in suis Epistolis, quas (d) ad Antinoitas incolas, Antinoi Civitatis Ægypti scripsit, mentionem facit, ista in extrema illa Epistola ad verbum scribens: Salutat vos Narcissus, qui hîc ante me Episcopatus locum occupavit, & centum jam & sexdecim annos prætergressus, mecum in eodem ministerio quorundam precibus conjunctus fuit, qui obsecrat vos, ut idem mecum sentiatis, eademq; sitis voluntate. Pulchrum videre erat duorum in Ecclesia Hierosolymitana Sanctorum, parem virtutem, parem in promovendo cultu Divino zelum, ita, ut omnes sanctimoniam ipsorum mirarentur, plurimi per ipsos ædificarentur. Sed non diu hanc consolationem habuit ex præsentia Narcissi Alexander, nam Sanctus Senex centum & sexdecim annos prætergressus, beato sine quievit, quem Sanctus Alexander unâ cum Clericis Regularibus Sepulchri Christi, in Ecclesia Hierosolymitana

(c) *Nakiel.*
Hi de Sacr:
antiquis lib:
7. cap: 6. fol:
93.

(d) *Eusebius*
lib: 6. s. 9.

mitana sepelivit. Erat autem (e) Alexandri summa sollicitudo circa Hierosolymitanam Ecclesiam, penes quam inter cætera clarissima monumenta, Vir Sanctus in sacra Scriptura verfatissimus & eruditissimus, nobilem construxit Bibliothecam; quæ cum pluribus annis durasset, nec Diocletiani incendio conflagrasset, imò ex illa plurimi Viri Sancti complura collegissent, postea partim temporis injuriâ, partim Barbarorum incurſionibus, & frequentissimis sanctæ Urbis excidijs absumpta est. (f) In Episcopatu existens, ad commendatitias literas, sibi à Demetrio Episcopo Alexandrino missas, Origenem, qui postea lapsus in hæresim, in Presbyterum consecravit, pro quo ab eodem Demetrio multas persecutiones passus, quas tamen Vir Sanctus patientissimè sustinuit. Hoc tamen ferre non potuit, ut in fide Christi aliquam notam haberet, pro qua semper sanguinem suum paratus erat effundere; idè verus fidei Christianæ Confessor, contra eundem Demetrium scripsit, se excusando, quòd juxta testimonium ipsius Demetrii illum Presbyterum ordinasset. (g) Inimicorum suorum, exemplo Christi, amantissimus erat, ita, ut cum illi quidam ex notarijs suis furatus esset aurum, & metu perterritus fugiens in Thebaidem Ægypti, incidisset vagus & errans

(e) Bayonig
Anno 253.
num: 125.

(f) Idem.
Anno 230. n.
2. & 6. Et
Hieronymus
de scriptor:
Ecc: de Ale.
xandro.

(g) S. Sophronius in
Prælo Spirit:
cap: 34e

in latrones, ac ductus fuisset ab eis captivus ad extremas Ægypti partes, hoc comperto Divus Alexander, redemit eum vinctum & captivum octingenta quinque numismatibus. Quo reverso ita pie misericorditerque usus est, ut omnes ex Urbis sanctæ habitatoribus mirarentur, dicendo ac clamando: Nihil est utilius, quam in Alexandrum peccare. Sed quam magna fuit in Sancto Viro misericordia, non minor fuit humilitas. Cum enim alio quoque tempore, unus ex Diaconis ejus, coram Clericis Hierosolymitanæ Ecclesiæ, injurijs affecisset Divum, ille mox prostratus humi, veniam postulabat dicendo: Ignosce mihi Frater. Talibus ornatus virtutibus Sanctus Episcopus, quarum fama etiam ad aures Decij Tyranni, & Christianorum Persecutoris venit, qui ex eo, quod Philippo, cui in Principatum successit, infensus fuisset, persecutionem in Ecclesias suscitavit, eundemque Sanctum, (h) qui jam antea sub Severo, vera pro pietate multa passus, comprehendi, & Cæsaream ad Tribunal suum adduci demandavit. Sistitur innocentissimus Præsul iniquo Iudici, Christi nomen & fidem confitetur, paratum se pro fide Christi mortem subire declarat. Ex sententia Tyranni Iudicis, vinculis traditur, carceri destinatur. Quem cum

(h) Nicoph:
Calist: hist:
Eccel: lib: 5:
cap: 91

cùm Deus majora pro suo nomine pati prævidisset, eundem omnipotentiam suam de vinculis & carceribus liberavit, & Ecclesiam Hierosolymitanam restituit. Fit igitur Clericorum Hierosolymitanam Ecclesiam ingens lætitia, fit summum plebis Hierosolymitanam gaudium, quod suum Sanctum Præsulem, de quo jam desperaverant, conspexissent. Præsul autem Sanctissimus internam lætitiã cordis, exemplo Pauli Apostoli, tum ex eo quam maximam habuit, quod vinctus Iesu Christi esset, & durum carcerem pro fide Christi subiisset, & sicut Apostolus in Cruce Christi, ita hic Sanctus Præsul in vinculis & carceribus gloriatus est. (i) Scripsit ad Antiochenam Ecclesiam Epistolam, in qua carceris sui & vinculorum mentionem facit, simulq; hac Epistola, beneficia sibi à Deo data enarrat his verbis: Alexander servus & vinctus Iesu Christi, Beatæ Ecclesiam, quæ est apud Antiochiam, salutem in Domino. Relevavit Dominus vincula mea, & carceris hujus mei dilatavit angustias, &c. quam, si placet, vide apud Eusebium. Sed non diu Sancto Præsule lætata sunt Hierosolyma, (k) iterum enim Cesare coram Decio Tyranno sistitur, & intrepidè fortis Dei athleta nomen & fidem Christi confitetur, ex qua jam secunda fidei confessio.

(i) Eusebio
lib: 6. c. 6.

(k) Idè lib:
6. cap: 29.

fessione, magnam commendationem adeptus, plenus meritis, & virtutibus, jam extrema senectute & veneranda planè canitie eximius, vinculis & carceris cruciatu iterum afflictatus est. In quo post præclarum & illustre testimonium fidei Christianæ Præsulis, Tribunali datum, morte in carcere consopitus, palmam martyrij obtinuit. In cuius locum Mezabanes Successor ejus in Episcopatu Hierosolymitano declaratur. Hujus Sancti memoriam universalis Ecclesia in Martyrologio Romano, posuit decima octava Martij. Græci autem hujus Sancti Martyris festum celebrant decima quinta Maij. Ordo noster festum ejusdem Sancti Episcopi & Martyris, anniversaria celebrat devotione, die vigesima secunda Martij. Ex quo DEO Omnipotenti, & Filio ejus Unigenito, qui in Hierosolymitano Sepulchro dignatus est sepeliri, unâ cum Sancto Spiritu omnis honor, virtus, & gloria, Amen.

V I T A

S. CYRILLI Martyris.

29 Martij

Svb Sancto Cyrillo, Hierosolymitanæ Ecclesiæ Episcopo, ac regnante Constantino Magno, (a) circa Annum Domini trecentiesimum sexagesimum secundum, erat alter (b) Cyrillus ejusdem Ecclesiæ Hierosolymitanæ Diaconus, Sancto suo Episcopo, non solum nomine, sed sanctimonia vitæ, patientiâ, ac omnibus virtutibus correspondens. Cùm autem (c) Hehopoli, quæ est circa Libanum, Gentiles, Deo sacratas Virgines, in loco publico nudatas veste, tum ad commune omnium, qui eas intueri volebant, spectaculum, tum ad ipsarum contumeliam consistere cogere, atq; ut primùm eo, quo libitum erat, modo in eas insultarent, ad extremum illarum capillum tonderent, quin etiam eas disseccarent bifariam, & ad illarum intestina devoranda porcos provocarent, viscerum extremitate consueto illis alimento operta, quo porci non tam facilè ea internoscerent, sed consuetum alimentum necessariò appetentes, carnes etiam humanas discerperent: Sanctus Cyrillus Canonicus Regu-

(a) Baronij
Annal: Eccl:
Anno 362. n.
149. & 150.(b) Theodo-
retij hist: Ec-
clesi: tripares
lib: 6. cap:
15.(c) Sozome-
nus lib: 5. c.
9.

laris Ecclesiæ Hierosolymitanæ & Diaconus talia audiens, succensus zelo Divino, de Hierosolymitana Ecclesia, ad Heliopolitanos ivit, ubi non pridem Ecclesia à Constantino ædificata fuit, ibiq; verum, & unicum Deum prædicavit. Insuper multa Idola, quæ ibi adorabantur, contrivit & igni cremavit. Cujus facti memores viri nefandi, non solum peremerunt Sanctum Diaconum, verum etiam secantes ventrem, jecur ejus degustare non sunt veriti. Sed Deum, eadem facinora omnia contemplantem, celare non poterant, cum debitas sui maleficij poenas sumpserunt. Nam quotquot illius sceleris labe inquinati sunt, primum amiserunt dentes, qui pariter omnes ad unum excidebant, deinde linguas perdiderunt, quæ putredine labefactatæ ex ore effluebant, postremò oculis orbatæ sunt: quorum calamitatibus veræ pietatis vis clarè prædicata est. Hujus Sancti memoria in Martyrologio Romano celebratur die vigesima nona Martij, qua die de eodè Sancto agunt etiam Græci in suo Menologio. Ex quo DEO Oportenti, & Filio ejus Unigenito, qui in Hierosolymitano Sepulchro dignatus est sepeliri, unà cum Sancto Spiritu omnis honor, virtus & gloria, Amen.

V I T A

S. ALBERTI Patriarchæ 8. Aprilis.
Hierosolym: & Martyris.

Sanctus Albertus (a) natione Gallus, patriâ Ambianensis, pronepos Petri Eremitæ, qui Urbano Secundo belli sacri Auctor extitit, (b) in ipso adolescentiæ flore parentibus orbatus, ne inquinaretur à pice, si eam tangeret, relicto sæculô Canonorum Regularium Sanctissimi Sepulchri institutum suscepit, ubi in literarum studijs & sanctitatis famâ tantum profecit, ut supra Ecclesiæ Catholicæ candelabrum constitutus fuerit. Vnde paucis post annis Ecclesiæ Bethleemitanæ, (c) quæ ex prioratu Canonorum Regularium Ssmi Sepulchri, de voluntate & consensu Paschalis Papæ, ad Cathedralem & Episcopale evecta, (d) illius Ecclesiæ Episcopus factus, cum Tyrio ad Concilium Generale Lateranense sub Alexandro Tertio, Anno Domini millesimo centesimo, septuagesimo nono celebratum processit, Episcopus Bethleemitanus existens, scripsit Regulam pientissimo Carmelitarum Ordini, inscriptioni autem Regulæ, additum est nomen Patriarchæ, postquam eam dignitatem adeptus est. Ex Bethle-

(a) Spondanus Annals

Eccles: 15: 116

Anno 1205.

nũ: 23. & 24.

(b) Ioannes

Le Paige in

Biblioth: sua

fol: 140. &

Aquiling Gor-

czynski, sub

Schem: 12. n.

86.

(c) Iacobus

de Vitriaco,

in Hist: Hie-

rosol: abbrev:

cap: 57. fol:

1077.

(d) Sponda-

nus ut suprà.

emitano factus est postea Vercellensis Ecclesiæ Episcopus in Lombardia, quæ Ecclesia ad normam Ecclesiæ Hierosolymitanæ, ut scribit Ioannes Le Paige, reformata fuit, sed hæ dignitates Sanctum Præsulem non extulerunt, quia

Lib: 1. sect: 6. fol: 78.

(e) Breviar: Carmelit: in Festo ejus 8. April:

(e) ut ante fuit in habitu humilis, in victu parcus, corpore castissimus, in eleemosynis largus, in Officio Divino assiduus, & in prædicatione ferventissimus. Cùmq; efficaci virtutum suarum exemplo Clericos & Laicos ad meliorem fru-

(f) Nakielki in Miechovia fol: 127.

gem adduxisset, (f) à Canonicis Regularibus Sanctissimi Sepulchri, absens quidem, sed vitæ & scientiæ famâ præsens, in Patriarcham Hierosolymitanum, mortuò Monachò (cognomen ipsi tale erat) Patriarchâ Hierosolymitanò, electus fuit, Innocentiò Tertiò Pontifice illorum electionem approbante. (g) Ad quem etiam

(g) Spondan: tom: 1. Anno 1297. nu: 5.

exstant ejusdem Pontificis ad onus suscipiendum hortatoriæ literæ, quibus humiliter acquievit ac Romam venit, & in Patriarcham ac Legatum Sedis Apostolicæ promotus, in Syriam navigavit, ubi non solum à Christianis, verum etiam ab ipsis Saracenis, ob sanctitatem suam in summa veneratione habitus fuerat. (h) Pa-

(h) Nakielki in Miechovia fol: 130.

triarcha Hierosolymitanus existens, Scholasticum, Tertium in Ordine Præpositum Miechoviensem Ordinis nostri, in ea dignitate confirmavit.

Scri.

(i) Scripsit etiam luculento & veraci sermone commentarium de ritu & statu Terræ sanctæ, quam frequentaverat, qui non exstat. Revelationibus Divinis, & visionibus sæpè fuerat consolatus, (k) quare & Iesum Christum visibili specie habuit Consolatorem, & Deiparæ Virginis præsentia mirè est confortatus. (l) Cum autem Sanctus Patriarcha, Anno à Christo nato millesimo ducentesimo decimo quarto, Sacram Procelsionem Ptolomaidæ, de more cum Clero faceret, (m) à quodam, quem reprehenderat, percussus occubuit, anno sedis suæ decimo, (n) ejusq; Officium in universo Ordine Carmelitarum, fieri à Paulo V. summo Pontifice permissum die octava Aprilis. Non quidem quòd ipse Sanctus Albertus Carmelita fuerit, sed quòd Regulam eorum, ut scribit Spondanus consarcinaverit, benevolusq; admodum eorundem exstiterit. In novo autem Catalogo Sanctorum Urbano VIII. dedicato ponitur die decima quarta Septembris. Ex quo DEO Omnipotenti, & Filio ejus Unigenito, qui in Hierosolymitano Sepulchro dignatus est sepeliri, unà cum Sancto Spiritu omnis honor, virtus & gloria, Amen.

(i) Spondanus
ut supra n. 14.

(k) Breviar:
Carmelitarum in
festo ejus 8.
Aprilis.

(l) Nakielski
in Miecchovia
fol: 131.

(m) Ferrario
in nov: Cata-
log: SS. 14.
Septembris.

(n) Sponda-
nus: 1. Anno
1007. n. 14.

V I T A

4. Maij. S. QUIRIACI
Episcopi & Martyris.

(a) *Legenda Sanctorum, Jacobi de Voragine in Inventis S. Crucis fol: 49.*
 (b) *S. Ignacii Episcopi ad Trahianos.*

SANCTUS Quiriacus (a) genere & fide Iudæus, antequàm sacrum Baptisma suscepisset, Iudas appellatus; hic Patre Simone Iudæo natus, Avum Zachæum pariter Iudæum habuit. Sancto Stephano Ecclesiæ Hierosolymitanæ, (b) ac Sancti Iacobi Apostoli, & primi Episcopi Hierosolymitani Diacono, ac Christi Protomartyri proximus sanguine fuit; erat enim ipse Filiaster, ex Fratre ipsius Simone natus. Hic Iudas inter Iudæos illius ævi sapientissimus fuit, cuius Pater cum jam moriturus esset, talem Filio suo Iudæ admonitionem dedit: Vide Fili, quando inquiretur Crux Christi, illam manifesta, antequàm aliqua patiaris tormenta. Nunquam enim extunc genus Iudæorum regnabit, sed illi, qui Crucifixum adorant, quia ipse Christus, Filius Dei erat. Cui respondit Iudas: Pater mi! si verè Patres nostri Iesum Crucifixum esse Dei Filium cognoverunt, cur ipsum Crucis patibulo affixerunt? Respondit Iudæ Pater: novit Dominus, quia nunquàm

in concilio eorum extiti, sed eis sapius con-
tradixi. Cùm verò ipse Phariseorum vitia ex-
probrabat, ipsum crucifigi fecerunt. Ipse ve-
rò die tertia surrexit, & coelos, Discipulis viden-
tibus, penetravit; in quem Stephanus Frater me-
us credidit, quem Iudæorum vesania lapidavit.
Vide ergo Fili, ne ipsum, vel Discipulos ejus
audeas blasphemare. Hac ergo à Patre suo mo-
riente admonitione accepta Iudas, expectabat
tempus, quo Deus Sanctam Crucem revelatu-
rus esset. Factum est, ut Helena Imperatrix
Magni Constantini Mater, causâ inquirendæ Cru-
cis Sanctæ Hierosolymam veniret, omnes Iudæ-
orum sapientes, qui per totam Regionem re-
perti fuerant, ad se congregari præcepit. (c) Iu-
dæi autem nimium formidantes, in itinere lo-
quebantur ad invicem: Quare putatis, quia
Regina nos ad se faciat congregari? Iudas me-
mor verborum Patris sui respondit: Scio enim,
quia vult à nobis discere, ubi nam sit lignum
Crucis, in quo Christus crucifixus fuit; & o-
mnem à Patre moriente sibi datam admoniti-
onem enarravit, cui Iudæi prohibuerunt, si de
hoc Regina quæsierit, ne Crucem Christi mani-
festaret. Cùm ergo Iudæi ante Reginam ste-
tissent, & illa eos interrogasset de hoc ligno,
ubi fuerat Christus crucifixus, ipsiq; locum nul-
late;

(c) Bonaven:
Elers, in lib:
Discip: rediv:
serm: 27. de
inventio: S.
Crucis.

latenus indicare volentes, iussit eos Sancta Regina omnes igne cremari, Iudæi autem timentes tradiderunt Iudam, dicendo Regina: Hic Iudas est Dominus Iusti & Prophetæ Filius, optime novit Legem, & tibi omnia, quæ quæsieris ab eo, indicabit. Tunc ergo Regina omnes dimisit Iudæos, solum tantum Iudam tenuit, cui dixit: Mors & vita est ante te, quod malueris elige, aut Crucem indica, aut igne cremaberis. Respondit Iudas: Quomodo locum scire valeam, cum jam plus, quam ducenti anni, quando Christus crucifixus erat, & ego nondum natus fui. Cui Regina: Per Crucifixum fame te perimam, nisi mihi dixeris veritatem. Iudam igitur in puteum siccum iussit proijci, & ibidem famis molestiâ cruciari. Cum igitur sex diebus sine cibo mansisset, die septimo extrahi petijt, & Crucem Christi se indicaturum promisit. Extractus ergo, ubi Crux Christi fuit abscondita venit, & ibidem oravit, locus subito commoveretur, & fumus aromatum miri odoris sentitur, ita ut miratus Iudas ambabus manibus præ gaudio plaudendo, Christum Dei Filium, & Fidem Christianam veram agnovit. Tunc igitur viso tanto miraculo, plebs tota Christianorum præ gaudio exultare vehementer coepit. Tunc Macarius Episcopus & Canoni-

ei Regulares Ecclesiæ Hierosolymitanæ, toto corde Deum glorificaverunt, quod dignatus sit Crucem Christi manifestare. Tunc Iudas præcordis lætitia clamavit: In veritate Christe tu es Salvator mundi! Erat autem in loco illo templum Veneris, quod Adrianus Imperator ibidem construxerat, ut si quis Christianorum in loco illo adorare voluisset, videretur Venerem adorare, & propterea oblivioni datus fuit erat locus. Sancta autem Helena templum funditus fecit destrui, & locum inarari. Post hoc Iudas præcingens se viriliter fodere cœpit, & viginti passus fodiens, tres Cruces absconditas reperit, quas ad Reginam protinus deportavit. (d) Inter has autem tres Cruces, quæ Christi fuisset? Deus per Macarium, Hierosolymitanæ Ecclesiæ Sanctum Episcopum, miraculose manifestavit. Tunc etiam dæmon in aère contra Iudam Inventorem Crucis, lamentabiliter vociferabat dicens: O Iuda quid fecisti? Iudæ meo injuriam operatus es! Nam ille me suadente fecit prodicionem, & tu me reuente Iesu invenisti Crucem; per illum multorum lucratus sum animas, per te perdere jam videor lucratas; per illum regnavi in populo, per te jam expellar à regno. Audiens Iudas vociferantem diabolum non extimuit, sed constanter

(d) Rufinus
Ecclesiæ hist:
libi. 1. c. 17.

ter diabolo restitit, & maledixit dicens: Christus te damnet in abyssum ignis æterni. Vis itaq; tantis miraculis ad inventionem Crucis Salvatoris Iudas, ad Sanctum Macarium, Hierosolymitanæ Ecclesiæ Episcopum se contulit, petens ab eo baptizari, à quo rudimenta fidei edoctus, & assistentibus sibi Canonicis Regularibus Sanctissimi Sepulchri baptizatus, & propter quærendam Crucem, à Beata Helena Quiriacus appellatus. Mutavit nomen Sanctus Confessor, mutavit & mores, in dies & horas in virtutibus proficiendo. Suscepto Christi Baptismo, renuntiavit simul omnibus sæculi pompis, quas faciliè acquisivisset ab Helena Imperatrice pro tanto demonstrato thesauro, & ad vitam Religiosam Canonicorum Regularium Sanctissimi Sepulchri summoperè desideravit; factaq; professione, & emissis secundùm institutum Apostolicum Religiosis votis, sub Macario, Ecclesiæ Hierosolymitanæ Episcopo sanctissimè vixit. Quo tempore iterum Beata Helena, cum clavos Domini non haberet, rogavit Sanctum Quiriacum, ut ad locum pergeret, & clavos Domini quæreret; qui cum venisset, & ad Dominum preces fudisset, continuò velut aurum clavi fulgentes in terra apparuerunt. Inventosq; Sanctus Quiriacus accipiens Reginæ detulit, quos

quos Sancta Regina genua figens, in terram caput inclinans, cum summa reverentia ab ipso suscipiens, adoravit. Cùm autem Sanctus Cyrillus ob imposturas Acatij, Episcopatu Hierosolymitano se abdicavit, Sanctus Quiriacus dignus inventus est in Episcopum Ecclesiæ Patriarchalis Hierosolymitanæ promoveri, (e) eratq; in Cathedra Hierosolymitana quadragesimus secundus Episcopus. Sub hoc Sancto Pontifice, Ordo Canonorum Regularium Custodum Sanctissimi Sepulchri plurimùm florere cœpit, (f) ita, ut aliqui, licet falso putent eundem Sanctum hunc Ordinem fundasse, cæterùm tamen alium esse Fundatorem hujus Ordinis constat. Hoc certum est, quòd idem Sanctus plurimùm hunc Ordinem tum condecoravit, tum auxit, tum sanctimoniâ, vitæ exemplo & virtutibus illustravit. Hic Sanctus Episcopus erga Passionem Christi mirè devotus fuit, ad quam Passionem, ut populum curæ suæ Pastoralis subjectum, magis accenderet, festum Inventionis Sanctæ Crucis in Ecclesia Hierosolymitana præcepit singulis annis solemniter celebrari, quod postea secutæ sunt omnes Ecclesiæ toto orbe dispersæ. Talibus & tantis ornamentum virtutibus Sanctum Præsulem, odio inventæ Crucis Sanctæ, jussit (g) Iulianus Apostata

(e) Nakiel-
ski de Sacri-
Antiqu: lib
1. c. 7. fol: 6.
57.

(f) Ioannes
Nauclerus
Vol: 2. sen-
tent: 41.

(g) Breviar:
antiq: in fest:
ejus 4. Majj.

capi, & sibi præsentari. Qui cùm adductus fuisset, cœpit Apostata invitare Sanctum, ut sacrificet dijs; de duobus tibi mox unum elige, aut honorem, ut magno Deo Iovi sacrifices, aut dira tormenta subibis. Tunc Sanctus Quiriacus ait illi: Quare tu canis avare, cùm Divina miseratione priùs fueris Christianus, nunc verò Apostata factus, tanta sacramenta conculcasti indignus, & te æternæ mortis filium deputasti? restat quidem tibi, ut quomodo cultores Dei persequeris, & ad præsentem mortem pertrahis, ita perpetua te expectent supplicia, & fias in inferno dæmonum præda. Iulianus hæc audiens, dentibus in illum frendens, iussit ejus manum dextram abscindi dicens: Tu garrule, mihi æterna promittis tormenta, qui sectam tuam à pueritia cognovi, excolui, & nihil mihi profuit, jure ergo merito, tali nunc cruciaberis tormento. Hæc est autem manus, cum qua eras frequentius Epistolas scribens, per quas multos à sacrificio revocasti. Cui Sanctus Quiriacus: O totius boni ignare! quantum bonum nunc operatus es in me? non enim ignoro, quia priùs, quàm agnoscerem Deum vivum & verum in coelis Creatorem, eram etiam scribens de Synagoga Iudæorum, ut nemo crederet in Crucifixum, & nunc quia scanda-

lum

lum corporis mei abscindis, vitam æternam mihi præparas, sicut scriptum est: Melius est ut pereat unum ex membris, quàm totum mittatur in gehennam ignis. Iulianus hæc audiens, iussit Sanctum Martyrem in terram deorsum extendi, oreq; forcipe ferrea distracto, ferrenti plumbo potari, usq; dum omnia interiora ejus viderentur incendio conflagrari. Cùm verò jam pertransissent duæ horæ, & Christi Martyr ab omnibus æstimaretur extinctus, crexit se cunctis stupentibus, & expansis in cœlum manibus, laudavit Creatorem & Liberatorem suum. Quo viso infelix carnifex Iulianus, fremebat in Sanctum vehementiùs, & iussit eum extendi super cratem ferream ignitam, desuper injecto stridenti sale & adipe: post hæc crescente pœna, corpus ejus cardinabatur desuper, ita ut videretur ventrem ejus ab igne tabescere, & dorsum ungulis ruptum penitus deficere. Quid plura? Martyr Christi interea in medio ignis, laudes usquequaq; invictas persolvit Deo, nec athleta Dei ustionem aliquam sentiebat, quem divina clementia quasi intactum conservabat. Iudex verò in omnibus his confusus, & quid amplius facere possit, ignorat; jam ad sacrificandum dijs non cogit Divum, nisi se dicat Christianum non esse. Qui cùm execrans re-

cusaret, iussit Iulianus altam foveam fieri, & serpentes venenatos ibidem poni, & Sanctum Quiriacum in eandem jactari, sed serpentes continuo mortui sunt. Iussit ad extremum Iulianus Sanctum Martyrem in caldarium oleo ferventissimo plenum mitti, qui cum se signans sponte intrare vellet, rogans Dominum, ut eum iterum in martyrij lavacro baptisaret, iratus Iulianus, iussit pectus ejus gladio perforari, & sic in Domino consummari promeruit. Hic Sanctus Martyr alio nomine vocatur Cyriacus, cujus memoriam universalis Ecclesia in Martyrologio Romano posuit quarta Maij. Qua die Ordo noster ejusdem Sancti Episcopi & Martyris festum anniversaria devotione celebrat. Ex quo DEO Omnipotenti, & Filio ejus Unigenito, qui in Hierosolymitano Sepulchro dignatus est sepeliri, una cum Sancto Spiritu omnis honor, virtus & gloria, Amen.

V I T A

S. M A X I M I

Episcopi & Martyris.

SANCTUS Maximus, hujus nominis in Sede Hierosolymitana tertius, Vir magnæ sanctitatis,

propter quam sanctitatem vitæ, (a) populo Hierosolymitano, cùm adhuc Canonicus Regularis Ecclesiæ Hierosolymitanæ esset, percharus erat. Hic à Sancto Macario Hierosolymitanæ Ecclesiæ Patriarcha, in Episcopum Ecclesiæ Diospolitanæ, (b) quæ erat Canonicorum Regularium Sanctissimi Sepulchri, Patriarchæq; Hierosolymitano Suffraganea, (c) alio nomine Lidda appellata, ordinatus fuit; sed à populo Hierosolymitano, ne eam Sedem capesseret, impeditus, indeoq; populi Hierosolymitani suffragijs, ex sententia Sancti Macarij decretum fuit, ut post mortem Macarij in Episcopatum Ecclesiæ Hierosolymitanæ succederet. Tantæ autem Sanctus Præsul apud populum Hierosolymitanum æstimationis & amoris fuit, ut si ex Hierosolymitana Ecclesia ad Ecclesiam Diospolitanam abiret, seditio inter populum Hierosolymitanum ex ea re oriri videretur. Itaq; visum est Diospolitans alium Episcopum eligere, ut Maximus maneret Hierosolymis, & post mortem Macarij Ecclesiam Hierosolymitanam gubernaret. Quã primùm autem Ecclesiæ Hierosolymitanæ gubernacula suscepit, statim Ecclesiam Sanctissimi Sepulchri, quam Constantinus Magnus nuper erexerat, dedicandam curavit. (d) Itaq; convocatis jussu Constantini Magni Imperatoris Episcopis,

(a) Baronius
Annal: Ecclæ
Anno 331. n.
13. Sozomenus
lib: 12. c.
19.

(b) Tyrinus
de bello Sacro:
lib: 24. c. 12.
ad calcem
libri.

(c) Nicephorus
Calixtus: Ecclæ
histor: lib: 8.
cap: 9.

(d) Baronius
Anno 335. n.
47.

scopis, ac ex omni orbe Sacerdotibus Sanctus Maximus, eximium illud templum, die decima-quarta Septembris Anno Domini trecentesimo trigesimo quinto, quo die anniversaria solennitas Exaltationis Sanctæ Crucis ab Ecclesia celebratur, cum magna solennitate Deo consecravit, ubi simul donaria & ornamenta, ab Imperatore ejusq; pia Matre Helena, Ecclesiæ Sanctissimi Sepulchri donata, maximi prorsus pretij, ab eodem Sancto Præsule consecrata fuerunt. (e) Ex quo tempore idem Sanctus Pontifex, in Hierosolymitana Ecclesia quotannis diem festum Dedicationis, splendide admodum celebrare indulgit, & Sedem atq; Cathedram montis Sion, in qua primus Hierarcha & Episcopus, Beatus Iacobus Apostolus renuntiatus fuit, in hanc noviter consecratam transtulit, in qua Eutychium Eleutheropolitam, suis prædicationibus fidem Orthodoxam edocuit. Hæc cum circa Hierosolymitanam Ecclesiam Sanctus Præsul perageret, Eusebiani inter Arianos ob insignem impietatem notissimi, in Civitate Tyrensi Concilium indixerunt, cui etiam Sanctus Maximus interfuit; (f) sed cum in eodem Concilio, Sancto & innocentissimo Athanasio calumnias & maxima crimina objecissent, eundemq; Episcopatu Alexandrino privassent, ad extremum

(e) Sozom-
nus libro 2.
cap: 25.

(f) Sozom-
nus libro 2.
cap: 24.

excommunicassent, (g) Sanctus Paphnutius Confessor, qui tunc etiam aderat, Athanasij innocentiae conscius, cum vidisset Sanctum Maximum, qui una secum effosso oculo, & poplite succiso Confessor extiterat, verum præ nimia simplicitate, nihil de Sacerdotum scelere suspicantem, consedisse cum cæteris, quos factionis macula sociaverat, medium confessum adire non veritus: Te inquit Maxime, cum quo mihi unum atq; idem Confessionis insigne est, cum quo mihi pariter mortale lumen effossum, clariorem Divini luminis conciliavit aspectum; te inquam non patiar sedere in Concilio malignantium, & cum iniqua gerentibus introire. Injectaq; manu elevans eum de medio eorum, ac de singulis instruens, perpetua dehinc Athanasio communionem sociavit. Hoc audito Sanctus Maximus, advertendo Arianorum fallaciam, ex concilio illo, cum ferenda esset in Athanasium sententia, subductus est, (h) & in altera Æcumenica Synodo Sardicensi, Athanasij innocentiae, & absolutionis sententiae subscripsit. Imò Sanctus hic Præsul tantus fuit innocentiae Patronus, ut pro eadem innocentia Athanasij, in adventu ipsius Hierosolymam, (i) de Syria & Palæstina universis convocatis Episcopis, Concilium Hierosolymis cõegerit, in quo Athanasium

(g) Rufinus
Eccl: histor:
lib: 10. 6. 7.

(h) Athanasius
Apolog: 2.

(i) Socrates
hist: Eccles:
script: lib:
4. cap: 37.

(k) Sozome-
nist: Eccles:
trip: lib: 4.
cap: 36.

(l) Petrus
Lull in libro
Mausol: S:
Iacobi c: 11.

(m) Sozome-
nus hist: Ec-
cles: tripart:
lib: 1, c: 10.

(n) S. Hie-
ronymus in
Chronico.

sium' innocentissimum declaravit, communioni fi-
delium & dignitati Episcopali restituit. (k) In-
super literas Synodales per Ægyptum, Lybiam
& Alexandriam misit, in quibus Athanasium
Ecclesiæ restituens, innocentiam ipsius universo
orbi declaravit. (l) Cui postea Sanctus Ma-
ximus normam vivendi, more Clericorum Re-
gularium, tradidit, ac certam Regulam Alexan-
drinæ Ecclesiæ præscripsit. Cæterum hunc San-
ctum Episcopum, nihil ab amore Dei abstrahi
potuit, nec gratia, nec disgratia, nec ira, nec
persecutio, nec metus, nec tristitia, nec dolor,
nec tormenta, nec fames, nec inopia aliaq; ad-
versa omnia, quæ pro fide Christi patientissi-
mè sustulit. (m) Ad extremum eundem Sanctum
Præsulem, Maximianus Imperator pro Confessio-
ne fidei oculum dextrum ejus evellens, & si-
nistram suram incidens, in metallis opera exer-
cere damnavit, quæ tamen pro gloria Altissi-
mi sustinuit & heroicè vicit. Tandem meri-
tis & virtutibus plenus, palmâ martyrij insignis,
Anno Domini trecentesimo quinquagesimo pri-
mò, cum in Cathedra Sancti Iacobi annis vi-
ginti sedisset, moriens (n) Heraclium Ecclesiæ
Sanctissimi Sepulchri Canonicum Regularem, si-
bi Successorem optans, obdormivit in Domino.

Cu-

S. Maximi Episcopi & Martyris. 89

Cujus Sancti memoria in universa Ecclesia in
Martyrologio Romano, ponitur die quinta Maij;
qua etiam die Ordo noster ipsius festum celebrat.
Ex quo Deo Omnipotenti, & Filio ejus Unige-
nito, qui in Hierosolymitano Sepulchro di-
gnatus est sepeliri, unà cum Sancto
Spiritu omnis honor, virtus & gloria,
Amen.

V I T A

S. SERVATIJ Episcopi. 13. Maij.

SANCTUS Servatius, (a) natus est in oppido
Penestra aliàs Phestia, in confinio Persi-
dis & Armeniæ, Anno Domini trigesimo. (b)
Patrem habuit filium Eliud, Fratrem Sanctæ E-
lisabeth, Matris Sancti Ioannis Baptistæ, unde
ex prosapia Iesu Christi legitur descendisse. Mi-
ræ verò abstinentiæ fuit ab infantia, ut penè
nulla die reficeretur vice secunda. Adolescens
factus, inde peregrè perrexit Hierosolymam, (c)
ubi apud Canonicos Regulares Ecclesiæ Hieroso-
lymitanæ, Hierosolymis se detinuit, & profes-
sionem Religiosam apud eosdem Canonicos pu-
blicè fecit. (d) Tandem in Tungris Civita-
te

(a) Magnum
Chronic. Bel-
gic. fol. 6.

(b) Baronij
in annot. su-
prà Martyrol:
Roman: 13
Maij.

(c) Petrus
Lili in libro
Mausol: S.
Iacobi c. 12.
& Gilbertus
ab Elfrack
in libro Offi-

M

*cia propr: die
13. Maij.*

*(d) Iacobus
de Vorag: de
eodem SAN-
cto serm: 212;*

Teutoniæ, ordinatione Divina, de Hierosoly-
mitana Ecclesia, ab Angelo per ignotas vias
ductus, pervenit Tungrum, ubi tunc septuagin-
ta duæ congregationes convenerant, in Ecclesia
Sanctæ Mariæ pro agendis causis Sacerdotij.
Et ecce Angelus apparens, humilem Servatium
de terra, ubi oravit, erexit, & baculum Pa-
storalem de altari sumptum porrexit, sicq; dispa-
rente Angelo, consecratus Episcopus fuit ap-
plaudentibus omnibus. Factus itaq; Episco-
pus Sanctus Servatius, dum linguâ maternâ lo-
queretur populis in Divinis Officijs per eundem
Angelum, distinctè ab omnibus intelligebatur
cujuscunq; essent nationis. Si verò de nego-
tjjs sæcularibus tractaret, interprete utebatur,
nec aliter intelligebat eum populus, nec ipse
populum. Quotidie verò celebrans, post Sa-
cramenti sumptionem, nullarum epularum cu-
rabat gustum, unde rarò solvebat jejunium ci-
borum, quando autem comedit Sanctus Præsul,
ciborum illorum reliquiæ leprosos mundabant,
& dæmoniacos curabant, tactuq; suo Sanctus E-
piscopus ægros sanabat. Sed non solùm ovi-
bus suis in necessitatibus præsto erat, verùm
etiam Ecclesiæ ac Catholicæ fidei insignis Con-
fessor, strenuusq; defensor ac propugnator fu-
it. Multùm inter Episcopos Galliæ laudator

à Sulpitio Severo, (e) quòd in Concilijs Ari-
 mini & Seleuciæ, minis & terriculis Arianorum
 non cesserit, sed contrà illos fidei professionem
 ediderit. Quin & magnus ille fidei Catholicæ
 Confessor Athanasius, præclaram ipsius mentio-
 nem facit, (f) pro cujus ipse innocentia, uti
 majori nominis in Gallijs Episcopus, unà cum
 Maximino, Treverensis Civitatis Antistite, à Ma-
 gnentio Tyranno ad Constantinum Imperatorem
 legatus fuit, qui etiam Sanctus & in Concilio
 Sardicensi Anno Domini trecentesimo quadragesi-
 mo septimo eidē Athanasio innocentia subscripsit,
 & contrà Arianos plurimùm decertavit. Pi-
 etas quoq; ac in gregem Christi charitas, hu-
 jus Sancti Viri fuit eximia; nam ut Divus Gre-
 gorius Turonensis scribit: (g) Vigiljs ac or-
 ationibus vacans, crebro lachrymarum imbre
 perfusus, misericordiam Domini precabatur, ne
 unquam Hunnorum Gentem incredulam in Gal-
 lias venire permetteret. Atq; sentiens per spi-
 ritum pro delictis populi, hoc sibi non fuisse
 concessum, (h) post Concilium Colonienſe, cui
 interfuit, Romam ivit ad Beati Petri tumulum,
 ut adjunctis sibi Apostolicæ virtutis patrocinijs,
 quæ flagitabat, mereretur faciliùs obtinere. Cùm
 autem in itinere Romano esset, (i) siccanti in
 via fontem Dominus aperuit, & Angelus scy-
 phum

(e) Severi
 Sulp: hist: 2:
 sacr: lib: 2:

(f) Baron: 9
 Anno 50. n.
 28. & seq:
 Item Anno
 347. n. 9.

(g) Lib: 2.
 hist: Franc:
 cap: 5.

(h) Baron: 9
 Anno 346. n.
 9.

(i) Iacobi
 de Vorag: de
 codē Sancto
 serm: 212.

phum pretiosum obtulit, Romam verò intranti, campanæ omnes sine humano adminiculo pulsatae sunt. Romæ multis diebus sese oratione inediaq; affligens ante Sepulchrum Sancti Petri, meruit sæpius videre, in Ecclesia Beati Petri, Beatos Apostolos Petrum & Paulum, & Sanctum nostrum Diaconum Stephanum, sibi apparentes, ubi audivit à B. Petro, irrevocabilem esse Dei sententiam de destructione Galliarum per Hunnos, & suam simul Tungrim esse subvertendam, solum Metense Oratorium Sancti Ecclesiæ Hierosolymitanæ Diaconi Stephani remansurum; deditq; ei Sanctus Petrus, (k) coeli claviger, clavem auream & spondit, salutem omnium animarum Tungrensium, qui converti vellent, simulq; manifestavit, deliberatione Domini sancitum esse, Hunnos Gallias debere populari, ipsius autem oculos ea mala non visuros.

(k) *Melang
in nasal: Belgij
12. Maij.*

Rediens itaq; ad suos Tungros Sanctus Servatius, ab Hunnis capitur, sed dormientem aquila protexit à sole per umbram alæ suæ, & alterâ alâ quasi flabello, ventum ei excitavit, quod cum vidissent, stupebant Hunni. Dicitur etiam Sanctus Servatius secretò convertisse Principem Hunnorum, unde magnificatus est ab Hunnis libertatiq; donatus. Fontem de terra apud Wormatiam miraculosè produxit, de quo
agri

agri bibentes curantur. Tungris itaq; veniens, prædixit excidium Civitatis, & acceptis secum corporibus Sanctorum, tum vasis sacris ultimum eis valedicit, (l) denuntians cum fletu, quia non visuri essent ultrâ faciem suam, ac illi cum ejulatu magno supplicabant, ne derelinquas nos Pater Sancte, ne obliviscaris nostri Pastor bone; sed cum eum fletibus revocare non possent, accepta benedictione cum osculis redierunt. Tandem venienti Sancto Servatio Trajectum, & Missam ibi celebranti, Angelus obitum ejus post triduum imminere prædixit. Divinis ergo participans Sacramentis Sanctus Servatius, commonuit plebem usq; ad horam diei nonam. Et ecce commendante eo Domino oves commissas, splendor de cælo superilluxit, & simul cum lumine (m) perrexit ad Dominum tertio idus Maij, Anno Domini quadragesimo tertio, & statim cunctis videntibus, velamen sericum super corpus ejus Angelicis manibus est delatum, Sepulchrum autem ipsius, quamdiu sub dio fuit, nix nunquam attigit, multisq; deinceps miraculis hunc Sanctum, tam in vita, quam in morte Deus illustravit. (n)

Exstant Sancti Servatij reliquæ in illustri vetustaq; Collegiata Ecclesia Trajecti ad Mosam, ac imprimis visitur in cryptis sepulchrale monumen-

(l) *Gregorius Turonen: libri 2. hist. 6. 5.*

(m) *Magnû Chronic: Belgic: fol: 7.*

(n) *Arnoldus Rayssius in Hieroglyph: Belgic: fol. 472.*

tum

rum ejus, & à peregrinis (quos inter maximum numerum faciunt Britones Aremorici) piè etiam nunc visitatur. Exstat in eadem Ecclesia Pedum Pastorale Sancti Episcopi, ab Angelo Domini eidem porrectum; calix item parvus, quo in horrendo Missæ sacrificio utebatur; item alius calix paulò major ejusdem Sancti Servatij ex puro putoq; auro; altare item portatile ejusdem Sancti viridis coloris. Clavis aurea, quam à Sancto Petro, cœli clavigero accepit Sanctus Servatius, cùm oraret ad Deum pro imminente excidio Galliarum; quæ (ut dicit Ægidius Leodiensis, Aureæ vallis Religiosus) hujus virtutis esse dignoscitur, ut si aliquando foricum pestis, aut tale aliquid agros invaserit, ipsa per agros deportata, omnem hujusmodi putredinem funditùs extinguat. Scyphus item sive vas ex lapide seu marmore vermiculato, in eadem Ecclesia asservatur, quem scyphum Angelus Sancto Servatio porrexit, cùm ex limpidissimo fonte laticis haustum bibere desiderasset, ex quo etiam ordinariè advenientes peregrini aliquid ebibunt. Sigillum item Sancti Servatij in eadem Ecclesia asservatur.

Vixit hic Sanctus plusquam trecentis annis, uti Petrus in Catalogo refert libro quarto, capite centesimo sexagesimo secundo, quod ipsum
fir,

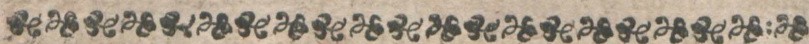
firmat testimonio Cœlestini Tertij Papæ. (o) Na-
 talis Sancti Confessoris celebratur die decima-
 tertia Maij, festo die per totam Dioecesim in
 Belgio; dies autem translationis, recolitur septi-
 mâ Iunij; festum visionis, quam Romæ habuit
 de Galliarum excidio, incidit in diem Annun-
 tiationis Domini, sed transponitur in diem Do-
 minicum post Octavas Paschæ. Deniq; trium-
 phus Sancti Servatij recolitur Dominicâ primâ Iulij.
 In nostra autem Polonia, in Archi-Dioe-
 cesi Gnesnensi & Diocesi Præmysliensi sub ri-
 tu duplici majori, ejusdem Sancti celebratur fe-
 stum decimatertiâ Maij, quæ Dioeceserunt hunc
 Sanctum Præsulem sibi in Patronum singularem
 assumpserunt, nominaturq; in Rubricella Præ-
 mysiensi Patronus Russiæ, qua die universus
 Ordo noster ejusdem Sancti festum celebrat.
 Neq; mirum est, tanti Episcopi memoriam lon-
 gè lateq; celeberrimam esse, nam ipse primus
 fuit Tungrorum proprius Episcopus, Prædeces-
 sores enim potius fuerant Trevirenses Antisti-
 tes. Testantur etiam manuscripta Leodiensium
 Chronica, memorabilem Caroli Martelli victo-
 riam contra Saracenos, (in qua secundum eos,
 qui parcissimè referunt, peremit trecenta septua-
 ginta millia) in natali hujus Pontificis accidisse,
 ipsumq; Martellum & totam Franciam Beati

(o) Molan: in
 natali Belgæ
 die 13. Maij.

Servatij patrocinijs post Deum hanc victoriam
 ascriptisse. Sunt & alia hujus Sancti miracu-
 la & patrocinia, quæ vide apud Molanum.

Ex quo DEO Omnipotenti, & Filio ejus Vni-
 genito, qui in Hierosolymitano Sepulchro
 dignatus est sepeliri, unâ cum Sancto
 Spiritu omnis honor, virtus & gloria,
 Amen.

V I T A

Sancti E L I Æ

4. Julij.

Episcopi & Martyris.

(2) Surig in
 vita S. Euthy-
 mij 20. Ia-
 nuarij. nū:
 60. 61. 69.
 75. 80.

SANCTUS Elias, (a) Arabs genere laudatissi-
 mus. Hic Sanctus, cum Timotheus co-
 gnomine Ælurus totam conturbaret Ale-
 xandriam, ac ipsum Patriarcham Civitatis, in Di-
 vini Baptismatis piscina interfecisset, cum inquam
 in Ægypto omnia essent plena motibus, San-
 ctus Elias profectus ex monte Nitriæ, ad ma-
 gnum illum venit Euthymium, & in cella sepa-
 rata apud ipsum longo tempore est versatus.
 Quem quidem Sanctum Eliam Divinus Euthymi-
 us amplexus, lege amicitiae assidue invitabat ad

col-

colloquium. Cum quo unâ & cum alijs, unaquâq; Dominica, intemerata sumebat Sacramenta. Prævidit autem magnus Euthymius perspicaci oculo animæ ea, quæ erant ventura. Sancto Eliæ, nempè fore, ut Sancti Iacobi Apostoli, Episcopi Hierosolymitani ejus Sedis sit Successor futurus. Post hæc autem Sanctus Elias descendit in Hierico, ubi ædificavit sibi cellam ante Civitatem, quæ accessionibus ab eo factis paulatim dilatata, & in Monasterium transmutata est. Cùm verò Sanctus Euthymius esset plenus dierum, mortem suam imminentem prædixit; Sanctus autem Elias, sicut erat vitæ Euthymij spectator, ita & mortis ejus esse voluit. Proximus itaq; morti Euthymius, post datas admonitiones suis Discipulis, interrogavit eos, quemnam vellent post mortem suam eis imperare & præesse. Illi autem sanctitatem Eliæ perspectam habentes, uno veluti consensu petierunt Sanctum Eliam, qui jam fuerat OEconomus inferioris Monasterij. Itaq; ad Eliam conversus magnus Euthymius, inquit: Ecce omnes Patres te sibi Pastorem & Præfectum eligunt. Tu autem vide, ut tibi ipsi attendas & toti gregi. Oportet verò te hoc quoq; scire ante alia, quòd Deo visum sit, haud ita diu abhinc hanc Lauram fieri Cœnobium. Deinceps au-

tem & ubi nam ædificari Cœnobium, & quem-
 admodum construi oportet, & de hospitem ex-
 ceptione, psalmodiaq; & studio in regula adhi-
 bendo præcepit Eliæ, & de non negligendis Fra-
 tribus, & maximè ijs, qui improbis gravantur
 cogitationibus. Tali admonitione data suo Di-
 scipulo Sancto Eliæ Sanctus Pater, migravit ad
 Dominum. Hinc Euthymij obitus multis e-
 rat causa lachrymarum, & præcipuè Sanctum
 Eliam tangebatur, ita, ut Sanctus Euthymij Suc-
 cessor Elias vehementiùs lachrymaretur. Cùm
 verò fama mortis Sancti Euthymij per omnem
 sparsa esset regionem, magna hominum congrega-
 ta est multitudo, quæ non poterat facillè nu-
 merari, inter quos etiam Anastasius Patriarcha
 Hierosolymitanus unà cum Canonicis Regulari-
 bus Ecclesiæ Hierosolymitanæ adfuit, cum quibus
 Chrisippus & Gabriellus Presbyteri, & Phe-
 idus Diaconus, Canonici Regulares Sanctissimi
 Sepulchri advenerunt. Vnde Patriarcha videns
 Sanctum Eliam valdè lachrymantem, per Cano-
 nicum Regularem Sanctissimi Sepulchri Chrisip-
 pum, Sanctæ Crucis Custodem, ipsum consolatus
 est. Factâ itaq; honorificâ sepulturâ Sancto
 Euthymio, Anastasius Patriarcha, cùm rever-
 teretur in Sanctam Civitatem Hierusalem, assump-
 sit secum Sanctum Eliam unà cum Martyrio,

& eos ordinavit Presbyteros, quos cum ordinasset, perspectam habens ipsorum perfectionem, eosdem in Catalogum Canonicorum Regularium Sanctissimi Sepulchri retulit. Factus Canonicus Regularis Sanctissimi Sepulchri Elias, & Praefecturam Monasterij Sancti Euthymij non dimisit, imò idem Monasterium auxiliante Martyrio Patriarcha Hierosolymitano, qui non ita pridem ab Anastasio Patriarcha Hierosolymitano, in Catalogum Canonicorum Regularium Sanctissimi Sepulchri, unà cum Sancto Elia adscriptus, & post ipsius mortem in Sedem ejus promotus erat, tum auxiliante Pheido Diacono & Canonico Sanctissimi Sepulchri, quem ex naufragio, in mar, magnus apparens ei Euthymius, liberavit, idem inquam Monasterium Sanctus Elias, memor admonitionis, quam ipsi moriens dederat Sanctus Euthymius, aedificavit. Cum autem aedificaretur Monasterium, omnes qui circa illud laborabant, arcebat aquæ penuria, quam cum Sanctus Elias cogitaret jumentis transferendam ex Pharis, illa nocte apparet Sancto Elie magnus ille Euthymius. Quid hoc sibi vult, rogans, quòd hodie jumenta congregeris? Cum verò respondisset Sanctus Elias, ut aquam afferremus ex Pharis, propterea quòd ea nunc nobis omninò defecerit; increpavit illum San-

Œus Euthymius dicens : O vos modicæ fidei, quam de causa Deum non rogastis? nunquid is, qui ex prærupta petra inobedientem potavit populum, & aquam ex asini maxilla, Samsoni aliquando fecit scaturire, non poterit vobis quoq; ad usum suppeditare, si solum cum fide offeratis petitionem? Deinde etiam eis prohibuit iter ad Pharas, ut minimè necessarium: aqua enim vobis implebuntur vel maximè cisternæ, si tres saltem horas expectaveritis. Cùm ad hanc visionem è somno excitatus fuisset Sanctus Elias, protinus nubes super Monasterium erupit in pluviam, & cisternas aqua implevit.

(b) *Savins*
in *vita s.*
Saba nũs 39.
45 48. 50.
51.

Postquam autem (b) Salustius Patriarcha Hierosolymitanus ex hac vita migravit, Sanctus Elias, quem futurum Episcopum Hierosolymitanum jam ante præviderat & prædixerat Euthymius, in Sedem Hierosolymitanam evehitur; factus itaq; Episcopus, omni studio contendit, ut circa se congregaret Religiosos Sanctæ Resurrectionis, seu Sanctissimi Sepulchri, quibus Monasterium apud Episcopatum construxit, & cellas ædificavit ad illos excipiendos, unicuiq; illorum abundè suppeditando, quæ erant necessaria; (c) ipsum autem Sanctum Episcopum statutum esse idem vitæ genus, cùm esset Episcopus, quod excoluerat antea Religiosus, & nunquam

(c) *Sebastianus*
Piskorski
in *vitis Pa-*
tri s. sol: 746.

S. Elia Episcopi & Martyris.

107

quam bibisse vinum. Quo tempore, quidam ex discipulis Sancti Sabæ seditiosi & importuni venerunt ad Sanctum Eliam, fingentes coram Patriarcha, Sabam illorum Patrem, cum obiret solitudines, esse devoratum à leone, adeoq; petentes alium, qui eis præficeret. Sanctus autem Elias, qui nihil temerè & inconsideratè neq; dicere, neq; audire didicerat, & alioquin Sabæ vitam, qualis esset à puero non ignorabat, respondit ipsis: Non possum, inquit, ego facile credere, quod dictum est. Scio enim quòd cum sit Deus justus, & justitiam diligat, non permittit servum suum devorari à bestijs. Abite ergo vos potius ad illum quærendum, aut si vobis videtur, expectate aliquantulum temporis, donec Deus nobis de eo aperiat. Cum hoc dixisset Sanctus Elias, & post advenisset dies festus Dedicationis Ecclesiæ Hierosolymitanæ, Divinus Sabas venit, ut solebat, in Sanctam Civitatem. Cumq; cum præter spem vidisset Sanctus Elias, gaudio repletus & de illo insperato reditu cum illo locutus, rogavit illum, ut ad suam rediret Lauram, & non sic Rectore destitutam dereliqueret. Ipso autem se excusante, Sanctus Elias non cessabat instare & obsecrare. Cum verò videret Sabam magis resistere, Sanctus Elias hæc agrè ferens, suo usus est

est officio, dicendo: si me non audiveris, non
 venies mihi amplius in conspectum; quod cum
 dixisset, protinus excitatus ad ei ferendum con-
 trā seditiosos auxilium, scribens ipsius discipulis:
 Vos, qui estis fratres in Christo, scire volo Pa-
 trem vestrum, non ut à vobis auditum fuerat,
 fuisse à bestijs consumptum, sed eum adhuc vi-
 vere, esse superstitem, & ad nos venisse ad-
 festum. Ego verò eum detinui, non æquum
 esse censens, ut ipse Lauram relinquat, quam
 suis construxit laboribus. Prompto ergo & a-
 lacri animo, vos eum eò, quo par est honore
 suscipite, & ei omnibus modis cedite. Sin-
 autem sunt aliqui apud vos arrogantes, contu-
 macesq; & superbi, & se ei nolentes submitte-
 re, nos eos jubemus quàm primùm à Laura
 recedere. Cùm itaq; seditiosi & malitiosi di-
 scipuli nollent Sanctum Patrem suum Sabam
 suscipere, & Sancti Patriarchæ Eliæ mandatis
 obtemperare, eos de Monasterio ejecit; sed San-
 cto Sabæ amanti Patri viscera non quiescebant,
 gravem dolorem ex jactura animarum concipi-
 ens, eosdem quæsit, Sancto Patriarchæ Eliæ
 conciliavit, & ut eis eleemosynam largiatur ve-
 hementer rogavit; Sanctus autem Patriarcha E-
 lias, datis Sancto Sabæ septuaginta aureis, eosdē
 recepit, & omnia eis necessaria suppeditavit.

Sed

Sed sicut fuit misericors Sanctus Patriarcha, ita fuit & iustissimus, nam cum alio tempore, quidam ex Incolis Monasterij Lauræ, hæresi Originis infecti essent, Agapetus Lauræ Præfectus eam rem detulit Sancto Eliæ, quos statim Patriarcha, timens ne hoc malo inficerentur alij, eosdem ex Monasterio Lauræ expulit. Hoc postquam perageret Sanctus Patriarcha, suos Canonicos Regulares Sanctissimi Sepulchri utpotè Marcianum, Præsidem Ecclesiæ Sanctæ Sion, (d) ex qua Sancti Iacobi Cathedra ad Ecclesiam Sanctissimi Sepulchri, temporibus Sancti Maximi Episcopi Hierosolymitani nuper translata est, in Episcopum Ecclesiæ Sebastes, & Antonium itidem Canonicum Regularem Sanctissimi Sepulchri, in Episcopum Ecclesiæ Ascolitanæ, (e) quæ Ecclesiæ erant Patriarchæ Hierosolymitano Suffraganeæ, ordinavit; insuper Ioannem, qui erat ætate secundus, in sortem Diaconorum Ecclesiæ Hierosolymitanæ adscripsit.

(d) Nakielski lib: 1. de Sacri antiq: cap: 7.

(e) Idè ibid:

Hac (f) tempestate divulgatum est acriter certamen ubiq; locorum, ab ipso Anastasio Imperatore adversus fidem Catholicam, pulsumq; esse Constantinopoli, ob fidem Catholicam, Macedonium ipsius Civitatis Antistitem; jamq; ipse Sanctus Elias ab Hæreticis tentaretur, ut damnaret Chalcedonense Concilium, tantum abest, ut

(f) Baronij Annal: Eccl: Anno 512. no. 5. 6. & sequent:

ipse

ipse acquieverit, ut edita fidei professione, se Defensorem Decretorum ejusdem Sanctæ Synodi præsetulerit. His illi graviter offensi, docto agentes, falsam produnt Eliæ nomine fidei Confessionem, quâ damnabatur ipsum Chalcedonense Concilium. Verùm conficta hæc fuit in Sanctum Eliam calumnia, cum Sanctus Episcopus tantum pollebat fide Catholica, ut hujus rei causâ, ad avertendum ipsum Imperatorem à prava sententia, quam in Orthodoxos conceperat, misit cum socijs Beatum Sabam. Præterea misit per eundem Sabam & Epistolam ad Imperatorem, in qua hæc scripserat: Habitatores Eremitæ, & Sabam cum eis, qui est caput Eremitæ ad tuam potentiam mittimus legatos pro Ecclesijs. Tu verò eorum laborem reveritus, & eos, qui sunt in Deo sudores, o Imperator! fac, ut cesset bellum adversus Ecclesias, & ne sinas malum progredi ulterius: Scimus enim tibi curæ esse, ut ea agas, quæ Deo grata sunt, qui tibi concessit diadema. Cum ergo Divini Patres jam ingressi essent viam, quæ ferebat ad Imperatorem, erat Sidone quædam Synodus Episcoporum Orientis & Palæstinæ tunc congregata, adversus Sanctum Flavianum Episcopum Antiochenum, & Sanctum nostrum Eliam, quæ jussu Imperatoris Sanctam Chal-

cedonensem Synodum abrogavit. Cùm ergo Legati venissent Constantinopolim, & Sanctus Sabas rogasset Imperatorem pro Ecclesia Hierosolymitana, & pro Sancto Elia Episcopo, ut nullam potentiam Imperatoris habeat indignationem, Imperator non potens sedare iram, quam pridem conceperat adversus Sanctum Eliam, dicit magno Sabæ: Qui vestræ præest Ecclesiæ Venerande Pater, non solum Synodi Chalcedonensis suscepit patrocinium, sed etiam effecit, ut Flavianus Pontifex Antiochenus, eandem etiam iniret, & nunc resistit Synodo Sidone congregatæ, itaq; decernimus illum quidem sedem expelli. Hæc cùm dixisset Imperator, & adeo gravi ira ferretur in Sanctum Eliam, incipiens Divinus Sabas Eliam defendere, Imperatoris iram ita compressit, ut non solum rescinderet sententiam, sed etiam juberet ei de cætero remanere sedem minimè auferendam. Iamq; res parum pacata erat, (g) sed cùm apprehendisset Severus hæreticus, pulso ob fidem Christi in exilium Flaviano, Sedem Antiochenam, misit sua Synodalia ad Sanctum Eliam Patriarcham, quibus minime admissis non mediocriter ad iram accendit Imperatorem. Itaq; rursus mittuntur Hierosolymam eadem Synodalia, simul missa non parva manu militari, ut ijs, quibus non persuadebatur

(g) Baronius
Anno 513. n.
8. 9. & seq.
Idem n. 31.

eadem tenere, vim etiam afferrent. Cum hæc autem ita se haberent & tam acerba in fidem Orthodoxam exerceretur tyrannis, & jam Sancto Eliæ grave immineret periculum, Sanctus Sabas congregatis eximijs & electis suis Discipulis, videns periclitari Catholicam fidem, & in discrimen adduci suum ipsius Episcopum, cum illis accedens, & illam, quæ circumstibat Sanctū Eliam perrumpens multitudinem, Regis Satellites & Severi ministros illicò fugat, tanquam quædam mancipia. Hoc dedecus & hanc ignominiam volens delere Imperator, contra eos mittit Olympium, traditis ei copijs, quæ erant in Palestina, regia utens Authoritate, non legibus, nec judicijs. Qui cùm primùm ascendit Hierosolymam, Sanctum Eliam de Sede Hierosolymitana deponit, & eum damnat exilio propter fidem & Christum. Quod cùm fecisset, & Sanctissimum Hierosolymorum Episcopum Eliam, per Severianos Hæreticos à sua Sede abstraxisset, fames magna & penuria rerum necessariorum, locusta & graves quædam plagæ integris quinque annis opprefferunt Palestinam, siccitate quoque Provincia illa afflictata est, diuturniore quidem, quàm illa fuerat sub Elia Propheta, cùm annis tribus atque sex mensibus non pluit. At sicut per illam ejusdem Eliæ sanctitas magno-

gnoperè illustrata est, cum scelestum Regem vicit, ejusq; Pseudo prophetas Deo rebelles dignè punivit, ita & hac diurniori siccitate Sancti nostri Eliæ est sanctitas declarata.

Porro (h) cum in exilio esset Sanctus Patriarcha, magnus ille Sabas, à superna (h) Idè Año
sib. num. 23.
& sequenti motus Providentia, venit cum aliquibus Discipulis, ad visitandum ipsum, quem cum Sanctus Patriarcha vidisset, & gaudio fuit repletus, & omnia suorum malorum quodammodo est oblitus. Cum illos ergo adeò libenter vidisset Patriarcha, multos dies apud se illos retinuit, & quotidie circa horam nonam è domo procedens, (toto enim illo tempore in grato permanebat silentio) sermone & alimento ipsos imperiebat, amicè & sincerè cum eis vitam agens. Cum uno itaq; die illi venissent, ut consueverant, (is autem erat nonus Julij,) cunctabatur egredi Sanctus Elias, at illi quidem expectabant, cibum minimè tangentes. Sanctus verò Elias media jam nocte egressus, lachrymosos habens oculos: Vos inquit cibum sumite: non est enim mihi otium. Illis autem diligenter sciscitantibus, quid nam ei accidisset, quòd tam tardè egressus? cur tristis? & cur essent oculi ejus suffusi lachrymis? Sanctus Elias acerbè ejulans, inquit: O Beate Pater! ad Sabam in-

tuens: Heu hac hora mortuus est Imperator Anastasius, oportet me quoq; omnino decimo die post eum excedere, ut causam nostram agamus ante horrendum tribunal. Hoc ipsum quoq; apertam fuit Beato Sabæ in illa nocte, qua visione dignatus est Patriarcha. Dicitur ipsum quoq; vidisse fulmina, quæ desuper immittebantur in Imperatorem, & eum persequebantur ut interimerent, eum autem fugientem in regia penetralia turpiter effudisse animam. Hæc

(i) *Sophronius in Prælo Spiritus: cap: 35.* cum vidisset Sanctus Elias, (i) nunciavit per literas Sancto Flaviano pariter pro fide exuli, qui ipsi itidem significavit; sibi ambo Patriarchæ mutuo scribentes: Anastasius hodie mortuus est, eamus igitur & nos, ut cum illo iudicemur, & post decem dies à morte Anastasij, post duos autem, à scriptis literis Sanctus Elias unà cum Flaviano migravit ad Dominum. Cujus memoria in Martyrologio Romano ponitur die quarta Iulij. Qua die etiam Ordo noster hujus Sancti Patriarchæ Eliæ festum celebrat.

Ex quo DEO Omnipotenti, & Filio ejus Vnigenito, qui in Hierosolymitano Sepulchro dignatus est sepeliri, unà cum Sancto Spiritu omnis honor virtus & gloria,

Amen.

Sanctæ Hierosolymitanæ Ecclesiæ thronum occupavit, & magnam movit persecutionem in Civitate Sancta Hierusalem, adversus Clericos Regulares Ecclesiæ Hierosolymitanæ, & adversus eos, qui communicare cum eo volebant, (f) maximèq; adversus Sanctum Anastasium Ecclesiæ Hierosolymitanæ Diaconū. Quosdam namq; tormentis excruciauit, aliquibus substantiam ademit, aliorum ædibus ignem iniecit, ita ut Sancta Vrbs à barbaris capta esse videretur. Quod cum videret Sanctus Anastasius in media Ecclesiâ Hierosolymitana, cum multa dicendi libertate, iniquitatis abominatione, throno sanctissimo insidente, ad impijsimum Tyrannum, vocem illam præclaram emisit: Desine Theodosi tantam cœdem committere, desine Christo bellum inferre, & gregem ejus in prædonum morem è Divino Oyili eijcere, & aliquando tandem benevolentiam erga verum germanumq; Pastorem nostrum Iuvenalem cognosce. Hæc cum diceret, à Satellitibus impijsimi Theodosij Sanctus Diaconus arreptus & ex Ecclesia Hierosolymitana tractus est. Atq; insolentis petulantia & cruciatuum genus omne, propter Christum perpessus, & flagris multis concisus, ad extremum pro Christo, (g) ac Sancta Synodo Chalcedonenſi ferro tandem necatus est. Finivit.

(f) Baronig
Anno 452. n.
80.

(g) Marty.
volog: Rom:
S. Julij.

S. Anastasij Martyris.

III

nivit vitam Sanctus Martyr, non finivit tyrannidem impijssimus Theodosius. Corpus Sancti Martyris ex pedibus per Urbem omnem raptum canibus tandem pro esca projectum est. Sed Deus, qui custodit ossa Sanctorum non prætermisit, ut unum ex Sancti Anastasij Martyris conteratur. Nefandus autem Theodosius exacta in Sede Hierosolymitana per menses viginti tyrannide, cum Dorotheus, qui Palæstinam ab Imperatore administrabat, jussu ejusdem Imperatoris, cum exercitu forti rebus Hierosolymitanæ Ecclesiæ consulturus accurrisset, fugam arripuit, a solo & justo Deo dignas sceleribus suis pœnas sumpsit. Celebratur hujus Sancti Martyris memoria in Martyrologio Romano die quinta Julij. Ex quo Deo Omnipotenti, & Filio ejus Unigenito, qui in Hierosolymitano Sepulchro dignatus est sepeliri, unâ cum Sancto Spiritu omnis honor, virtus, & gloria,
Amen.

V I T A
 S. JOSEPH JUSTI
 Episcopi Hierosolymitani.

20. Julij.

(a) Actorum
 Cap: 1.
 (b) Cornelij
 à Lapide in
 Commen: in
 Acta Apostol:
 fol: 61. & 62

(c) Baronij
 in notation:
 super Marty-
 rol: Rom: 20.
 Julij.

Sanctus Ioseph, (a) qui cognominatus est Iustus, (b) ab insigni ejus justitia & sanctitate, æquè ac ejus Frater Iacobus, ab eadem sanctitate Cognominatus est Iustus & Frater Domini. Iustus enim non Hebræum, ut Beda aliique putant, sed latinum, estque Nomen proprium. Hic Sanctus Ioseph Iustus, fuit Frater Iacobi Apostoli, primi Episcopi Hierosolymitani, ac Patriarchæ mei, & Iudæ Thadæi Apostolorum, ac Filius Alphæi & Mariæ, ideoque Consanguineus Christi. Vnde inter Matronas adstantes Christo Crucifixo nominatur, hæc Maria Iacobi, & Ioseph Mater. Hic Sanctus Ioseph Iustus, (c) fuit unus ex numero septuaginta duorum Discipulorum tantæ sanctitatis, ut mereretur cum Sancto Matthia in locum Proditoris Iudæ ad Apostolatatum promoveri, motivum autem promotionis ad Apostolatatum fuit, quod esset fidelissimus testis Dominicæ Resurrectionis de Sepulchro Christi. Sed quia ad Collegium duodecim Apostolorum tres ipsius Fratres, Iacobus, Simon, & Iu.

Judas Thadæus fuerunt vocati à Christo, proinde noluit Christus, ut in eum fors caderet, tum ne tot cognatos suos videretur Christus externis præferre, tum, ne quatuor Fratres simul essent in Collegio duodecim Apostolorum. Cum igitur fors cecidisset super Matthiam, Ioseph Iustus Hierosolymis ad cœnaculum (quod Christus in Ecclesiam consecravit,) unà cum Clericis illis Regularibus primitivæ Ecclesiæ Hierosolymitanæ manebat, ubi tum orationi deditus, (d) tum prædicationis & sanctitatis officio inserviens, multam pro fide Christi persecutionem sustinuit. (e) Factus est postea Episcopus Eleutheropolis in Palæstina, sed cum Ecclesia Hierosolymitana, post mortem & martyrium Sancti Simeonis Episcopi vacasset, Clerici Hierosolymitanæ Ecclesiæ unanimi consensu (f) in Sedem Hierosolymitanam Episcopalem, eundem Sanctum posuerunt, eratq; in Ordine Episcoporum Hierosolymitanæ Ecclesiæ numero tertius. In Episcopatu brevissimo tempore vixit, ob persecutiones, quas sustinuit. (g) De quo etiam refertur, quòd venenum biberit, & nihil ex hoc triste propter Domini fidem pertulerit. Ad extremum multis in Ecclesia Dei fractus laboribus, victoriosissimo fine quievit, cum sedisset in Cathedra Iacobi annis tribus. Hujus Sancti memoria in un-

(d) Martyrolog: Rom: 20. Julij.

(e) Cornelio ut supra.

(f) Marianus Scotus Historiographus Chronic: lib: 2. Etate 6.

(g) Martyrol: Rom: 20. Julij.

P

niver.

niversa Ecclesia in Martyrologio Romano jugi commemoratione celebratur die vigesima Iulij. Ex quo Deo Omnipotenti, & Filio ejus Unigenito, qui in Hierosolymitano Sepulchro dignatus est sepeliri, una cum Sancto Spiritu omnis honor, virtus, & gloria, Amen.

V I T A

26. Iulij.

S. E R A S T I

Episcopi & Martyris.

(a) Dorotheo
Episc: Tyri in
sua Hist: fol:
248.

(b) Actuum
cap: 19.

(c) Ad Rom:
cap: 16. ad
Titum cap. 4.

(d) Cornelio
à Lap: super
Acta Apostol:
fol: 313.

Sanctus Erastus, (a) unus ex septuaginta duobus Christi Discipulis, (b) Sancto Paulo in prædicatione Verbi Divini ministrabat, quem etiam hic Sanctus Apostolus, in Macedoniam ad prædicandum Christi Evangelium misit. Hic Sanctus tantæ fuit apud Sanctum Paulum dilectionis, ut quando Paulus (c) literas scriberet, à Sancto Erasto primos illos in Ecclesia Christi Fideles vel salutabat, vel etiam de illo certos faciebat. Vnde cum idem Sanctus Erastus remaneret Corinthi, Sanctus Paulus ad Titum scribendo de illo notificavit. (d) Corinthi autem manendo, illius Civitatis factus est

Arca-

Arcarius, id est quæstor eleemosynas colligendo, & Sanctis qui erant Hierosolymis, deferendo. (e) Cùm autem ex pluribus locis ad Ecclesiam Hierosolymitanam, & ad eos, qui Hierosolymis erant egentes, mitterentur eleemosynæ, Sanctus Erastus, sub Sancto Iacobo Apostolo, primo Hierosolymorum Episcopo, (f) Ecclesiæ Hierosolymitanæ OEconomus factus, pias illas eleemosynas, quas tum ipse Corinthi collegit, tum etiam ab alijs Hierosolymam missas, fidelissimè distribuebat, & thesaurum ex eleemosynis collectum, pauperibus & egentibus dividebat. Hoc igitur munere & officio ad Ecclesiam Hierosolymitanam laudabiliter functus, postea creatus fuit Philippensis Episcopus, ibiq; Martyrio coronatus, ac Sanctis adscriptus est. Celebratur hujus Sancti memoria in universa Ecclesia in Martyrologio Romano die vigesima sexta Julij. Ex quo Deo Omnipotenti, & Filio ejus Unigenito, qui in Hierosolymitano Sepulchro dignatus est sepeliri, unà cum Sancto Spiritu, omnis honor, virtus, & gloria, Amen.

(e) Baronius
Annali Eccl:
Anno 44. nũº
73.

(f) Dorotheus
Episc: Tyri
in sua Hist:
fol: 148.

V I T A

S. H E L E N Æ

18. Augusti.

Matris Constantini Magni.

(a) Iacobo de
Voragine ex
Chronica sa-
tis Authent
in Iuven: S.
Crucis.

(b) Suriq 18.
Augusti.

Sancta Helena, (a) Filia Chœlis Regis Bri-
tonum, quam Constantinus Senior in Bri-
tanium veniens, cum esset unica, Patri suo,
propter ejus pulchritudinem duxit uxorem, ex
qua Filium Constantinum habuit. Hæc mor-
tuo sibi marito (b) cum Deo omnium guber-
natori, debitum piæ mentis & affectionis munus
impertire in animo haberet, & pro Filio suo
tanto & tam præclaro Imperatore proq; liberis
ejus Cæsaribus, charissimis suis nepotibus, Deo
gratias per preces esse agendas putaret, ætate
jam ingravescente, singulari quodam consilio, &
provida animi cogitatione vereq; regia adducta,
properè instar adolescentulæ Hierosolymam ve-
nit, tum sacrosanctam terram oculis lustratura,
tum gentes Orientem incolentes, plebemq; pa-
riter ac populi multitudinem conspectura. Ac
postea quam in locis, in quibus Salvatoris erant
impressa vestigia, debitam venerationem adhi-
buerat, idq; convenienter Prophetico sermone
dicens.

dicenti: Adorabimus in loco, ubi steterunt pedes ejus, pietatis suæ monumenta statim fabricare aggreditur. (c) Ac imprimis Hierusalem desertam sicut pomorum custodiam inveniens, requisivit Sepulchrum Christi. (d) Verum quia Veteres Gentiles qui Ecclesiam persecuti fuerant, Sepulchrum Christi ingenti aggere supra injecto obruerunt, deinde fanum Veneris supra extruxerunt, postremo simulacrum in eo statuerunt ad eum sane finem, ut & qui Christum in eo loco adorarent, Venerem viderentur colere, ideoq; Sancta Regina, in inveniendo Sepulchro Christi magnam difficultatem habuit, sed Sancta Imperatrix difficultates omnes superavit, & Sepulchrū Christi, unde Christus resurrexit invenit, & profundissimo cultu adoravit. Invento Sanctissimo Sepulchro, quæsit pijsissima Regina & salutare Crucis Christi lignum, quod cum quæreret, (e) circa monumentum Domini apparuerunt suffossæ tres cruces, simul & titulus literis Hæbraicis, Græcis Latinisq; conscriptus IESUS NAZARENUS, REX IUDÆORUM. Vnde patet duplicatam fuisse ipsam Crucem Christi, unam ubi clavis affixæ erant manus Iesu, alteram ubi erat titulus & inscriptio Pilati. (f) Partem igitur Crucis Sanctæ omnium maximam, thecis argenteis inclusam, Sancto Macario Patriarchæ Hierosoly.

(c) Socrates
Histor: Ecclē
tripar: lib: 2.
cap: 15.

(d) Suriq de
Invent: S.
Crucis 3.
Maij.

(e) Socrates
ut supra.

(f) Baronij
Anno 326. n.
49.

(g) *Nicolas
Radivilus in
Hierosol: pe-
grini: fol:
51.*

solymitano, ac Canonicis Regularibus in Hiero-
solymitana Ecclesia donavit, partem alteram
Constantino Filio simul cum clavis, quibus Chri-
stus affixus fuit misit, reliquum Crucis Sanctæ
Romam perlatum, & in Basilica ad Atrium Ses-
sorianum collocatum. (g) Quanta autem
animi jucunditate, hæc Sancta Fœmina perfun-
debatur, ob inventionem tam pretiosi thesau-
ri, quo à tetrīs inferni carceribus, Christi be-
nignitate redempti & liberati sumus, ut in
locis editioribus & promontorijs, turres altas
ex muro solido ædificari curaret, in quibus i-
gnes in lætitiæ signum ubiquè accendebantur,
quarum turrium in Syria Phœnices per mon-
tes frequens est numerus. Post hoc Deo,
quem in inventa Cruce adoraverat, duo dica-
vit templa, quorum alterum ædificavit in Mon-
te, ubi ascenderat, alterum ad obscurum illud
antrum Nativitatis ejus. Ac propterea Impe-
ratrix Sanctissima, Deiparæ partum eximijs mo-
nimentis exornare, & sacrum illud antrum va-
rijs cujusq; generis insignibus illustrare studuit.
Imperator autem paulo post eundem locum
ornamentis regalibus, honorare, & monimen-
tis ex auro & argento, varijsq; aulæis Matris
sue magnificentiam adaugere cœpit. Rursus e-
jus Mater, quo omnium Nostri Salvatoris in cœ-
los

los Ascensionis memoriam celebraret, excelsa-
 quædam ædificia in Monte Olivarum extruere
 parat. Ac primo in summo totius montis ver-
 tice sanctuarium Ecclesiæ Dei erexit, templumq;
 inferius etiam exædificavit, in eo ipso antro,
 in quo ut vera & sacrata Dei testantur eloquia,
 Discipuli & Apostoli à Salvatore omnium arca-
 nis mysterijs initiati fuerunt. Imperator quoq;
 ibidem varijs monimentis & insignibus Regem
 magnum Deum veneratus est. Ista igitur duo
 templa, memoriâ perpetuâ celebranda augusta
 & eximia, in duobus obscuris quasi antris &
 mysterijs Helena Augusta, pij Imperatoris pia-
 Mater, suæ piæ mentis, tanquam indicia Deo
 Servatori fundavit, Filio suo ei opem per re-
 giam potentiam & auctoritatem porrigente, quæ
 statim templa postquam ædificaverat, eadem Ca-
 nonicis Regularibus Sanctissimi Sepulchri tradidit.
 Præterea quicumq; terræ sanctæ loca perlustra-
 vit, fatebitur hanc Reginam omni venerationem
 dignam, non solum hæc templa, sed in ipsa
 Palæstina, ferè trecentas Ecclesias, vel ut alij
 volunt quingentas, magnis sumptibus erexisse
 & liberalissimè dotasse, quarum Ecclesiarum,
 nunc partim ingentes ruinæ supersunt, partim
 adhuc integræ conspiciuntur.

Porro dum regiarū opū magnificentia instructa
 omnē

omnem Orientem peragravit, tum universo populo quasque Civitates incolenti, simul, tum privatim singulis eorum, qui ad ipsam accedebant, infinita munera largita est. Infinita etiam Ordinibus Militaribus quasi plena manu distribuit. Quæ verò pauperibus, omnibus modis nudatis omniisque ope & auxilio destitutis dispertierit, vix enumerari possunt, quippe in alios grandem pecuniarum vim conferre, alijs corporis tegumenta prolixè & largiter suppeditare, vinculis eripere alios, alios tum laboribus in metallis effodiendis afflictatos, tum fraude & injuria oppressos liberare, denique ab exilio alios in Patriam revocare dignata est. Quæ quidem licet ejusmodi rebus esset insigniter nobilitata, alia tamen in Deum pietatis munera minimè neglexit. Nam ubique cernebatur in Ecclesiam Dei intrare, templaque splendidis exornare monumentis, inque ædes sacras vel in minimis Urbibus extructas suam benignitatem ostendere: licebat propterea eam & decoro eximioque apparatu admirabilem, videre, sæpe versari cum multitudine, & verum cultum erga Deum omnibus pijs vitæ officijs declarare. Tandem Helena Sancta amore Dei flagrans, postposito propter Deum Imperiali honore, (h) de manibus Sancti Macarij Patriarchæ Hierosolymitani, habitum Ordinis Canonissarum Regu-

(h) Dagobertus Patriarcha apud

Regularium Sanctissimi Sepulchri unà cum Cruce in pectore suscepit. Quo suscepto, memor vocationis suæ, erga Sacratissimum Sepulchrum Christi in devotione, mirabiliter profecit, (i) & locum illum ubi resurrexit redivivus, non semel contemplata pijs lachrymis rigavit. Insuper inter illas Religiosas Virgines, (k) in humilitate excelluit, nam tanta Deo sacratas Virgines, devotione curasse dicitur, ut indignum crederet, si famulorum uterentur officijs, sed ipsa manibus suis, famulæ habitu succincta cibum apposuit, poculum porrexit, aquam manibus infudit, & Regina Orbis ac Mater Imperij famularum Christi se famulam deputavit. (l) Hanc gratitudinem Deo sacratæ Hierosolymitanæ Virgines Sanctissimi Sepulchri, Sanctæ Helenæ compensare volentes, inter alias sacratas reliquias, Imaginem Beatissimæ Virginis, à Sancto Luca depictam eidem donârunt, quam Sancta Helena Filio suo, Constantinopolim misit, quæ postea Sacra Imago Carolo Magno in munus data, Leoni deinde Ruffiæ Principi, donata, in Arce Beszensi in Ruffia collocata, postea in Poloniam translata, & in Claro monte Czestochoviensi insignibus hucusq; toto Orbe miraculis claret. (m) Sanctus verò Macarius Patriarcha Hierosolymitanus, Sanctæ Helenæ, Sancti Stephani Ecclesiæ Hierosolymita-

*lib: in libro
Mausol. S.
Jacobi, cap:
11.*

*(i) Ioannes
Scoglius lib:
4. Annal.
Eccl:*

*(k) Theodora
tus Hist: lib:
1. cap. 18. &
Ruffing Eccl:
Hist: lib: 10.*

cap: 8:

*(l) Ambrosius
Niesporko-
wicz in A-
nnacl: Mensa
Reginalis*

*part: 2. cap:
1. & sequent*

*(m) Andreæ
du Saussay,
in Panopli:
Cleric: part:
2. lib: 4. c.
5.*

Q

næ

5.

næ Diaconi, tunicam, cum parte sanguinis ejusdē Prothomartyris dedit, quam Sancta Helena Vesuntionem transmisit.

Cùm autem his & alijs virtutibus exornata esset, octogenaria finem ita vivendi fecit, ut beatissima quidem jure optimo non mori prudentibus videretur, sed vitam caducam & fragilem cum cœlesti, & æterna re vera commutare. Datis igitur plurimis de pia vivendi ratione Filio suo Constantino præceptis, & benedictione Materna, anima Sanctæ Marris corporis compagibus soluta ad immortalem & Angelicam

(n) *Baronius*

Anno 326.

num: 59.

(o) *Dago-*

bertus Patri-

archa apud

Lull in libr:

Mansol: s.

Jacobi cap:

11.

(p) *Nicepho-*

rus lib: 8. c.

31.

naturam atq; adeo ad ipsum Salvatorem, circa (n) Annum Domini trecentesium vigesimum sextum assumpta est. (o) Tumulata est in vestitu Canonissarum Regularium Sanctissimi Sepulchri, quem à Sancto Macario susceperat, quinq; miliaribus propè Venetias in Monasterio nostri Ordinis Olivæ mons nuncupato. (p) Postquam autem hæc Sancta Constantini Mater sepulta, statim post hac, atq; etiam nocturnis memorijs, ut par erat, est celebrata. Hierosolymis autem venerandæ illæ Virgines, quibus velut quædam ancilla inservierat, præcipuis eam memorijs solenniter sunt prosecutæ. Hujus Sanctæ festum in universa Ecclesia celebratur decima octava Augusti, qua die etiam Ordo noster ejusdem Sanctæ

ctæ

ctæ Matris festum celebrat. (q) Ponitur etiam
 in Martyrologio nostri Ordinis his verbis: De-
 cimo quinto Kal: Septembris. Romæ via La-
 vicana, Sanctæ Matris nostræ Helenæ, Matris Con-
 stantini Imperatoris, quæ Crucem Domini repe-
 rit, ac multas Ecclesias in honorem Sanctæ Cru-
 cis fundavit, nec non in Sancta Religione Sancti
 Sepulchri Dominicæ Resurrectionis vivens, feli-
 citer in Domino quievit. Sed non solum in
 Ecclesia Latina, ac universo Ordine nostro, hujus
 Sanctæ Matris viget memoria, verum etiam &
 in Ecclesia Græca, festum ipsius duodecimo Ka-
 lend: Iulij celebratur. (r) Viget præterea hujus
 Sanctæ nobilis memoria Romæ in atrio Sessoria-
 no, in Basilica dicta Sanctæ Crucis, quam
 constat olim appellatam esse, Basilicam Heleni-
 anam, (s) & Hierosolymis, ubi in reditu ex Ec-
 clesia ad dextram, conspicitur Oratorium San-
 ctæ Helenæ, quam Sanctam, Ecclesia Hierosolymi-
 tana propter insignia pietatis & religionis me-
 rita, eo prosequitur honore, ut in hoc ejus Sa-
 cello & supplicationes fiant, & Indulgentia ple-
 naria sit attributa, quod Oratorium Sanctæ He-
 lenæ possident Armeni. Aliæ ferè innumerae
 memoriæ hujus sanctæ erant, ut Constantinopo-
 li, itemq; Pontus Polemanicus, sic dictum à Po-
 lemone Rege, Helenopontus, ab Helena Matre

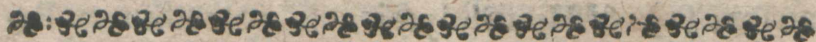
(q) *Martyro-
 log: Hieroso-
 lymitana Ecc-
 lesia apud
 Lull in libr:
 Mausol: S.
 Jacobi cap:
 11.*

(r) *Baronius
 in notat: su-
 pra Martyrol:
 Rom: 18. Au-
 gusti.*

(s) *Nicolaus
 Radviliq in
 Hierosol: pe-
 regrinat: fol:
 51.*

Constantini, meruit appellari. Item erat in Bithynia, Civitas Helenopolis ab ea dicta, & alia multa de ea antiquæ memoriæ. Insuper tantæ fuit apud Filium suum Constantinum, æstimationis & amoris, ut numismata cum ejus effigie, ab eodem Constantino in honorem Matris suæ, jussa sunt formari. Nec mirum est tantæ Imperatricis memoriam, tam longè latèq; diffusam esse, cum Deus ipse eandem Sanctam plurimis tam in vita, quàm post mortem illustravit miraculis, quæ si placet vide apud Auctores, præcipuè apud Surium Septima Februarij. Ex quo DEO Omnipotenti, & Filio ejus Unigenito, qui in Hierosolymitano Sepulchro dignatus est sepeliri, unâ cum Sancto Spiritu, omnis honor, virtus & gloria, Amen.

V I T A
S. Z A C H Æ I
Episcopi Hierosolymitani.

23. Augusti.

(a) Eusebius
Ecccl: Histor:
lib: 4. cap: 5

S Sanctus Zachæus (a) genere Hebræus, antiquæ Originis, qui scientiam Christi fideliter recepit, & ideo incunctanter, ab his, qui

qui poterant de fidei merito iudicare, Sacerdotio quoq; visus est dignissimus. Hic (b) Canonice Regularis Ecclesiæ Hierosolymitanæ, (c) ac Discipulus Sancti Iacobi Apostoli, primi Hierosolymorum Episcopi erat, quem Sanctus hic Apostolus, in Presbyterum ad Ecclesiam Hierosolymitanam, consecravit. Manebat hic Sanctus Hierosolymis, temporibus Simeonis & Iusti Episcoporum Hierosolymitanorum, continuo uti Religiosus proficiens, dæmonibus terribilis erat; quare ad prolationem ipsius Nominis, de corporibus exulare cogebantur, signo crucis, multa populo morbis vexato, remedia contulit, concurrebant ad Sepulchrum Christi, cæci, claudi, surdi, leprosi & alij morbis affecti, ipsius precibus se redire incolumes lætabantur; Nomen ejus in tota Palæstina celeberrimum fuit, & velut Angelus Dei, ab omnibus habebatur. Assiduus in Oratione erat, & in vigilijs sanctis, præcipuè ad Sepulchrum Christi pernoctabat. (d) Cum vero Sanctus Iustus Hierosolymitanus Episcopus, ex hac vita migrasset, in ejus locum Zachæus, Anno Domini centesimo decimo tertio susceptus est, eratq; in Ordine Episcoporum Hierosolymitanæ Ecclesiæ, numero quartus. Factus Episcopus, in Presbyteros ordinavit suos Hierosolymitanæ Ecclesiæ Clericos Regulares, nimi.

(b) Ioannes
Le Paige in
Biblioth: Prae
monstr: folio
139.

(c) Michæl
Prapof: Wy-
sograd: ex
lib: Tabula
Hierosolym:
dicte.

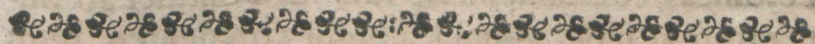
(d) Baronius
Anno 119.

nimirum Benjamin, Matthiam, & Ioannem, cum quibus diem Resurrectionis Domini, summa devotione celebrabat, ad quam sanctius obeundam, aliquot diebus jejunijs se præparabat. In persecutionibus, quæ fiebant in Ecclesia, Sanctus hic Præsul patientissimus, in quibus magnum desiderium habuit moriendi pro Christo. Dicebat sæpenumerò: Utinam mihi liceat obire martyrium, utinam esset tempus, ut martyrium pro Christo possem suscipere, vellem enim amore Iesu truncari, & comburi, cujus hæc fuit exaudita à Domino oratio, cum sub Trajano Imperatore, multas persecutiones sustinuerit. Continuus hic Sanctus Episcopus in prædicatione, & doctrina Verbi Divini fuit, nunquam tamen ex Cathedra Sancti Iacobi docuit, ob reverentiam tanti Magistri. His & alijs fractus laboribus, & præcipuè cum esset vitæ provectæ, & vidisset Hierosolymitanam Ecclesiam dira persecutione vexatam, jam animam exhalaturus, adstantibus sibi Clericis Regularibus Hierosolymitanæ Ecclesiæ, quos ad patientiam, amorem Dei, & proximi adhortabat, migravit ad Dominum, cujus Corpus post mortem plurimis Deus illustravit miraculis. Hujus Sancti memoria in Martyrologio Romano, recolitur die vigesima tertia Augusti, qua die etiam Ordo noster, ejusdem
San-

Sancti festum celebrat. Ex quo DEO Omnipotentis, & Filio ejus Unigenito, qui in Hierosolymitano Sepulchro dignatus est sepeliri, unà cum Sancto Spiritu omnis honor, virtus, & gloria, Amen.

V I T A

30. Septemb.

S. VRBANI IV. Papa.

Sanctus Urbanus Papa Quartus, (a) Iacobus Pantaleon antea vocatus, fuit natione Galus, Patria Trecentis, quæ Campaniæ Vrbs est, humili loco natus, ex Patre Sutore Veteramentario, (b) sed literis ac jure Canonico & Theologia apprimè eruditus, animiq; magnitudine, consilio & morum gravitate conspicuus. Hic Sanctus humile genus suum evexit, (c) cum primò Ordinem Canonorum Regularium, Custodum Sanctissimi Sepulchri ingressus, tandem Ecclesiæ Cathedralis Leodiensis, (d) quæ erat Canonorum Regularium, Archidiaconus, ac tandem Viridunensis Episcopus factus. De quo legitur, (e) cum quidam ipsi aliquando viles nati tales objecissent, præclare respondisse: Virum

(a) Platina de vitis Pontifici fol: 203

(b) Spondan. Annal: Eccl: tom: 1. An: no 1: 61. nū: 4. 5.

(c) Nakielski de Sacra Antiquit: lib: 3. cap: 7. fol: 183.

(d) Gorczyński sub schesmare 10. nū: 69.

(e) Spondanus Annal: Eccl: tom: 1.

non

Anno 1261, 128

num: 2.

(f) *Natistki*
in Miechovia
fol: 169. &
sequentibus.

(g) *Nakiel-*
ski de Sacra
Antiqui lib:
3. cap: 7. foli
183.

(h) *Spondan-*
us tom: 1.
Anno 1261. n.
2. & *sequen:*

Vita

non nasci, sed virtute fieri nobilem. Cum
autem (f) Innocentius Quartus Pontifex Maxi-
mus, à Friderico Imperatore vehementer exagi-
taretur, idem Sanctus, ab eodem Pontifice Lega-
tus in nostram Poloniam mittitur, tum ad res
Polonicas componendas, tum ut Pontifici ab Im-
peratore afflicto aliquid subsidij corrogaret; Itaq;
convocata Vratislaviam Episcoporum Synodo, im-
petravit, ut quinta pars, reddituum Ecclesiasticor-
um ex tota Polonia, in triennium ei decerne-
retur. Relaxavit pro tunc idem Sanctus Le-
gatus, Polonis partem jejuniij ejus, quod est so-
lenne, cunctis Christianis ante Pascha. Nam
quum id totis novem hebdomadis, veteri Pon-
tificum instituto vulgo servarent, indulgit ut de-
inceps esset hebdomadarū sex & dimidia. Tan-
dem (g) mortuo Roberto Patriarcha Hieroso-
lymitano, Sanctus Vrbanus ex corpore Canoni-
corum Regularium, Custodum Sanctissimi Sepul-
chri, in ejus locum suffragio eorundem Canoni-
corum, suffectus est. In Patriarchatu existens
Gerrardum Pragensem, sextum in Ordine Præ-
positum Miechoviensem Ordinis nostri, in ea-
dignitatè confirmavit, (h) scripsit autem cum
esset Patriarcha de Terra Sancta librum, quo u-
sus est Adrichomius in conscribendo Theatro Ter-
ræ Sanctæ, & Metaphrasim in Psalmum quinquagesimum,

gesimum, quæ habetur in Bibliotheca Veterum Patrum. Ac tandem mortuo Alexandro IV. Pontifice Maximo, Cardinales Sacrum Conclave ingressi, Divino instinctu Iacobum Pantaleonem Patriarcham Hierosolymitanum, negotia tunc Ecclesiæ suæ in Curia Romana procurantem, communibus suffragijs in Pontificem elegerunt, & Urbani Quarti Nomine salutatum, quarto Kalend: Septembris, Anni millesimi ducentissimi sexagesimi primi, Viterbij in Tuscia, ubi tunc propter tyrannidem Manfredi Regis Siciliae, & potentiam Gibelinorum, Ecclesiam persequentium, Romana Curia erat, diuq; permansit inaugurarunt. Hic cum factus esset Pontifex, statim postridiè suæ consecrationis, nempe nonis Septembris, ad Sanctum Ludovicum Francorum Regem, Remensemq; Archiepiscopum & Suffraganeos ejus, itemq; ad reliquos Principes Christianos & Prælatos Ecclesiarum, de assumptione sua literas dedit, orationes omnium pro optimo Pontificatus regimine postulans, quales etiam literas dedisse reperitur ad Agnetem Sororem suam, Monialem Clarissam, Monasterij Montis Lucidi juxta Perusium, sequenti autem Mense nempe Decembri, octo creavit Cardinales, vitâ & scientiâ illustres. Ac tandem cum Sancta Sedes (i) Manfredi Siciliae

R

Re-

(i) Idē Anno 1262, n. 1.

Regis, Romanæ Ecclesiæ hostis potentia & vi præcipuè vexaretur, Sanctus Pontifex, contra ipsum Anno Christi millesimo ducentesimo sexagesimo secundo, Sedis suæ Anno primo, Itali- am ab armis & machinationibus ejus liberando resq; Romanæ Ecclesiæ recuperando, post quam nec nuntijs, nec minis, nec diris aliquid se- proficere animadvertit, Crucem in eum ubiq; prædicari jussit. Ad quod plurimi in Italia, is- ploq; etiam regno Apuliæ, Auctore Rogero San- severino excitati, arma pro Ecclesia assumpse- runt. Misit etiam Sanctus Pontifex in Gallias ad Regem Legatum, tanquam ad defensionis suæ dexteram, ut loquitur Nangius, validæ inde- mox copix Cruce signatorum accesserunt, Du- cibus Gvidone Episcopo Antisiodorensi, Richar- do Comite Vindociniensi, & Roberto Filio Co- mitis Flandriæ, quæ & Teutonicos cæterosque Manfredianos in Lombardia transitû impedire co- nantes facillè fregerunt, & inde Viterbiû nullo obice ad Pontificem pervenientes, accepta ejus benedicti- one, Saracenorum Exercitum ex agro Spoletino, & Campania nullo negotio expulerunt. Cum in- ter hæc tumultuantibus denuo Romanis, Cruce signati revocati à Pontifice, ad defensionem cæ- terarum terrarum Ecclesiæ, paulo post, defectu

sti.

stipendiorum ad sua se receperunt, & Manfredus ab Ecclesiæ rebellibus evocatus, quorum etiam nonnulli, ipsum Sanctum Pontificem ei in manus tradere promiserant, cum solis Saracenis ire habuit, à cuius furore sibi timens Pontifex, Viterbium, Veterem ac Nobilissimam Tusciæ Urbem accedens, (k) loci aspectu & securitate delectatus, est enim in summo saxo posita & ad expugnandum difficillima; diu in ea cum Romana Curia permansit. Vbi à Civibus Urbevetanis honorificentissimè susceptus, Monaldenses & Philippenses primarios Urbis Cives, bello Civili inter se laborantes, in concordiam rediguit, & dum vixit eam conservavit. Urbem sibi & Romanæ Ecclesiæ fidelissimam varijs ædificijs tum publicis, tum privatis, multis item privilegijs exornavit. A fundamentis autem ædificavit superbas illas ædes Pontificias in loco, qui dicebatur Solianum, propè Sanctam Mariam Priscam, quarum adhuc parietes supersunt. Ibidem etiam Concilium, sive multorum Prælatorum Conventum celebravit, in quo inter cætera tractatum est, quam ratione Sancta Sedes Apostolica à Manfredi potentia & tyranniæ de se tueri posset, decretumq; ut Carolus Ludovici Francorum Regis Frater, Provinciæ Comes & Dux Andegavensis in Italiam contra-

(k) Platina
de vitis Pontificis: fol: 203.

Manfredum cum Sicilia Regis titulo evocaretur, Cardinali Legato ad illum ob eam rem misso, quod postea sub Clemente Quarto factum est.

Hoc cum perageret, omnem animum convertit ad stabiliendum, & exornandum Ordinem Canonorum Regularium, Custodum Sanctissimi Sepulchri. Is enim diplomata multa eo ipso anno, quo Pontifex factus est, Religioni nostræ attribuit, quibus privilegia à Superioribus Pontificibus concessa, vel explicavit, vel auxit. Ac verò imprimis editam ab eo Constitutionem, quâ universum Ordinem Sancti Sepulchri eximit ab omni impetitione fori sæcularis. Deinde secundam Constitutionem edidit, quâ Ordinem Sanctissimi Sepulchri ab omni exactio-
num & contributionum, quocunq; nomine cessantur gravamine, liberum decernit. Edidit & tertiam Constitutionem, quâ universum Ordinem Sanctissimi Sepulchri eximit à præstanda procuratione, & quolibet subsidio Archiepiscopis, Episcopis, cæterisque Ecclesiæ Prælati; Iterum edidit idem Sanctus Pontifex & quartam Constitutionem, quâ liberat facit Ecclesias, Canonorum Regularium Sanctissimi Sepulchri, à solutione Decimarum & exactioibus insolitis, & quòd liceat de suo gremio Canonicos Sanctissimi

ssimi Sepulchri, prætermisissis sæcularibus Clericis, ad regimen suarum Ecclesiarum præsentare. Porro sicut in totum hunc Ordinem, hujus Sancti Pontificis, penè paternus erat affectus, ita & erga Conventum Sanctissimi Sepulchri Miechoviensem, effusa hujus Pontificis erat liberalitas. Ac primo omnes donationes & concessiones bonorum ac possessionum, Canonicæ Miechoviensis quovis prætextu, quibuscunq; Personis factas, revocat, irritasq; esse decernit, pro quarum restitutione in contradictores censuras Ecclesiasticas promulgari mandavit. Secundò omnes Ecclesias & personas, ad Canonicam Miechoviensem spectantes, à quibusvis exactionibus, & censuris Ecclesiasticorum, liberat facit. Tertio idem Sanctus Pontifex, indulget Clericis Regularibus Miechoviensibus in Ecclesiis jurisdictioni subjectis, curam & regimen animarum (non obstante quòd hæ aliquando per sæculares Clericos gubernarentur) licitè posse obire. Quarto idem Sanctus Pontifex, concessit Clericis Miechoviensibus, liberam in eorum Ecclesijs, tempore generalis interdicti, sepeliendi potestatem. Quintò idem Pontifex edidit Constitutionem, quâ confirmat Decimas ad Ecclesiam Miechoviensem spectantes ex vi fundationis. Sextò idem Sanctus Pontifex, indulget Ca-

nonicis Sanctissimi Sepulchri Miechoviensibus usum altaris portatilis. Septimò idem Pontifex Urbanus Quartus, edidit Bullam, quâ Canonicam Miechoviensem cum annexis sibi membris ab omni jurisdictione Archiepiscoporum, Episcoporum, & quorumlibet Prælatorum exemptam esse voluit. Insuper idem Summus Pontifex, non tantùm Conventum Miechoviensem plurimis exornavit gratijs, verumetiam & alia membra à Conventu Miechoviensi, uti suo Capite dependentia, Auctoritate Pontificia confirmavit. Nimirum edidit Bullam in confirmationem fundatæ, & in perpetuum regimen Conventus Miechoviensis traditæ Canonicæ Nissensis, Ordinis Canoniorum Sanctissimi Sepulchri, id totum ratum ac firmum habere decernens, quidquid ex mente Fundatoris in rem dictæ Canonicæ statutum sit. Edidit & pro Conventu Gnesnensi, Canoniorum Regularium Sanctissimi Sepulchri, à Principibus Majoris Poloniæ fundato, atq; in perpetuam curam & regimen Conventui Miechoviensi, ac Canonicis Sanctissimi Sepulchri tradito, binas Bullas, quibus prædictam fundationem ac amplas ejusdem Conventus possessiones confirmat. Sunt & aliæ plurimæ hujus Sancti Pontificis tam pro universo Ordine Canoniorum Sanctissimi Sepulchri, quàm pro Conventu Miecho-

choviensi ejusdem Ordinis rescripta, ut videatur Sancti Pontificis erga suum Ordinem, quem erat professus, planè effusa liberalitas, & penè paternus in illum affectus. Non prætermisit Sanctus Urbanus etiam & alios Sacros Ordines, sed omnes, sicut hunc suum, ita & alios Sacros Ordines multis beneficijs ditavit. Extruxit Ecclesiam & Monasterium Ordini Sancti Augustini, Ecclesias verò Minorum, & Prædicatorum restituit, & ampliavit. (1) Concessit Abbati Congregationis Monachorum Montis Virginis, Ordinis Sancti Benedicti, utendi mitrâ, baculo, benedictione sollemni & alijs Pontificalibus. Iam autem Sororibus Sanctæ Claræ nuncupatis, instituit secundam Regulam, seu potius mitigavit primam regulam, à Beato Francisco pro ejusmodi Sororibus traditam.

Non prætermisit hic idem Pontifex, & res Orthodoxæ fidei per universas occidentis Ecclesias illustrare, & in hominum pectoribus depingere, (m) instituta celebri solennitate Corporis Christi, ad feriam quintam, post octavas Pentecostes, idq; ad Hæresim contrariam, verbo simul & facto impugnandam, quæ his temporibus, Venerabili Sacramento debitum cultum indebitè adimebat. Fueritne autem Sanctus Urbanus, ad hanc festivitatem Christi instituendam, Religio-

(1) Angelus
Maria Cho.
rubinus in
Bullario Rô:
tom: 2. fol:
722.

(m) Domini-
cus Tempesta
Rom: in vi-
sis Pontific:
fol: 315.

ſæ cujuſpiam Mulieris inſtinctu ac revelatione,
 ut aſſerit Molanus, vel potius miraculoſa San-
 guinis Chriſti effluſione, dum in Vrbe Veteri a-
 pud Vulſinios, quidam Sacerdos ſacra faciens,
 de Panis & Vini tranſſubſtantiatione dubitaret, in-
 vitatus, aliorum iudicium eſto. Ad quod fa-
 ctum recognoſcendum & probandum, duo illa
 Eccleſiæ lumina, Sanctus Thomas Ordinis Præ-
 dicatorum, & Sanctus Bonaventura Ordinis Mi-
 norum, qui tunc florebant, à Sancto Urbano
 miſſi, omnia probarunt. Vt autem perennis
 hæc eſſet inſtitutio, cavet id lege Urbanus, e-
 dita Conſtitutione, in qua enarrat plura bene-
 ficia, nobis à Deo collata, in Sacramento Eu-
 chariſtiæ, hortaturq; omnes ad devotè eandem
 Feſtivitatem recolendam, inſuper Indulgentias
 magnas, devotè hanc feſtivitatem obeuntibus,
 conceſſit. Porro ad conſcribendum, tantæ cele-
 britatis Sanctiſſimi Corporis Chriſti officium, Di-
 vus Thomas ab Aquino, Auctoritate Sancti Ur-
 bani, delectus fuit. Idem quoq; Pontifex, ut
 Auctor eſt Buchingerus, Cruci Sanctæ, in qua
 pependit Salus noſtra, diem ſolennem dedit.
 Quò ad alias Urbani Papæ res geſtas, quarum
 eſt memoria in ejus Epistoſis, (n) cùm inter cæ-
 tera accepiffet Conradinum, Friderici olim Im-
 peratoris nepotem, Ducem Sveviæ, in diſcordia
 duo.

(n) Sponda-
 nus tom: 1.
 Anno 1262.
 lib: 4.

duorum Imperij competitorum, Alphonsi Castellani, & Richardi Angli, ad illud aspirare, renovans olim prohibitionem factam ab Alexandro Decessore suo, Electoribus Imperij, ne quid tale cogitarent, scripsit potissimum Premyslao Othocaro Bohemiarum Regi, cujus maxima erat tota Germaniam auctoritas, atque Electoribus Ecclesiasticis, sub poena excommunicationis latae sententiae, omnino praecipiens, ne ullo unquam tempore vel nominarent, vel eligerent, aut nominari, vel eligi tolerarent Conradinum, tum quod Friderici Ecclesiae hostis nepos esset, tum ne juribus eorum, qui jam electi fuerant, aliquod praerudicium fieret. Crucis quoque militiam contra Graecos Schismaticos indixit; Ludovicum Francorum Regem, ejusque Regni Praelatos, caeterosque pariter alibi Principes, ac Praesules ad subveniendum Latinis Constantinopoli ejectis, pia aliqua contributione hortatus est. Genuenses auxilia Palaeologo contra Venetos ferre severè prohibuit, & ab ejus amicitia recedere pluribus scriptis literis praecipit. Gubernatores Regni Cypri monuit, Graecos & Syros eam insulam incolentes compescere à rebellionem in Archiepiscopum Latinum Nicosiensem, & ut ei morigeros se se exhiberent coegit, secundum leges concordiae inter ipsos olim Auctoritate Apostolica stabilitae.

Regem Norvegiæ, ut Provincijs, quibus Tartarorum exercitus imminebant, succurreret, admonuit. Constitutiones contra Hæreticos, & de Inquisitorum auctoritate promulgavit. Richardum Episcopum Ciceſtrenſem in Anglia, ante aliquot annos vitâ functum, atq; ſanctitate & miraculorum gloria conſpicuum, in Sanctorum Confessorum numerum retulit, cum institutione illius festivitatis pro die tertia Aprilis. Contentiones inter Richardum Anglum, & Alphonſum Hiſpanum, de Imperij dignitate, ad concordiam reducere tentavit. Res quoq; Eccleſiæ & Imperij Sanctus Præſul reſpiciens, cùm Michæel Palæologus Imperator Græcorum, conſiderans omnes Latini nominis gentes, ab ipſo Urbano Pontifice adverſus ſe concitari, ſibi non ſine cauſa timens, Legatos ea de re ad Sanctum Pontificem miſit, rogans unionem Eccleſiæ Græcæ cum Latina; Sanctus Pontifex ne officio deeſſe videretur, electos ad id, ſub finem Menſis Julij, quatuor Fratres Ordinis Minorum, Viros piſos & eruditos legavit, cum literis multa eruditione, doctrinam fidei, & bonum unionis explicantibus, quibus & eas amplecti, atq; interim à perſequendis reſiduis Latinis deſiſtere hortatus eſt. Accidit autem ut cùm idem Palæologus Imperator, ſive ex animi propenſione, ſive magis

gis ex vexatione, unionis desiderium ardentius expetere videretur, Nicolaum Crotoniensem in Magna Græcia ad Sinum Tarentinum Episcopum, natione Græcum, apprimeq; doctum & pi-um ad Urbanum Pontificem misit cum literis, quibus Sanctum Urbanum, Patrem Patrum, Beatissimum Papam Veteris Romæ, Patremq; Imperij, & Sacrosanctæ atq; Apostolicæ Sedis Summum Pontificem, in epigraphæ agnoscens & nominans, in ipsa Epistola summoperè deprecabatur, quatenus, sicut Princeps omnium Sacerdotum, & universalis Doctor Ecclesiæ Catholicæ, sollicitaret unionem ejusdem Ecclesiæ, cui loco Beati Petri, Deus præcipuè ipsum præfecisset, promittens se, omnes gentes & Patriarchales Sedes sui Imperij, ad obedientiam & devotionem ejus subjecturum, ac demum rogans, ut ei rei peragenda confestim prædictum Nicolaum, cum alijs Apostolicæ Sedis Legatis, ad se remitteret. Quod Urbanum libentissimo animo, & magna unionis spe præstitisse intelligitur, ex ejus ad illum rescriptis literis, per eundem Nicolaum, ac duos alios Fratres minores, Decimo Calendas Junij, Anni tertij suæ Sedis.

Interim Sanctus Urbanus Pontifex Maximus, postquam, multa laude digna pro universali Ecclesia edidisset, Ordinemq; Canoniorum Regu-

larium, Custodum Sanctissimi Sepulchri, quem professus fuerat tot tantisq; gratijs Apostolicis exornasset, Perusij ad vitæ periodum perductus, obiit sexto nonas Octobris, Anno Domini millesimo ducentesimo sexagesimo quarto, cum Pontificatum Annis tribus, diebus triginta quatuor administrasset, & in Cathedrali Basilica Perusij, quæ erat Canonicorum Regularium sepelitur. Ante hujus Sancti Pontificis obitum, teste Matthæo Palmerio, & nostro Ioanne Dlugoffo, Stella crinita, quam Cometem Græci vocant, insigni magnitudine apparuit, quæ nocte ipsa, quâ Sanctus Urbanus Pontifex obiit, extincta est. Plura de hoc Sancto Pontifice à Trecentibus petantur. Cum & ab his Sanctus Urbanus nominatur, & in ejus honorem Ecclesiam ædificârunt in medio Civitatis, in loco domicilij, sive nativitatis ejus, celebraturq; Tredecis festum ipsius, anniversaria devotione, pridie Kalendarum Octobris: Vide Catalogum novum Sanctorum, jussu Urbani Papæ Octavi editum, die ultima Septembris. Item natales Belgij, (o) eodem die, ubi hæc verba de eo proclamantur: Perusij obitus Beati Urbani Papæ Quarti, qui per varios honores, ad apicem Ecclesiasticæ dignitatis ascendit, primùm enim Iacobus de Tredecis dictus, Leodij resedit Archidiaconus, postea Vir-

(o) Molanus
in natali Belgij
30. 7bris.

Viriduni Episcopus, tertio Hierosolymis Patriarcha, ad extremum Maximus Pontifex renuntiat^{us} est. Scripserunt ejus vitam illius temporis, nempe Gregorius, Decanus Ecclesie Bajocensis soluta oratione, & Theodoricus Vallicolor, Poeta haud ignobili carmine. Scribunt aliqui hunc Sanctum Pontificem, esse Cisterciensis Ordinis, & ego ipse vidi in Cisterciensi habitu depictum. Contra quos adfero testimonium Auctoris ex Ordine Cisterciensi, Reverendissimi Ferdinandi Vghelli Florentini, Abbatis Sanctorum Vincentij, & Anastasij, ad aquas Salvias, Ordinis Cisterciensis, qui in libro Italia Sacra intitulo, in numeratione Pontificum Romanorum, de eodem Sancto Urbano Quarto sic scribit: Non desunt qui dicant, hunc Pontificem, Cisterciensis Ordinis fuisse Alumnum, sed hallucinantur. Cui nos testimonio, uti Auctori ipsorum Ordinis domestico subscribentes, eundem Sanctum, prout supra ostendimus, esse Ordinis Canonorum Regularium Sanctissimi Sepulchri, firmiter tenemus. Ex quo DEO Omnipotenti, & Filio ejus Unigenito, qui in Hierosolymitano Sepulchro dignatus est sepeliri, una cum Sancto Spiritu, omnis honor, virtus, & gloria,

Amen.

Tom. 1. Provincie: 1. fol: 39. num: 181. sub lit: C.

V I T A

22. O^{ct}obris.Sancti M A R C I
Episcopi & Martyris.

(a) Eusebius
Eccl: Hist: lib: 4. c. 7.
(b) Lill, in
lib: Mansol:
S. Iacobi c.
9. & LePai-
ge in sua Bi-
blioth: fol:
129.

SANCTUS Marcus, (a) ex Gentibus oriundus, cum fidem sanctam amplexatus esset, (b) etiam Religioni Sanctissimi Sepulchri, Ca- nonicorum Regularium, suum nomen per pro- fessionem inscripsit. Cum autem Episcopi Hie- rosolymitani, qui ex circumfisione erant, desi- cerent, ille primus ex Gentibus Episcopatum, illius Ecclesiae accepit, eratq; in Ordine Episco- porum Hierosolymitanae Ecclesiae decimus sex- tus. Tantum autem sub ipso Ordo Clericoru Regularium Sanctissimi Sepulchri multiplicatus fuit, ut idem Sanctus Praesul dicatur, (c) mul- torum Religiosorum Venerabilis Pater: ad Pas- sionem Christi plurimum devotus erat, unde e- tiam non dissimili, qua Christus pro fide san- cta morte obiit, quod etiam & miracula com- probarunt. Cum enim Adrianus Impera- tor alijsq; sex Reges, qui ei venerunt in adju- torium cum triginta millibus exercituum, San- ctum Episcopum cum Alexandro & Socijs, quos ha-

(c) Michael
Prapost: W)
sogr: de eo-
dem Sancto
ex lib: Tabu-
la Hierosol:
dicto.

habuit decem millia, & quorum Sanctus Marcus Dux, Pater & Episcopus erat ad se adducere jussisset, (d) & eosdem Sanctos ad sacrificandum Idolis compellere voluisset, responderunt: Sacrificium verum & immaculatum offerimus nosmet ipsos Domino nostro Iesu Christo, qui pro humano genere nasci dignatus est, & descendere de Coelis, & multis malis affigi, & ad ultimùm voluit etiam pro nobis Crucifigi, quem tu miser ignoras. Tum iratus Imperator, jussit eosdem Sanctos duci ad montem magnum, qui vocatur Ararat, distans ab Alexandria Civitate quingentis quasi stadijs, ubi eosdẽ Sanctos crudelissimus Tyrannus, jussit diutissimè omnibus tormentis, quæ passus est Dominus Iesus Christus, torqueri & ad ultimùm crucifigi. Sanctus autem Marcus in Cruce pendens, etiam in Cruce prædicabat, & ad majorem suos hortabatur patientiam. Illius ad martyres sunt verba: (e) Filioli mei! appropinquat tempus, quando Deum oculis spiritualibus videbimus, illo fruemur, & æternam beatitudinem obrinebimus, nunc tempus breve passionis nostræ, post quod peractum, æternitas beata nos manet, quam Deus appromisit in se credentibus: Cui omnis multitudo Martyrum respondebat: Amen. Cùm igitur Sancti Martyres, adhortatio-

(d) *Iacobus de Voragine in legendis Sanctor: fol: 110.*

(e) *Michæl Prapof: Wyfog: us sue præ.*

ne Sancti Marci forti animo & fide firmissima, talia genera tormentorum, qualia Christus Dominus pro nobis passus est sustinuisse, Deus ipsorum Martyrium talibus illustravit miraculis, qualia etiam, dum in Cruce pendeat Salvator, patrata sunt. Nimirum horâ sextâ illius diei, terræ motus factus est magnus, petreæ scissæ sunt, Sol obscuratus est, & omnia signa, quæ in Passione Domini visa fuerunt, & ibi visa sunt. (f) Tunc Sanctus Marcus, nomine omnium Martyrum ut Patriarcha, fundens orationem ad Dominum, dixit: Domine Deus memento nostri in hoc patibulo Crucis, & suscipe petitionem nostram, & ea, quæ à te exposcimus, nobis concedere digneris, ut quicumque memoriam nostri, corde & ore cum jejuniis & devotione celebraverint, mereantur à te assequi fructuosam mercedem, tribuendo eis sanitatem corporum, medicamentum animæ, & in domibus eorum intus & foris bonorum omnium ubertatem concede. Et si in prælio fuerint, non eis nocere prævaleant inimici visibiles & invisibiles, te pro eis pugnante, sed sicut placeat tibi, armis tuis eos protege. Diesque unius jejunii nostræ passionis, unum poenitentialem annum compleat observantibus, & hoc Dominator Domine, à te poscimus, dissipa omnem occupationem & immundum spiritum, omnemque

(f) *Lell. or.*
Breviar. an-
tiquo. S. m. i.
Sepulchra.

S. Marci Episcopi & Martyris. 145

omnemq; infirmitatem eorum expelle; quoniam gloriosum & laudabile est Nomen tuum, per omnia sæcula sæculorum. Et respondentibus omnibus Amen, facta est vox de Cœlo dicens: Quæ petistis dilectissimi mei, scitote vos impetrasse. Gaudete quoq; & lætamini, quoniam orationes vestræ coram Christo & immortalis Rege veraciter sunt exauditæ. Et his dictis in Confessione Sanctus Marcus Præsul & Martyr, unâ cum Socijs emisit spiritum. Cujus memoriam universalis Ecclesia in Martyrologio Romano die vigesima secunda Octobris celebrare non desinit. Qua die etiam Ordo noster ejusdem Sancti Martyris festum celebrat. Ex quo DEO Omnipotenti, & Filio ejus Unigenito, qui in Hierosolymitano Sepulchro dignatus est sepeliri, unâ cum Sancto Spiritu, omnis honor, virtus, & gloria,
Amen.

V I T A

29. Octobris.

S. N A R C I S S I

Episcopi Hierosolymitani.

Sanctus Narcissus, (a) primò Canonicus Regularis Hierosolymitanæ Ecclesiæ, cum in
T

(a) Ioannes
LePaige in
sua Biblioth:
vita fol: 139.

vita Religiosa & sanctitate omnibus præluceret, post Dolichianum ejusdem Ecclesiæ Hierosolymitanæ Episcopum, ad illam Cathedram à Canonicis Regularibus Sanctissimi Sepulchri eligitur. Factus Episcopus erga Sepulchrum Christi maxime devotus fuit & sollicitus, (b) cum enim semel in magna & solenni Paschatis vigilia, oleum luminaribus defuisset, & id per ministros innotuisset, mæror plebi maximus fuit. Sed Sanctus Narcissus erga Monumentum Christi devotus, fide magna fretus, ministris imperat, ex propinquo puteo aquam haurire, & sibi deferri. Cùmq; detulissent, Sanctus Episcopus oravit, & benedixit aquam, & infundi luminaribus præcepit. Tum repente miro & sæculis inaudito genere virtutis, natura aquæ, in olei pinguedinem versa, splendorem luminum, etiam solito reddidit clariorem. Ex quo tempore id oleum à Canonicis Regularibus Sanctissimi Sepulchri, tum à plurimis alijs, miraculi gratiâ diutissime est servatum. (c) Cùm verò Episcopi regionis Asiænæ, more Iudæorum decimâ quartâ lunâ, quando scilicet Iudæis agnus præcipitur immolari, Pascha celebrari vellent, at cùm hæc indulgentia, hæresis validandæ esse videretur occasio, Sanctus Narcissus unâ cum Theophilo Cæsareæ Palæstinæ Episcopo, jussu & auctoritate Victoris

(b) Nicophorus Calistus, Eccl: Histoy: lib: 5. folio 215. Surig 29
8br: Eusebius lib: 6. Eccl: Hist: fol: 139.

(c) Baronius Annal: Eccl: Anno 198. n. 14. & sequi.

ris Papæ, Concilium in Palæstina indixit, in quo decrevit, ut secundùm traditiones Apostolicas die Dominico, in quo Dominus resurrexit à mortuis, Pascha celebretur; (d) super quo & Epistolæ & Exemplaria hujus Concilij, per omnes Ecclesias transmisit. (e) Florere sibi videbatur Hierosolyma, cùm Narcissum haberet Pontificem, odore virtutis charissimum patriæ, & acceptissimum. Sed ex tam pulchro flore, pessima aranea invidia, venenum sibi suxit. Cùm enim quidam nequam perditæ homunciones, gravem & severam eam rationem, quâ per universam vitam, tum in hominibus acriter admonendis, tum in eorum vitijs corrigendis uti Sanctus Præsul consuevit, ne utiquam ferre possent, præ metu, ne ipsi propter infinita scelera, quorum sibi ipsis conscij erant, judicati à Narcisso, poenas luerent, cœperunt contrâ Sanctum Præsulem, confutis dolis conspirare, & turpem quandam criminationis calumniam, in eum conjicere: deinde quo magis auditoribus, criminationis falso objectæ, fidem facerent, eam jure jurando confirmare, atq; unus sic dejerare: Si nõ verè dixerim, opto, ut ignis incendio miserè dispeream. Alter vero sic: si non verè dixerim, opto, ut foedo ac sævo morbo corpus absumatur. Tertius autem hoc modo: opto, si

(d) Eusebius
lib: 5. Hist:
Eccle: cap: 25
(e) Andreas
Brüner in Ta
sto Mariano
29 str:

non verè dixerim, ut luminibus penitus orbatus sim. Verùm quamvis nemo ex fidelibus, propter nobilitatam ac testatam inter omnes omnino, Narcissi castimoniam, atq; adeò ob vitæ rationem ex virtutis regula traductam, illis vel gravissimo jure jurando se obstringentibus, animum aut fidem adhibuerit, Narcissus tamen, partim præ indignitate objectæ criminationis, partim præ cupiditate vitæ, in sapientiæ ac virtutis studio degendæ, quam jam diu optaverat, ab oculis universæ multitudinis se penitus removit, & in solitudine, locisq; desertis, ad multo-

(f) *Freculphus* Episcop:
Chron: tom:
2. lib: 2. cap:
 27.

rum annorum spatium vitam transegit. (f) Verùm sublimis illæ Divinæ justitiæ, ultionisq; obtutus, his sceleribus patris minimè acquivit, sed quàm celerrimè impios illos & nequâ homines, qui inter jurandum, tam diris execrationibus se contra seipsos obligassent, gravibus calamitatibus oppressit. Primus igitur illorum, scintilla per exigua noctu in ædes, quibus inhabitabat, ex nulla causa antegressa subitò ruente, miserè cum tota familia, & stirpe sua, rapido flammaram ardore omninò conflagravit. Alterius corpus, eodem morbo, quem sibi, tanquam multam fore imprecatus esset, ab extremis pedum digitis, ad caput usq; infectum contabuit. Tertius ærumnosos piorum eventus aspiciens, & Dei, qui oculis omnia intuetur,

tur, inevitabilem ultionem admodum reformidans, palam inter omnes, maleficia communiter à se, suisq; socijs per fraudem contra Sanctum Narcissum admitta, confessus est: Sed tamen dum pro delicto gravissimè condolesebat, tantis & tam acerbis lamentis se afflictauit, & usq; eo lachrymas effundere non destitit, quo ad utrumq; oculum sibi penitus extinxisset. Sanctus autem Narcissus, cum se in locum desertum subduxisset, & à nemine esset pro certo cognitus, quo se recepisset, his qui finitimis Ecclesijs præerant, visum fuit, ut alterum Episcopum suffragijs crearent. Dius igitur (hoc enim ipsi nomen erat) delectus est. Cui non longo tempore, Ecclesiam Hierosolymitanam gubernanti, successit Germanion: quo mortuo Gordius Episcopatum Hierosolymitanum obtinet. Cujus temporibus Sanctus Narcissus, tanquam ex mortuis ad vitam denuò revocatus, à Canonicis Regularibus Sanctissimi Sepulchri, (quippe omnes deinceps, tum quòd tam placido, ac quieto animo, falso accusatus decesserat, tum quòd singulari Divinæ Sapientiæ & Virtutis amore flagrabat, tum præterea omnium maximè, quòd Deus de ejus accusatoribus debita supplicia sumere dignatus est, in majorem sui admirationem, rapiebat,) ut Hierosolymitanæ Ecclesiæ

gubernacula denuo susciperet, vehementer rogatus est. Sed cum Narcissus non amplius propter ingravescentem ætatem, ministerio præesse posset, Deum summoperè Sanctus Præsul rogavit, ut dignum & sanctum in hac Sancta Ecclesia accipiat Successorem, (g) ideoq; Deus Beato Narcisso per revelationem aperuit, ut Alexandrum Cappadocum Episcopum accipiat Successorem. Cum autem in locis desertis Sanctus Præsul degisset, cum Sancto Antonio Ægyptio, & cum Cronio Comite Sancti Antonij familiarissimus fuit, (h) cui etiam ad annorum numerum, annos undecim Sanctus Narcissus impetravit, ita ut ad centesimum quinquagesimum quintum annum perveniret. Talibus & tantis ornatus virtutibus Sanctus Narcissus, miraculis & revelationibus Divinis illustratus, (i) cum jam annum centesimum decimum sextum ageret, penes Ecclesiam Hierosolymitanam obdormivit in Domino. Cujus memoria in Martyrologio Romano celebratur die vigesima nona Octobris, qua die Ordo noster ejusdem Sancti festum celebrat. Ex quo Deo Omnipotenti, & Filio ejus Unigenito, qui in Hierosolymitano Sepulchro dignatus est sepeliri, unà cum Sancto Spiritu, omnis honor, virtus, & gloria; Amen.

(g) Eusebius
lib: 6 c. 9.

(h) Andreas
Eboracensis lib:
exempl: memorab:
sol: 703.

(i) Eusebius
lib: 6. c. 9.

V I T A
 S. STEPHANI
 Prothomartyris.

26. Decembr:

Sanctus Stephanus genere Hebraeus, (a) Sancti Pauli confobrinus, unus ex (b) septuaginta duobus Discipulis Christi. Hic Sanctus, cum inter ceteros emereret plenitudine gratiae, fidei & spiritus, item vi disputandi & efficacia praedicandi, à Christi fidelibus electus est, (c) ut in Diaconum Ecclesiae Hierosolymitanæ, ab Apostolis ordinaretur, & in Ecclesia Hierosolymitana ministraret. Postquam autem Sacro Diaconatus Ordine, ab Apostolis insignitus esset, statim se Sancto suo Patri, Iacobo Iusto Apostolo, primo Hierosolymitanæ Ecclesiae Episcopo adjunxit, et, (d) tanquam suus Diaconus, dum Missæ sacrificium celebraret, ministrando, tum eidem Sancto suo Patri, purum & inculpatum ministerium exhibendo. Sub hoc Sancto Patre, tantum profecit Sanctus Diaconus, (e) ut esset plenus omni gratia & maxime fortitudine, tum ad agendum, praesertim ad intrepidè praedicandum, disputandum & vincendum Iudæos, tum ad offerendum se mi-

(a) Cornelii à Lap: in Acta Apost: 6. fol: 143.
 (b) S. Epiph: heri 21.

(c) S. Augustin: serm: 2. de S. Steph:

(d) S. Ignatius Epist: ad Heronem & Epistol: 5. ad Trallianos.

(e) Cornelii ut supra fol: 145.

nis,

nis, periculis, tormentis, lapidationi & martyrio, tum ad patrandum signa & prodigia, quibus suam fidem & doctrinam de Christo confirmabat. Resplenduit & alijs virtutibus Sanctus Stephanus, ac primo incomparabili charitate, (f) quâ magis ardebat, exceptis Apostolis, quàm omnes Sancti sui temporis, tum Angelica castitate, propter quam factus est. (g) Præpositus Deo dicatarum Fœminarum Hierosolymis, ex quo meruit testimonium sincerissimæ castitatis. (h) Propter quam castitatem, tum propter & alias virtutes, quas cognoverat in ipso Beatissima Virgo Maria, eidem Beatissimæ Virgini summè percharus erat, gratias agebat. Deo, Beatissima Virgo pro ipsius creatione, vocatione & in martyrium electione. Stephanus itidem magni æstimabat Mariam, singulariter ipsam honorando, & protectionem ipsius postulando: Agnovit non semel hanc protectionem Mariæ Sanctus Diaconus, nam semel ipsum per Angelum de periculo liberavit, secundo ne in manus inimicorum incideret, de nocte ex coenaculo & Ecclesia Hierosolymitana, Sanctum Diaconum exire non permisit. Cùm autem tali protectione Mariæ, & tantis eminuisset virtutibus Sanctus Stephanus, (i) surrexerunt quidam de Synagogis Iudæi Libertini, Cyrenenses &

(f) *Nicetas*
apud *Meta-*
phrasem.

(g) *S. Augu-*
stini serm: 5.
de Sanctis.

(h) *Petrus*
Kwiatko.

Wski, in Re-
velat: Maria
de Agreda,
nũ: 298, 299.

(i) *Cornelius*
ut supra foli
145. & sequi:

& Alexandrini, tum Cilicenses, ex quibus erat Paulus, Sancti Stephani consobrinus, & Asiani, qui Iudæi distinctas habebant Hierosolymis Synagogas, disputantes cum Sancto Stephano. Vnde de disce: quanta fuerit gratia, virtus, efficacia, sapientia, prodigia, fulgor Sancti Stephani, qui omnium in se Synagogarum oculos convertit, animosq; & linguas armavit, utpotè gloriæ ipsius invidentium. Secundò disce, quod fama Sancti Stephani, tres Orbis partes pervagata est, disputavit enim cum Libertinis Romanis, qui sunt in Europa, cum Cilicibus, qui sunt in Asia, cum Cyrenensibus, & Alexandrinis, qui sunt in Africa. Et non potuerunt resistere Sapientiæ Divinæ, quâ plenus erat Sanctus Stephanus. Hâc enim convincebat, & ex Sacris Scripturis, alijsq; notis & signis demonstrabat, IESUM Christum esse Messiam, Orbisq; Salvatorem. Insuper memor Vocationis suæ Sanctus Diaconus, (k) qui cùm Ecclesiæ Hierosolymitanæ, (l) & Sancti Patris Iacobi Diaconus inscriptus esset, gloriam Resurrectionis Christi, & ipsius Sepulchri summoperè promovebat. Cùm enim Iudæi subordinassent Viros falsos testes, qui dicerent se audivisse Sanctum Stephanum dicentem, verba blasphemix, in Moylen & in Deum, cumq; adduxissent illum in Concilium, viderunt faciem
 V
 ejus,

(k) Martyrologium Viola
 Sanctorum
 S. Augustini
 (l) S. Ignatii
 Epistola ad
 Heronem.

(m) *Cornelius*
ut supra cap:
6, fol: 147.

Serm: 6. de
Sanctis.

(n) *S. Hila-*
rius Arelat:
Homil: de S.
Stephano.

ejus, tanquam faciem Angeli, (m) hoc est disputabat tunc Sanctus Stephanus, de Resurrectione vera Christi de Sepulchro, quam Iudæi negabant, ideoq; gloriâ sui Corporis, Resurrectionem Christi de Sepulchro jam factam, incredulis representabat. Vnde Sanctus Augustinus ait: Ad confusionem illorum, revelata facie, specularans in Cœlum gloriam Filij Dei, resurrectionis annuntiabat Sacramentum. (n) Cùm itaq; facies Stephani assumpsit speciem Resurgentis, statim Sanctus Stephanus in hocce Concilio Iudæorum, suam causam agens, doctè & fusè perorat, altèq; exordiens, refricat, historias Abrahamæ, Isaac, Iacob, Moysis & Prophetarum, qui prænuntiarunt Christum, quibus uti restiterant prisci Iudæi, multosq; ex eis occiderunt, ita nunc posteros eorum, persequi Christum ejusq; Discipulos liberè proclamat. Vnde ingenti zelo, libertate ac spiritu in illos detonat: Dura cervice, & incircumcisis cordibus & auribus, vos semper Spiritui Sancto resistitis, sicut Patres vestri, ita & vos, vocatq; eos proditores & homicidas Christi. Quo circa Iudæi strident freudentq; in eum dentibus, quòd verum dixerit, ipsosq; acriter taxaverit; Sanctus autem Stephanus, nova plenitudine gratiæ, contrà furorem Iudæorum roboratus, nam Sanctissimi

ma Virgo Maria misit Angelum suum; ad animandum cor Sancti Diaconi, qui per eundem Angelum filiali affectu respondit: Velle se cum gaudio mori pro fide, simulq; petijt in ultimo certamine protectionem, assistentiam & benedictionem à Maria. Quare formata in similitudinem throni per Angelos lucida nube, in qua Sancti Angeli Sanctissimam Virginem posuerunt, simulq; portarunt, ubi Concilium contra Sanctum Stephanum agebatur. Hæc apparitio omnibus occulta, soli Sancto Stephano nota fuit, qui ante se in aère, vidit Matrem suam circumdatam Divina claritate & gloria. Quare Sanctissima Virgo Maria datis Sancto Stephano vitæ & consolationis verbis, benedixit ipsi, simulq; petijt Æternum Patrem, ut novo Divino Spiritu animaret Sanctum Martyrem, quod obtinuit, nam Divino Spiritu repletus, intrepidè prædica-
bat & convincebat Iudæos.

Cùm autem finivisset suam disputationem, Sanctus Stephanus, vidit gloriam Dei, seu ut dicit Sanctus Gregorius, ipsum lumen in lumine Dei, plena mentis comprehensione, atq; Deum & Trinitatem. Quo viso exclamavit Sanctus Diaconus: Ecce video Cœlos apertos, & Filium hominis stantem à dextris Dei, quæ verba exclamavit partim ex ardenti amore in IESUM,

Gregorius Ni.
sien: Orat. o:
de S. Steph:

In Cōment:
in Acta Apost:
capi 7. fol:
159.

ac desiderio eo fruendi, sed maximè, ut etiam moriens, promoveat gloriam Sepulchri Christi. Vidit Filium hominis stantem à dextris Dei, dat Cornelius rationem: Ut Resurrectionis Christi de Sepulchro, quam Iudæi pernegabant, non tantùm auritum, sed & oculatū testem se esse ostendat, cui postea multos credituros sciebat. Cùm itaq; gloriam Resurgentis Christi, & ipsius Sepulchri, Sanctus Diaconus promoveret, cùm eandem Resurrectionem Christi de Sepulchro, fortissimis rationibus probaret, exclamantes voce magna Iudæi, continuerunt aures suas, quasi horrendam audissent Sancti Stephani blasphemiam, quòd scilicet viderit Coelos apertos, gloriam Dei, & Iesum de Sepulchro suscitatum, jam stantem à dextris Dei, quem ipsi pro malefico habebant, & ut maleficum crucifixerant, & impetum fecerunt unanimiter in eum, hinc & prætermisso ordine juris, nec dum à Concilio damnatum, ejecerunt Sanctum Diaconum extrà Civitatem, qui hic manentem Civitatem non habebat, futuram enim tota mente quærebat, vel ut similis in hoc, uti & in cæteris, esset Christo, qui extra Hierusalem passus est, ut nos eligeret & vocaret de mundo ad Coelum. Ejectum itaq; Sanctum Diaconum, extrà Civitatem in Vallem Iosaphat, quæ inter montem Oli.

Oliveti & Hierusalem interjacet, juxta torrentem Cedron, quia juxta aquas magna solet esse lapidum copia, eundem lapidabant, Beata autem Virgo Maria, toto lapidationis tempore, preces pro Stephano fundebat. Stephanus autem invocabat & dicebat: Domine IESU, suscipe Spiritum meum, & cum ita pro se orasset, pro hostibus autem suis, genuflexus oravit voce magna, quantum vires illo articulo deficientes ferebant: Domine ne statuas illis hoc peccatum; qua oratione tantum effecit, (o) ut si Sanctus Stephanus non orasset, Ecclesia Paulum non haberet, qui lapidationis Stephani erat Dux & choragus. Cum itaque tam efficaciter orasset Sanctus Martyr, morte justorum, quam ipsi praedixit Beatissima Virgo Maria, obdormivit in Domino, Anno à Christo nato trigesimo quarto, die verò vigesima sexta Decembris, cum haberet annos circiter triginta quatuor. Cum autem obdormisset Sanctus Martyr, (p) Beatissima Virgo Maria, hac ipsa die qua Martyrium subiit, iussit sibi Sancti Diaconi adferri Crucem, (insigne Canonicorum Regularium Ecclesiae Hierosolymitanæ,) quam Sanctus Stephanus portaverat, simulq; iussit sepeliri Beatum Corpus. Curaverunt (q) itaq; & sepelierunt Corpus Sancti Stephani, Viri timorati & religio-

(o) S. Augustinus serm: 1. de Sanctis.

(p) Maria de Agreda in revelatione suis auctore Petro Kniatkovskij: 300.

(q) S. Lucianus de invention: S. Stephani.

fi, ex quibus erat Gamaliel, qui revelavit Sancto Luciano Canonico Regulari Sanctissimi Sepulchri, qui idipsum scribit, quod Iudæi Corpus Sancti Stephani abjecerunt in agrum, ut à feris & à voracibus voraretur, quocirca per diem & noctem ibi mansit insepultum, & à feris avibusq; Dei nutu intactum. Sed Gamaliel nocte sequenti, misit Viros fideles & religiosos, qui illud occultè ad Villam suam deferrent, quæ ex nomine suo dicebatur Caphargamala; viginti passuum millibus distans ab Hierusalem, ibiq; Sanctum Corpus posuit in monumento novo, faciens ei planctum septuaginta diebus. Postquam autem sepelissent Stephanum, (r) statim Apostoli sanxerunt, ut quotannis dies martyrij eius publicè festus celebraretur, (s) & Nomen Sancti Protho-Martyris in Lyurgia posuerunt, his verbis: Stephane, qui es solaribus fulgoribus fulgidior, Athletarum Christi primus, ut videre est in Lyurgia de Martyribus. Vnde & Sanctus Marcialis Apostolorum Discipulus, Altare Sancto Stephano in Gallia dedicavit, cujus exemplum sectæ multæ Gallicanæ Ecclesiæ, nomine & titulo Sancti Stephani, magnifica Tempa & Basilicas erexerunt. Miracula ejus post mortem; per sacra ejus Lipsana & Reliquias patrata, multa & magna recenset Sanctus Augustinus, rum-
San-

(r) S. Clementis lib: 8. Constit: cap: 33.

(s) In Bibliotheca Veter: PP. Parisi. en. Oda 8.

S. Augustinus lib: 12. Civ: cap: 8. & Homil: 7. de Sanctis.

Sanctus Prosper, libro de Prædicatione, tum Sanctus Gregorius Turonensis, libro primo Historiæ, Capite trigesimo primo, tum & noster Canonicus Regularis Sanctissimi Sepulchri Sanctus Lucianus, in sua Epistola, de Inventione Corporis ejus, qui per expressum hæc verba habet. (t) Multitudo namq; populi aderat nobiscum, inter quos erant plurimi infirmi varijs languoribus; & ipsâ horâ mox de odore suavitatis ejus, septuaginta tres animæ curatæ sunt, ab alijs fugati dæmones, aliarum fons restitutus est sanguinis, alij à strumis & furunculis liberati, alij siringio sanati, alij à tertianis & quartanis, alios febris reliquit, alios morbus regius, alij à cephalæia curati & hemicrania, nonnulli à viscerum occulto dolore liberati, & multas alias curationes senserunt homines, quas enumerare longum est. Hæc & ego hîc repetere nolo, cum seorsivus tomus de iisdem conficiendus esset, & tamen impossibile esset omnia, quæ Sancti Diaconi beneficio patrata sunt miracula, recensere; ut & Sanctus Augustinus testatur, qui multis iisdem miraculis recensitis, tandem multitudine victus, reliquis recensendis superledebat; si enim inquit; miracula sanitarum ut alia taceam, modò velim scribere, quæ per hunc Martyrem, id est gloriosissimum Stephanum, facta sunt in

(t) S. Lucianus Epist: de Invention: S. Steph:

Lib: 22: ci: vii: cap: 80

Colo:

Colonia Camalensi, & in nostra, plurimi confi-
ciendi sunt libri, nec tamen omnia colligi po-
terunt. Hoc tamen unum intermittere nolo,
quòd ejusdem Sancti, Ecclesiæ Hierosolymitanæ,
Vrbis Hierusalem, & Ordinis nostri, miraculo-

(u) *Cornelio*
super Act.
Apost. cap. 8.
fol. 169.

sa semper erat protectio. (u) Cùm enim Chri-
stiani, Duce Godefrido, Hierosolymam invase-
runt, Sanctus Stephanus eandem reddidisse Chri-
stianis videtur. Nam ut narrat Guillelmus Ty-

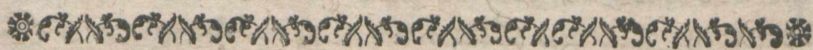
(w) *Tyrinus,*
lib. 2. belli
sacr. cap. 16.
et sequenti.

rius: (w) Cùm Christiani oppugnatione Vrbis
defatigati, recederent & deliberarentur, ecce re-
bus desperatis adfuit Virtus Divina, nam de mon-
te Oliveti, Sanctus Stephanus in Persona mili-
tis, aut Angelus ab eo missus fuit, qui tamen
postea non comparuit, splendidum & refulgen-
tem ventilando Clypeum, signum dabat nostris
legionibus, ut redirent in id ipsum, & congres-
sum iterarent. Quo signo exhilaratus Dux Go-
defridus Bullonius, primus cum Fratre Eustachio
in mænia conscendit, quem alij secuti, illicò
ejus jussu effregerunt portam Sancti Stephani, quæ
monti Oliveti obversa est, ac per eam, totum
in Urbem induxerunt Christianorum exercitum.
Itaq; per miraculosam protectionem Sancti Ste-
phani, à Godefrido & Christianis recepta est.
Hierosolyma, Anno Christi millesimo nonagesi-

mo nono, die decima quinta Iulij; Canonici Sanctissimi Sepulchri ad Ecclesiam Hierosolymitanam noviter restituti, novus item Patriarcha primus ex Latinis electus, quæ omnia per miraculosam protectionem Sancti Stephani facta sunt.

Ex quo DEO Omnipotenti, & Filio ejus Unigenito, qui in Hierosolymitano Sepulchro dignatus est sepeliri, unâ cum Sancto Spiritu, omnis honor, virtus, & gloria, Amen.

V I T A

S. MELANIÆ Junioris.

31. Decembr:

Sancta Melania Romana, (a) antiqua Parentum nobilitate & admirabili sanctitate sua, universo Orbi Christiano notissima, Albinæ Filia, Melaniæ Senioris neptis, Pinianiq; uxor. Hæc Sancta unâ cum Melania Seniore & cum Albina Matre, Pinianoq; suo marito imminentem Urbis Romanæ cladem evasura, Româ recedens Hierosolymam, ad Sepulchrum Christi circa Annum Domini quadringentesimum octavum se contulit. Antequam autem Hiero-

(a) Spondano
Annal: Eccl:
Anno 408. n.
11. & 13.

X

soly-

solymam venērunt, prius Carthaginem appulerunt, pauperesq; ejus Ecclesiæ ditarunt, inde Tagastam ad Sanctum Alipium accesserunt, deinde Hipponem ad Sanctum Augustinum proficiunt, ubi accepta salutari doctrina ab Augustino, Sancta Melania, cum Piniano marito suo remansit aliquandiu in Africa, ac post aliquot annos Hierosolymam navigavit. Ibi adoratis locis sacris, peregrinata cum marito in Ægyptum ad visendos Sanctos Monachos eremi accolas, relicta Albina Matre ob ingravescentem ætatem Hierosolymis. Inde verò redeuntes Hierosolymam, Pinianus consentiente uxore factus Monachus, seorsim à conjuge, excoluit vitam Monasticam. Sancta autem Melania facta itidem Monialis, ad annos quatuordecim ad Ecclesiam Montis Oliveti, (b) (quæ Ecclesia erat Canoniorum Regularium Custodum Sanctissimi Sepulchri, à Constantino Imperatore fundata,) clausa in cella perseveravit, egitque vitam Angelis similem. (c) Cùm autem Volusianus Romanæ Urbis Præfectus, Melaniæ Patruus, Legatus Hierosolymam venisset, Melaniam Hierosolymis ubi eandem vitam Religiosam agere vidimus, Constantinopolim accersivit. Qui quidem Volusianus cùm inter Romanos nobilitate & doctrina nulli secundus esset,

(b) Pennoto
 libri 2. capi
 41. §. 2.

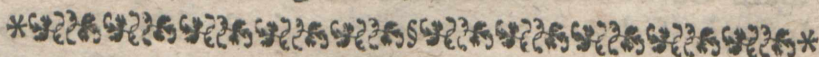
(c) Spondan
 Anno 434. n.
 2. & Anno
 438. num. 4.

tamen cultui deorum adeò inflexò animò ad hæc usq; tempora inhæsit, ut nec olim cum in Africam, unà cum Tribuno Marcellino navigasset, & à Matre sua Religiosissima foemina commendatus, per eundem Marcellinum Sancto Augustino esset, ullis tanti Doctoris quantumlibet potentissimis rationibus, valuerit adduci ad fidem Christi amplexandam. Præstitit autem illud hæc peregrinatione, infatigabili studio Sancta Melania, cum tam per se ipsam, quàm per alios pijsimos viros, & precibus ad Deum, & hortationibus ad ipsum Volusianum, peregit demum, ut idem Constantinopoli in repentinum morbum incidens, agnita veritate Baptismum à Proclo Episcopo suscepit, & paulò post munitus pretiosissimo Christi Corporis & Sanguinis Viatico, decedens in pace, vitam æternam consecutus fuerit. Sed non solùm Sanctam Melaniam Catholicæ fidei zelo æstuantem, ipsius Volusiani, sed & cæterorum quoq; à fide deviantium, ibidem Constantinopoli curam egisse, ac multos eorù qui Nestorij erroribus decepti essent, ferventissimis disputationibus convictos, ad fidem Christi reduxisse, nihilq; retardatam vanis dæmonum illusionibus minisque, nec item depressam acerrimo dolore coxendicis à dæmone inflictò, bellum Domini strenuissimè confecisse, sed &

ipsis Theodosio Imperatori & Eudociæ Augustæ plurimum profuisse, ac demùm Hierosolymam regressam esse. Cum autem Eudocia Theodosij Imperatoris uxor, voti solvendi causâ Hierosolymam venisset, eidem Melania Hierosolymis præsto fuit, atq; etiam eandem Eudociam, à pedis luxatione, injuriâ dæmonis facta curavit. Quantum autem Melania supervixerit, non constat, sed illud certum est, ipsam Religiosâ vitâ, magna observatione perfunctam, & miraculis pluribus illustratam, die (quam prænovit) Decembris ultima, ad Deum migrasse, & inter Sanctas relatam, anniversariâ memoriâ in Ecclesia & in Martyrologio Romano celebratam esse. Ex quo Deo Omnipotenti, & Filio ejus Unigenito, qui in Hierosolymitano Sepulchro dignatus est sepeliri, unâ cum Sancto Spiritu, omnis honor, virtus, & gloria, Amen.

V I T A

26. Februarj:

S. PORPHYRIJ Episcopi.

(a) *Sutig 26.*
Februarj.

S Sanctus Porphyrius, (a) natus est Thessalonicæ, erat autem ei genus insigne, sed Divi.

vinus amor eum subijt, relinquendi splendorem generis, opesq; infinitas & vitam amplecti religiosam. Divino itaq; amore accensus, relictis domus suæ splendoribus, & Fratribus suis junioribus, navigavit in Ægyptum, recta autem profectus in Scetem, & paucis post diebus, depositis prætiosis vestibus, dignatur humili & venerando vestitu. Cumq; illic esset versatus quinque annos cum Sanctis Patribus, alius Divinus amor eum subijt, adorandi Sacratissimum Christi Sepulchrum, & alia veneranda Dei loca, & cum venisset Hierosolymam & Sanctissimum Christi Sepulchrum adorasset, abiens in partes Jordanis, habitavit in spelunca, ubi est versatus alios quinque annos, cum multa afflictione, ex siccitate & inæqualitate locorum, ex quo incidit in magnum morbum. Videns verò se adductum in vitæ periculum, Dei providentiâ, accersit quendam ex suis notis, ut eum duceret Hierosolymam; morbus autem erat scirrus hepatis cum continua febre. Hoc tamen morbo invalescente, & assiduè pungente intestina, Sanctus Porphyrius non cessabat quotidie obire sacra loca, incurvatus & non valens recto corpore ingredi, sed innitens baculo. Accidit autem ut quidam Marcus, qui postea fuit S. Porphyrij, fidelis minister, navigavit ex Asia Hieroso-

rosolymam, ad adorandum loca veneranda, & aspiciens Sanctum Porphyrium, continuò videntem ad Sacratissimum Christi Sepulchrum, mirabatur, quòd in tanta corporis imbecillitate, non dubitaret sic se cruciare. Quodam igitur die, cum Sancto Porphyrio occurrisset in gradibus, rogavit Sanctum, ut ei inniteretur, & gradus ascenderet, sed Sanctus nolebat dicens: Non est justum, ut ego, qui vado ad petendam veniam peccatorum nitar manibus alterius. Ibat ergo, & in Ecclesia Sanctissimi Sepulchri, Divina audiebat eloquia, & mysticam mensam semper participabat. Præter autem morbum, & alias afflictiones, hoc ipsum maximè tangebatur, quòd remansissent opes, & facultates, & non convenienter, ut dicit Evangelium, venditæ essent & distributæ pàuperibus. Causa autem hujus impedimenti fuit, quòd essent ei Fratres pueri, quando excessit è patria. Hoc ergo ægrè ferens, petijt prædictum Marcum, qui jam Sancto Porphyrio fuit familiaris, ut navigaret Thessalonicam, & divideret facultates cum ejus fratribus, ad quod exequendum, dedit ei Sanctus Porphyrius scriptum mandatum, & ipsum Domino commendavit. Cum itaq; Marcus, venisset Thessalonicam, ostendens quod in scriptis habebat mandatum, divisit bona cum ejus fratri:

tribus, & alias quæ Sanctum tangebant possessiones, vendidit ter mille aureis, vestes verò & argentum, secum attulit, & alios mille quadringentos aureos Hierosolymam: Cumq; ipsum aspexisset Vir Beatissimus, amplexus est ipsum, cum gaudio & lachrymis, Marcus verò ipsum non cognoscebat, habebat enim Sanctus Porphyrius, corpus & faciem rubicundam; quod cum animadvertisset Sanctus Porphyrius, subrisit & dixit: Ne mireris Marce, me videns sanum & robustum, sed discere causam sanitatis, & admirare Christi benignitatem: quadraginta ab hinc diebus cum essem in vigilia Sanctæ Dominicæ, me invasit dolor, quem cum non possem ferre, ivi & recubui propè Sanctam Calvariam, & cum præ magno dolore essem veluti in extasi, video Salvatorem clavis affixum in cruce, & unum ex latronibus, cum ipso pendentem in alia cruce, & incepti clamare voce latronis: Memento mei Domine, quando veneris in regnum tuum; respondens autem Salvator, dixit latroni pendenti: Descende de Cruce, & serva illum qui recumbit, quomodo tu quoq; fuisti servatus. Latro verò descendens de cruce, me amplexus fuit, & deosculatus, & porrecta dextera me fecit surgere dicens: Veni ad Salvatorem, & statim cucurri ad eum, & vidi ipsum descendisse
de

de cruce, mihiq; dicere: Accipe hoc lignum & serua. Cumq; accepissem, & portassem hoc pretiosum lignum, statim ad me redij ab exstasi, & ab ea hora, nullus dolor mihi fuit amplius, (ubi vide vocationem Sancti Porphyrij ad statum Religiosum, ad statum inquam Canonico- rum Regularium Custodum Sanctissimi Sepulchri, penes quos non tantum custodia fuit Sancti Sepulchri, sed etiam custodia & pretiosi Ligni Sanctæ Crucis ut inferius patebit.)

Marcus autem hæc audiens, valde mirabatur, & Deum glorificabat, reddidisq; omnibus pecunijs Sancto Porphyrio, & alijs quæcunq; attulerat, proposuit manere apud Sanctum, toto vitæ tempore, ei inserviendo, & fruendo spiritu alibus ejus orationibus. Cumq; Sanctus Porphyrius, à Marco pecunias & alia quæ attulerat accepisset, brevi tempore distribuit egentibus, in Sancta Civitate Hierusalem, & in alijs Civitatibus, tum quoq; & hospitibus, qui Hierosolymis versabantur, fuit secundus Abraham, ita, ut ipse egeret alimento quotidiano, quod ut sibi compareret, arti sutoris coriacei se addixit, pelles lavando & consuendo. Cum hæc ita se haberent, & audivisset Sancti Porphyrij nomen & virtutes, Sanctus Prailius Hierosolymitanæ Ecclesiæ Episcopus quadragesimus septimus, cujus etiam
Episco.

Episcopatum, Deus multis illustravit miraculis, Sanctum Porphyrium ad se vocavit, quem cum haberet annos quadraginta, licet invitum, in Ecclesia Hierosolymitana, in Presbyterum ordinavit, & statim Catalogo Canonicorum Regularium Custodum Sanctissimi Sepulchri, (ut moris erat Episcoporum Hierosolymitanæ Ecclesiæ,) eundem Sanctum inscripsit. Quod cum fecisset S. Prailius, videns S. Porphyrij magnum in perfectione Religiosa profectum, fecit illum Custodem in Ecclesia Hierosolymitana venerandi Ligni Sanctæ Crucis. Tunc cognovit Sanctus Porphyrius, veram Dei vocationem ad Ordinem Canonicorum Sancti Sepulchri, quam viderat in extasi, quando scilicet vidit Dominum in Cruce, & cum eo latronem, Dominum autem dicentem: Accipe & serva mihi hoc lignum. Hunc autem adeptus honorem & Prælaturam Porphyrius, non mutavit mores priores, sed mansit in magna perfectione; eratq; illi alimentum panis & olera, idq; post occasum solis, alijs autem Sanctis diebus, hora sexta comedebat, accipiens oleum & caseum & madefacta legumina. Tribus autem annis, post quàm fuerat S. Porphyrius ordinatus Presbyter, accidit, ut S. Aeneas Episcopus Ecclesiæ in Gaza; (quæ Ecclesia, erat Ordinis Canonicorum Sanctæ Hierosolymi-

solymitanæ Ecclesiæ, Patriarchæq; Hierosolymi-
 tano Suffraganea, (b) ut scribit Tyrius,) è vita
 excederet; Congregati qui tunc erant Clerici, &
 Christiani, consultants cui nam traderent Epi-
 scopatum, sed cum exorta esset inter illos con-
 tentio, & nihil deduceretur ad effectum, visum
 ipsis est, ut quinq; Clerici & totidem Laici, i-
 rent ad Pontificem Metropolitanum, Ioannem
 nomine, Virum omni virtute ornatum, & pete-
 rent ab eo Episcopum, quem ei revelasset Spi-
 ritus Sanctus. Cum ergo ad Episcopum accessis-
 sent Gazæi, rogarunt ipsum, ut daret eis Ponti-
 ficem, potentem opere & sermone, resistere Ido-
 lolatris, quod cum audisset, statim indixit je-
 junium, & post tres dies revelavit ipsi Dominus,
 de Beato Porphyrio, Canonico Ecclesiæ Hiero-
 solymitanæ, & Custode Sanctæ Crucis; statim
 igitur scripsit Epistolam, ad S. Prailium Patriar-
 cham Hierosolymitanæ Ecclesiæ, cujus facta est
 mentio, ut ad ipsum mitteret suum Canonicum,
 Beatum Porphyrium, propter quandam scriptu-
 ræ quæstionem, quæ erat ab eo solvenda, erat
 enim Beatus Porphyrius, idoneus ad solvendum,
 quidquid erat difficile in Scripturis Sacris. Lite-
 ris Beati Ioannis, credens S. Prailius Episcopus
 Hierosolymitanus, S. Porphyrium dimisit, iubens
 ne moraretur illic plus, quàm septem diebus;

cum

(b) Vilhel:
 Tyrii de bel-
 lo sacro lib:
 24. c. 12. ad
 calcem libri.

cum autem audivisset S. Porphyrius, vim eorum
quæ scripta fuerant à S. Ioanne, primùm qui-
dem fuit conturbatus, postea verò dixit: Fiat
voluntas Dei; & vespere vocavit suum ministrũ
Marcum, dicens ei: Eamus & adoremus Sa-
cratissimum Sepulchrum Christi, & venerandam
Crucem, multum enim præteriturum temporis,
donec simus illud rursus adoraturi, Marcus au-
tem dixit: Cur sic dicis Pater! Sanctus verò
respondit: Præterita nocte vidi Salvatorem di-
centem mihi: Redde depositum quod apud te
deposui, volo enim te conjungere uxori, tu au-
tem accipiens orna eam, ut obliviscatur prioris
suz mendicitatis; hæc mihi significavit Dominus
Christus, nocte præterita, & timeo, ne dum
volo expiare mea peccata, expiem etiam pecca-
ta multorum, sed tamen Dei voluntatem non
licet repugnare. Hæc cum dixisset S. Porphy-
rius, cum Marco ministro suo, ad Sacrosanctum
Christi Sepulchrum ivit, quod cum adorasset, i-
vit ad vivificam Crucem, quam cum itidem a-
dorasset, deposuit eam in aurea theca, & cum
eam tuto clausisset, ivit ad S. Prælium Episco-
pum Hierosolymitanum, tradendo ei claves à vi-
vifica Cruce, & simul ab ipso exposulando preces.

Cum itaq; egressus esset à Patriarcha, ingres-
sus est iter, cum alijs socijs, nimirum Marco,

duobus agalombus, & quarto juveni ministro suo nomine Barocha, sequenti verò die venit. Sanctus cum socijs suis Casaream, cui Beatus Ioannes Archiepiscopus, obviam veniens, eundem salutavit & ad coenam invitavit. Cum autem multa locuti fuissent Spiritualia, & parum dormivissent, surrexerunt ad vigiliam Sanctæ Dominicæ; illa verò nocte, accersit Beatus Ioannes Gazæos, & dicit eis: Parati eritis ad exitum, hodie enim accipietis Sacerdotem, Virum quem ostendit Dominus; manè itaq; facto rapientes Beatum Porphyrium, ordinarunt eum Episcopum Gazæ, sed S. Porphyrius multum est lachrymatus, nec erat satietas ulla lachrymarum eius, dicendo: se esse indignum tali Sacerdotio, à quibus lachrymis vix acquievit. Profectus est itaq; Gazam S. Porphyrius cum socijs, sed in via multas persecutiones passus, nam Idololatræ, qui propè Gazam in pagis, dediti cultui simulacrorum erant, viam quæ ducebat ad Civitatem Gazam, spinis & vallis straverunt, coenum etiam effuderunt, alijsq; aërem male olentibus vaporarunt, ut Sanctus Episcopus foetore suffocaretur. Hæc erat in Sanctum persecutio, quam tamen patienter sustinuit; ingressus autem Gazam, & cum introisset in ædes Episcopi, illam Ecclesiam regendam suscepit. Accidit verò illo

anno, ut esset magna siccitas & defectus pluviae, & Cives Idololatæ, hanc penuriam ingressui Beati Porphyrij adscribebant, dicentes: Nobis responsum dedit Marna, Deus imbrium, fore ut Porphyrius esset auctor malorum Civitati, & cōgregati omnes Idololatæ in Marnæo, multa sacrificia, & preces faciebant ea de causa, sed nullo secuto effectu. His sic factis congregati Christiani, rogarunt S. Porphyrium, ut cum eis egrederetur & precaretur, ut dimitteretur pluvia, jam enim erat fames, eoq; magis, quod Beati ingressui adscriberent siccitatem. Persuasus igitur S. Porphyrius, cum edixisset jejunium, & jussisset omnes congregari in Sanctam Ecclesiam, illicq; cum Christianis tota nocte orasset, manè accepto signo venerandæ Crucis, egressi sunt cum hymnis ad antiquam Ecclesiam, ibi quoq; fuderunt preces, ac tandem egressi, ivērunt ad Sanctum Martyrium, gloriosi Martyris Timothæi, ubi etiam totidem fecerunt preces; Retro verò euntes in Civitatem, invenerunt eam clausam ab Idololatræ, ut dissiparent populum, & ne perficerentur supplicationes; cumq; mansissent duas horas, cum Sancto Episcopo ante portam, & nemo esset qui aperiret, videns Deus populi patientiam, fletusq; & ineffabiles lachrymas, maximè Sancti Viri, motus misericordiæ,

diâ, quomodò tempore magni Eliæ Prophetæ, ita quocq; hujus Sancti precibus, movetur ventus, & nubibus tegitur cœlum, & decidit multus imber. Quidam autem Gentiles cum hæc accidissent miracula, Christianis portam aperuerunt, verum Deum confessi sunt, & Christianis commixti, clamaverunt: Christus solus Deus, ipse solum vicit, quos S. Porphyrius in Ecclesiam admittens, postea dimisit in pace, Christi signatos signaculo. Sed non solum has persecutiones, ab Idololatriæ Sanctus Præsul sustinuit, verum etiam & majora passus fuit, non semel enim Beatos ipsius ministros, uti Beatum Barocham, Marcum, & Cornelium Diaconum, tum crudeliter verberarunt, tum contumelijs affecerunt, & unum videlicet Beatum Barocham, multis verberibus cœsum, semimortuum extra pagum in solitudinem projecerunt, quem Sanctus Præsul, suis precibus jam agonizantem pristinae restituit sanitati. Videns hæc Sanctus Porphyrius nefaria, quæ quotidie fiebant ab Idololatriæ, suos fideles ministros, videlicet Marcum, & Beatum Barocham, ordine Diaconatus insignivit, unumq; ex ipsis nomine Marcum, Bizantium ad Imperatorem misit, cum supplicatione, ut diruerentur templa simulacrorum, quod Sancti Episcopi desiderium, per S. Ioannem Episcopum
 Con.

Constantinopolitanum, & Eutropium Cubiculariū
Imperatoris effecit, Imperatorq; edictum suum
pronuntiavit, ut clauderentur simulacra Gazæo-
rum. Hujus autem edicti exsecutio, demanda-
ta est cuidam Hilario, qui cum venisset Gazam,
tres primarios Idololatrias comprehendit, & ac-
cepta ex eis satisfactione, ostendit eis Impera-
toris edictum; itaq; everfis omnibus quæ erant
in templis simulacris; templa Idolorum clausit,
excepto Marnæ simulacro, quod pro eo laten-
ter plurimas accepisset pecunias, quare ea-
dem faciebant ut solebant Idololatræ nefaria.

Contigit autem hoc tempore, magna mi-
raculum per S. Porphyriam, quod multos pro-
vocavit ad fidem: Mulier quædam clara in
Civitate, nomine Aelia; cum esset paritura, in-
cidit in magnum periculum, fuit autem hæc cau-
sa periculi: foetus ejus non exhibat secundum na-
turam, sed conversus erat ad id, quod est,
præter naturam, & cum unam manum emisisset,
non poterat reliquum corpus educi. Cru-
ciabatur verò mulier dolore ineffabili, per se-
ptem dies, crescente semper dolore, nihil pro-
fuerunt medici, nihil obstetrices, nihil dæmo-
num superstitio, nihil quotidianum ad Idola-
sacrificium, erat autem Christiana nutrix, quæ
pro ea fundebat preces, in aedibus oratorij, quo-
dam

dam ergo die, ea in Ecclesia orante cum lacrymis, ingressus est S. Porphyrius, ad cuius pedes procidit nutrix, rogans Sanctum, ut pro ipsa rogaret Christum. Re cognita à muliere, dicit S. Præsul: Abi domum & congrega omnes cognatos, parentes, maritum, & jubeas eos extendere manus ad cœlum, & quando hæc fecerint, dic parturienti mulieri coram omnibus: Sanat te Iesus Christus Filius Dei vivi, crede in ipsum. Cumq; audivisset anus, quod Beatus dixerat Præsul, cucurrit domum & cum invenisset omnes flentes, & mulierem in extremo periculo, rogavit ejus parentes, maritum & cognatos, ne angerentur animo, dicitq; ad eos: Manus vestras in cœlum extollite, & fidem date, vos non esse negaturos medicum, illi verò manus extenderunt, quod cum vidisset nutrix, magna voce dixit coram omnibus: Dicit magnus Sacerdos Porphyrius, Iesus Christus Filius Dei vivi, te curat, crede in eum & vives, statim igitur mulier edidit foetum vivum, omnes autem qui illic fuerant inventi, obstupefacti exclamaverunt: Magnus est Deus Christianorum, magnus est Sacerdos Porphyrius. Die autem sequenti, parentes mulieris, maritus, & cognati omnes, euntes ad Sanctum Porphyrium, prociderunt ad ejus pedes, petentes Christi signaculum;

lum; Sanctus verò cum illos signasset, & fecisset catechumenos, dimisit illos in pace, præcipiens eis, ut vacarent Sanctæ Ecclesiæ, & paulò post cum eos catechesi instituisset, baptisavit etiam infantem cum muliere, vocavitq; nomen ejus Porphyrium. Quo magis autem videbant Idololatræ, multiplicari Christianos, eo magis illis utebantur tanquam malis famulis; videns rursus S. Porphyrius, magnam Christianorum injuriam, proficiscitur Cæsaream ad S. Ioannem Archiepiscopum, rogans eum cum lacrymis, ut cum ipso naviget ad Urbem regiam, rogentq; Imperatores, ut evertantur templa Idolorum, cui respondit S. Ioannes: Fiat voluntas Christi. Re itaq; ad navigandum parata, acceptisq; S. Ioannes Eusebio, Sanctus autem Porphyrius Marco, Diaconis, navigaverunt & appulerunt ad Rhodum insulam, erat autem in a-versa insulæ parte, quidam Anachoreta nomine Procopius, qui habebat donum prophetiæ, ad quem sunt profecti, cumq; aspexisset illos S. Procopius, procidens in terram eos adoravit, quia cognovit per spiritum, eos esse Episcopos, & rogavit causam itineris, cui Beatus Porphyrius omnia narravit de Gazæis, & quod ea de causa ascendunt, ut rogent Imperatores, ut evertantur templa Idolorum. Quod cum accidisset, Proco-

Z

pius,

pius, dat Sanctissimis Episcopis monita, quæ Deus ipsi revelavit: primùm convenite S. Ioannem Episcopum, & ipse est vobis consulturus ea, quæ ipsi revelavit Dominus, non potest enim loqui in Palatio, quoniam ei irascitur Imperatrix Eudoxia, sed ipse vos commendabit Amantio, Cubiculario Dominæ, Viro pio & qui habet in honore Sacerdotes, ipse vos introducet ad Imperatricem, exponite ergo ei rem universam, in secundo autem ad eam ingressu, postquam vos eam hujus rei admonueritis, dicite ei: Speramus in Christum, quòd si rei præsentis studueris, est tibi daturus filium masculum, cùm hoc autem audierit, lætabitur, est enim prægnans, & hic est mensis nonus ex quo concepit, & est factura omnia, ut rem vobis reddat effectam Deo annuente. Quæ cùm audissent & credidissent, egressi sunt & pervenerunt Bizantium, sequenti verò die iverunt ad S. Ioannem Archiepiscopum, qui cùm cognovisset qui nam essent, accepit eos magno honore, Sancti verò Episcopi omnem rem narraverunt ipsi, qua de causa venerunt, quibus ipse tale consilium dedit, quale & S. Procopius. Igitur die sequenti iverunt ad Sanctum, & invenerunt apud eum Cubiculariũ Imperatricis, quos Sanctus Episcopus Ioannes, iussit ore proprio Cubicularium docere, de re sua, Sanctissimus

mus autem Porphyrius, ei omnia narravit de Idololatriis, & quomodo affligunt & vexant Christianos, Cubicularius ista audiens flevit, & dixit eis: Ne sitis anxii Patres, orate vos & ego loquar cum Augusta, die autem crastino, vos ad eam introducam, invenietisq; eam à me priùs instructam, die verò sequenti accersit Cubicularius Amantius Sanctos Episcopos, per duos Decanos ut irent in Palatium, & surgentes properè iverunt, Amantius autem Sanctos Episcopos expectabat & introduxit ad Augustam, Eudoxiam.

Postquàm autem aspexit Sanctos Episcopos Imperatrix, prior salutavit eos, Sancti autem Episcopi, admirati tantam ejus demissionem, ad quos Imperatrix: Scio cur hunc viæ laborem susceperitis, sed ne sitis anxii Patres, spero enim in Dominum nostrum, fore ut persuadeam Imperatori, ea facere, quæ decent vestram sanctam fidem, die autem sequenti accersit Sanctos Episcopos Augusta, & cùm de more prior salutasset Sanctos Episcopos, jussit eos sedere, & dicit eis: Locuta sum cum Imperatore, & aliquantulum agrè tulit, sed ne angamini, Deo enim volente non sum cessatura, donec vobis satisfiat, Sanctus verò noster Porphyrius, recordatus ejus, quod dixerat Beatus Procopius Anachoreta,

choreta, dixit Imperatrici: Labora propter Christum, & ipse pro tuo labore est tibi daturus filium, qui vivet & imperabit, te vivente & eo fruente multos annos. Cùm hoc audivisset Imperatrix, repleta est læticiâ, & ruber evasit ejus vultus, accessitq; ei major, quam habebat pulchritudo. Dicit itaq; Sanctissimis Episcopis: Orate Patres ut quomodo dixistis, Deo volente pariamus masculum, & si hoc factum fuerit, polliceor vobis me facturam omnia, quæ petitis, quin etiam aliud, quod non petiistis, sum factura, Sanctam enim Ecclesiam ædificabo Gazæ, in medio Civitatis, abite ergo in pace, pro me rogentes, ut cum Dei benignitate paream; Paucis igitur post diebus, parit Imperatrix masculum, & imponunt ei nomen Theodosij, cùm autem impleti essent septem dies à puerperio, Sanctos Episcopos vocavit, & illis occurrit in porta cubiculi, portans infantem in purpura, inclinavit verò caput dicens: Benedicite Patres mihi & filio, quem donavit Dominus per vestras sanctas preces, infantem quoq; tradidit, ut ipsum signarent, Sancti autem Episcopi & ipsam & infantem signarunt signò Crucis. Postquam autem locuti essent multa, dicit eis Imperatrix: Scitis Patres quid de re vestra statui facere, Sanctus verò noster Porphyrius, respondens dixit:

xit: Quæcunq; statuisti, ex Deo statuisti, etenim in hac nocte revelatum fuit mihi per visionem, me esse Gazæ, & stare in delubro, quod illic vocatur Marneum, & tuam pietatem mihi tradere Evangelium, & dicere: Accipe, lege, ego autem cum aperuissem, inveni locum illum, in quo dicit Dominus Petro, tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, & portæ inferi non prævalent adversus eam, tu verò Domina respondens dixisti: Pax tibi, esto fortis & strenuus, post hoc autem sum excitatus, & ex hoc persuasum habeo, fore ut Dei Filius, tui animi instituto opem ferat. Dic ergo nobis Domina, quid statueris? Imperatrix respondens dixit: Si Christo placuerit, paucis post diebus, dignabitur Infans sacro baptis-
mate, vos autem facite supplicationem, & petite in ea, quæcunq; volueritis, quando autem egressus fuerit Infans ex baptis-
mate, tradite supplicationem ei, qui eum portabit, ego autem docebo eum, quid facere oporteat. Sancti autem Episcopi, his præmissis ab Imperatrice acceptis, egressi sunt & fecerunt supplicationem in charta, multa petentes, non solum everisionem simulacrocum, sed etiam privilegia dari Sanctæ Ecclesiæ & Christianis, & præberi redditum Ecclesiæ. Cum autem venisset dies, in quo erat
illumi-

illuminandus novus Imperator Theodosius, & postquam egressus esset à baptismo, exclamaverunt Episcopi sancti: Rogamus tuam pietatem, chartam quoq; porrexerunt. Postquam verò aspexisset is qui gestabat puerum, jam enim prius erat instructus à Domina, iussit chartam eum accipere, & cum accepisset, constitit, supplicationem legit, postea subiecit manum capiti Infantis, illum inclinavit clamando: Iussit ejus potentia ea fieri, quæ sunt in supplicatione; Hoc autem negotium fuit commissum, Viro Orthodoxo nomine Cynegio, ut omnia Idola usq; ad solum everteret & igni traderet.

Re ita confecta, Sancti Episcopi valedixerunt Imperatrici, & ipsi Imperatori Arcadio, ejusq; Filio Theodosio, multisq; ab ipsis acceptis donariis, navigaverunt Gazam, quos secutus est Cynegius. In itinere verò existens S. Porphyrius, ex revelatione Divina cognovit, Nauclerum esse Arianum, quem Sanctus ad fidem convertit, & in recta fide illuminavit. Adnavigaverunt itaq; Gazam Sancti Episcopi, ingressi sunt Civitatem, quos populus Christianus excepit summò gaudiò, Sanctus autem Ioannes Archiepiscopus, post dies duos profectus est Cæsaream, quem S. Porphyrius unà cum Christianis deduxit ad duo miliaria. Post decimum verò diem, venit admiran-

randus Cynegius, habens secum Consularem & Ducem, & magnam manum militarem, & statim cum cohortibus militaribus, impetum fecerunt & everterunt delubra & simulacra, & alia quidem everterunt, alia igni tradiderunt. Tandem impetum fecerunt in simulacra & Marneum, sed à simulacris & Marneo repulsi sunt; Consilium itaq; fecerunt, quonammodo uterentur Marneo, & alij dicebant id debere effodi, alij comburi, alij locum purgari & in Ecclesiam sanctificari, quod cum deliberassent, S. Porphyrius edicit populo jejunium, & orationem, & sanctam synaxim. Cumq; hæc Christiani fecissent, puer septem annorum, repente exclamavit linguâ Syriacâ, dicens: Comburite intus templum usq; ad solum, id autem quod est exterius finite cum ambitu, postea purgate locum, ædificate illic Ecclesiam Sanctam, neq; enim ego sum qui loquor; sed Christus in me loquitur, quæ verba iterum coram S. Porphyrio, linguâ Græcâ repetiit. Admiratus est S. Porphyrius, & omnes qui cum eo erant, statimq; congregati Regulares Clerici, & Cynegius cum militibus, ita, ut puer prædixit fecerunt cum Marneo. Postea facta est Domorum revisio, & ubi inventa sunt simulacra, vel libri pleni præstigijs, ista omnia partim igni tradebantur, partim in coe-
num

num conijciebantur. Accurrebant verò eo tempore multi, ad sanctam fidem, omnibus porras ad Sanctam Ecclesiam aperiebat S. Porphyrius, eos catechesi instruens, non solum ante baptismum, sed etiam & postea. Interim dum repurgaretur locus, missæ sunt ab Imperatoribus literæ ad S. Episcopum, quæ continebant descriptam formam Sanctæ Ecclesiæ, in formam Crucis, continebant etiam literæ, præciosas columnas esse mittendas & marmora. Sanctus verò Episcopus, congregatò populò ad Ecclesiam Irene, ivit processionaliter in Marneum cum hymnis & psalmis, ubi designavit formam Sanctæ Ecclesiæ, quæ scripta fuerat ab Imperatoribus. Factum est autem illa die, magnum miraculum: Tres pueri volentes bibere, ceciderunt in puteum, ex quo fuit magnus tumultus, omnibus concurrentibus ad puteum, quod cum cognovisset S. Porphyrius, ipse quoq; cucurrit ad puteum, iussit fieri silentium, & coepit rogare Deum cum lachrymis, ut vivos conservaret pueros, post horã autem, iussit quendam descendere in puteum, & scrutari pueros, inventi igitur sunt pueri sedentes super lapidem, illæsi & hilares, quos cum extraxissent, habebant signa Crucis tanquam infixæ. Venit hoc tempore in Gazam Mulier, nomine Iulia, fide Manichæa & malefi-

malefica, quæ cum aliquos ex Christianis, sua fallaci doctrina seduceret, illam ad se vocavit Sanctus Episcopus; Cum autem persuaderet ei, ut abstineat ab hac mala opinione, respondit mulier: Dic & audi, aut enim persuadebis, aut persuadeberis. Sanctus autem Porphyrius ferens Sancta Evāgelia, cum fecisset signum crucis in ore suo, multa ipsi salutaria est locutus, mulier verò multas fabulas & blasphemias in Dominum & Deum universorum effudit, Sanctus Porphyrius maledicta audiens, motus Divinò zelò, in eam tulit sententiam, dicens: Deus qui glorificatur in Trinitate, tuam percutiet linguam, & obstruet os tuum, ne loquatur blasphema. Sententiæ prolationem, consecutum supplicium, cœpit enim tremere Iulia, facta muta stetitq; immobilis, & cum ita mansisset, profecta ad tenebras, quas in honore habuerat. Quicunq; autem cum illa erant viri cum mulieribus, ab ipsa corrupti, prociderunt ad pedes Sancti Episcopi, quos Sanctus Episcopus catechesi instruens, adduxit ad Ecclesiam.

Post tempus autem quinque annorum, perfectum fuit opus Ecclesiæ, ad quam Eudoxia, misit triginta duas Columnas admirabiles, ex quibus aliquæ lucebant tanquam Smaragdi; cujus Ecclesiæ dedicationem peregit Sanctus Episcopus,

die Resurrectionis Christi, splendide ac magnifice. Videntes autem Idolorum cultores, profiteri Christianos, iterum in illos seditionem movent, & maximè in Sanctum Episcopum Porphyrium, ita ut septem ex Christianis occiderint, alios fauciaverint, Sanctus verò Episcopus à furore ipsorum declinare debuit. Infra hoc tempus, S. Episcopus, puellam quatuordecim annorum, nomine Salaphtham, catechesi instruxit, instructâ baptisavit, & cum ad statum religiosum aspirasset, habitu regulari investivit, & Manaridæ Diaconissæ, ad Monasterium cômisit, quæ in admirabili vitæ sanctitate, vitam finivit, Beatissimus autem Episcopus Porphyrius, cum in omni sanctitate, virtutibus, & miraculis præluceret gregi, præclaro peracto certamine, adversus Idololatrias cum vixisset annos circiter sexaginta septem, in Canonicatu Hierosolymitanæ Ecclesiæ annos tres, in Episcopatu verò viginti quatuor, migravit ad Dominum. Cujus memoriam universalis Ecclesia celebrat in Martyrologio Romano, die vigesima sexta Februarij.

Ex quo DEO Omnipotenti, & Filio ejus Unigenito, qui in Hierosolymitano Sepulchro dignatus est sepeliri, unâ cum Sancto Spiritu, omnis honor, virtus & gloria,

A M E N.

CA.

C A T A L O G V S

SANCTORUM & SANCTARUM,

Quorum in hoc libro vita continentur.

I A N V A R I V S.

30. S. Matthiæ Episcopi Hierosolymitani. fol: 30.

F E B R V A R I V S.

18. S. Simeonis Episcopi & Martyris. fol: 31.

19. S. Zambdæ Episcopi Hierosolym: fol: 40.

26. S. Porphyrij Episcopi. fol: 164.

M A R T I V S.

10. S. Macarij Episcopi Hierosolym: fol: 42.

11. S. Sophronij Episcopi Hierosolym: fol: 49.

15. S. Sanctiæ Virginis. fol: 55.

18. S. Cyrilli Episcopi Hierosolym: fol: 57.

21. S. Alexandri Episcopi & Martyris. fol: 64.

29. S. Cyrilli Martyris. fol: 71.

A P R I L I S.

8. S. Alberti Patriarchæ Hierosolym: & Martyris. fol: 73.

M A I V S.

1. S. Jacobi Apost: primi Episc: Hieros: Fund: Ord: fol: 17.

4. S. Quiriaci Episcopi & Martyris. fol: 76.

5. S. Maximi Episcopi & Martyris. fol: 84.

13. S. Servatij Episcopi. fol: 89.

I V L I V S.

4. S. Eliæ Episcopi & Martyris. fol: 96.

5. S. Anastasij Martyris. fol: 109.

20. S. Joseph Justi Episc: Hierosolym: fol: 111.

26. S. Erasii Episcopi & Martyris. fol: 114.

A V G V S T V S.

18. S. Helenæ Matris Constantini Magni. fol: 116.

23. S. Zachari Episcopi Hierosolymitani. fol: 124.

S E P T E M B E R.

30. S. Urbani Quarti Papæ. fol: 127.

O C T O B E R.

22. S. Marci Episcopi & Martyris. fol: 142.

29. S. Narcissi Episcopi Hierosolymitani. fol: 145.

D E C E M B E R.

26. S. Stephani Prothomartyris. fol: 155.

31. S. Melaniæ Junioris. fol: 161.

I N D E X

Rerum notabiliorum.

	<i>Folio.</i>		<i>Folio.</i>
A.			
Adamitarum sectæ damnatio.	31.	Bethlehemitana Eccl: fundatur.	118.
Ætas aliquot sæculorum.	94. 150.	Bibliotheca Hierosolym:	67.
S. Alberti Patriarchæ Hieros: vita.	73.	C.	
non fuit Carmelita.	75.	Calumnia in Sanctos.	61. 104. 147.
Alexandrinæ Ecclesiæ regula:	88.	Calvariæ montis Eccl: Canonic: S.	
S. Alexandri vita.	64.	Sepulchri.	45.
Alvera Canonissa Reg: S. Sepul:	5.	Campanæ produnt pullum miraculo-	
Amor Constantini erga Matrē.	124.	sē.	92.
Anastasius Imper: impugnat Eccl:	103.	Canonici S. Sepulchri non differunt	
S. Anastasij Mart: vita.	109.	essentialiter à Canonic: Lateran: 3.	
Anastasius Patriarcha Hierosol:	98.	Canonici S. Sepulchri Crucem fera-	
Angelorū cura circa SS. 90. 91. 93.		bant in primitiva Eccl: 10. 11. 157.	
& sequens		Canonici S. Sepulchri florent.	81. 142.
Antonius Canonic ^o S. Sepulchri	903.	Canonici S. Sepulchri privilegijs di-	
Apostoli fuerunt Regulares.	6. 18.	tati.	132.
Aquila protegit Sanctos.	92.	Canonici S. Sepulchri capaces Bene-	
Ascolitana Cath: Eccl: Canonic: S.		ficiorum sæcularium.	133.
Sepulchri.	103.	Canonicorum S. Sepul: antiquitas.	1.
S. Anastasij innocentia.	86.	Canonicorū S. Sepul: nomina.	98. 126.
S. Augustini norma vivendi ex Hieros:		Carmelita non fuit S. Albertus Patri-	
Eccl:	4.	archa Hierosol:	75.
S. Augustini Regula ex Hierosolym:		Carmelitarum Regula.	73.
Eccl:	4. 36.	Cathedra S. Jacobi Apostoli transfer-	
S. Augustinus non fuit Monachus nec		tur.	39.
Eremita.	4.	Cathedræ S. Jacobi Apostoli reveren-	
B.			
Baptismus Theodosij Imperat:	181.	tia.	116.
Bellum sacrum.	130. 137. 160.	Chalcedonenſe Concilium	105. 109.
Beniamin Canonicus S. Sepulch:	116.	Chryſippus Canonicus S. Sepul:	98.
Bethlehem capitur.	51.	Cisterciensis Ord: non fuit S. Urba-	
Bethlehemitana Eccl: fuit Prioratus		nus Papa IV.	141.
Canonici S. Sepulchri.	3. 73.	Clavi quibus affixus Christus inven-	
		ti.	80. 118.

Index rerum notabiliorum.

<i>Folio.</i>	<i>Folio.</i>
Clavis aurea a S. Petro donata. 91. 94.	Diospolytana Cathed: Eccl: Canonici
Claustra 2088. Canonici: S. Sepul: 2.	S. Sepulch: 48. 85.
Clerici primitivæ Eccl: fuerunt Regu- lares. 6. 7.	Dius: Episcop: Hierosolym: 149.
Clerici Regul: S. Sepulchri transfe- runtur in Pellam. 38.	Dolichianus Episcop: Hierosol: 146.
Cognatos plures non vult Christus in Collegio Apostol: 113.	Dorensis Cath: Eccl: Canonico: S. Sepulchri. 51.
Conceptio immaculata B. Mariæ pro- batu. 26.	E.
Conceptionis immaculatæ festum an- tiquum. 27. 35.	Ecclesiæ Metropolitanæ Cathedrales & Collegiatæ Canonico: S. Sepul- chri. 2. 103.
Concilium Hierosolymis. 87.	Ecclesiæ persecutio. 129.
Constantini Imper: in Canonicos S. Sepulch: beneficia. 44.	Ecclesiarum quingentarum Fundatrix S. Helena. 119.
Constitutiones Canonicorum S. Se- pulchri ab Apostolis. 35.	S. Editha Canonissa Reg: S. Sepul: 5.
Cometes appar. 140.	Elemosynæ Sanctorum. 102. 120. 168.
Corporis Christi festum institutū. 135.	S. Eliæ Episcopi vita. 96.
Crucem exaravit B. Maria S. Jacobo Apostolo. 9. 20.	Episcopali mitra usus S. Jacobus A- postolus. 25.
Crucis in vestibus impressæ. 60. 184.	Episcoporum Hierosol: nomina. 61. 149.
Crucis custodia. 168. & seq.	Epistolæ Sanctorum variorū. 66. 102. 104. 108.
Crucis inventio, festum, miracula 77. 117. 81. 156. 45. 78. 79.	S. Erasmi vita. 114.
Cruce in celo visa. 58.	Eremita non fuit S. Augustinus. 4.
Cruce Christi absconditur. 31.	Eudoxiæ Imp: pietas & zel. 171. & seq.
Cruce Christi duplicata. 20. 117.	S. Euthymij gesta. 96. & sequ.
Cruce in Eccl: Hierosol: collocata. 47. 117.	F.
S. Cyriacus idem quod Quiriacus. 84.	Fama S. Stephani. 153.
S. Cyrilli Episcopi vita. 57.	Fames Hierosolymis. 60. 106.
S. Cyrilli Martyris vita. 71.	Festa unius Sancti multiplicia. 95.
Częstochoviensis Imago B. M. 121.	S. Flaviani gesta. 104. & seq.
D.	Fons miraculosus. 91.
Dæmon lamentatur. 79.	G.
Decē miliū Martyrū Martyriū. 143.	Gabrielius Canonicus S. Sepul: 98.
	S. Gamaliel Hierosol: Eccl: Sacerdos. 11. apparuit cum cruce in pectore ibid:
	Galliæ patrocinantur sancti. 95.
	Gaza

Index

Folio.		Folio.
169.	Gaza Cath: Eccl: Canon: S. Sepul:	163.
126.	Genus humile S. Urbani IV. Pap:	68. 121;
149:	Germanion Episc: Hierosol:	I.
114.	Gnesæ Conventus ad S. Joannem confirmatur.	17.
160.	Godefridus belli sacri Dux.	S. Jacobo minori Apostolo crucem B. Maria exaravit. 9. 20.
149.	Gordius Episc: Hierosolym:	S. Jacobus Apostolus Fundator Canoniconum S. Sepulchri. 1. 23.
138.	Græca Eccl: cum Latin: unionem petit.	S. Jacobus Apostolus Religiosus cum emissionem trium votorum. 18.
H.		S. Jacobus Custos Sepulchri Xsti. 20.
8.	Habitus Canonici: S. Sepulchri:	S. Jacobus Moyses alter. 14.
110.	Habitus S. Helenæ.	S. Jacobus, murus, præsidium, ejus virtutes, elogia. 18. 19. 22. 29.
48. 120.	S. Helena Imp: ad Ordin: S. Sepulchri suscipitur.	Idololatrarum impietas. 172. & sequ.
125.	S. Helena Imp: in Religione S. Sepulchri vivit & moritur.	Jejunia Sanctorum. 90.
106.	S. Helenæ vita.	Jejunium in Polonia dispensatum. 128.
57. 88.	Heraclius Canonicus S. Sepul:	Infans Propheta. 183.
61.	Heraclius Episcopus Hierosol:	Infans Theodosius Imper: 182.
61.	Herennius Episcopus Hierosol:	Inimicorum dilectio. 29. 67.
3.	S. Hieronymus erat Canonic: S. Sepulchri.	Joannes Clericus S. Sepulchri. 126.
70.	Hierosolymæ everfionis opinio.	Joannes Diaconus S. Sepulchri. 103.
105. 110.	Hierosolymis persecutio.	S. Joannis Cæsareæ Episc: gesta. 170. & sequen:
152.	Hierosolymis Præpositus S. Steph:	S. Joannis Elemosynarij gesta. 49.
11.	Hierosolymit: Eccl: antiquior omnib:	S. Joseph Justi Episc: Hieros: vita. 112.
2.	Hierosolymitana Ecclesia habuit sub se alias Ecclesias.	Judæis templum diruitur. 59.
7.	Hierosolymitana Ecclesia semper fuit Regularis.	Judicium Dei. 108.
87.	Hierosolymitanæ Eccl: dedicatio.	Juvenalis Patriar: Hieros: gesta. 109.
36. & sequ:	Hierosolymitanæ Urbis venturæ cladis præfagia.	L.
53.	Hierusalem capitur.	Lateranenses Canonici non differunt essentialiter à Canonic: S. Sepul: 3.
160.	Hierusalé receptur à Christianis.	Leontius Diaconus & Canonicus S. Sepulchri. 51.
61.	Hilarius Episc: Hierosolymit:	Levitæ figurabant Sacerdotes legis Evangelicæ. 8.

rerum notabiliorum.

	Folio.		Folio.
Lidda Eccl: Cathedr: Canonicorum		Missam S. Jacobus Apostolus cele-	
S. Sepulchri.	85.	bravit.	25.
Locusta Hierosolymis.	106.	Monach ^o Patriarcha Hierosolym:	74.
Lubienski ex Canonico S. Sepulchri		Mors impia Anastasij Imper:	108.
Archiepisc: Gnesnens	5.	Mors Sanctorū Eliæ & Flaviani mi-	
ejus corpus incorruptum.	6.	rabilis.	108.
Sanctus Episcopus nominatur ibid:			
S. Lucianus Canonic ^o S. Sepul:	11.	N.	
M.		S. Narcissi vita.	145.
S. Macarij Episc: Hierosol: vita.	42.	S. Narcissus bonæ famæ Patron ^o	147.
Macedonius Episc: Cōstantinop:	103.	& sequen:	
Mantileto utuntur Canonici S. Sepul-		Natales S. Urbani IV. Papæ.	127.
chri.	8. 9.	Nissensis Canonica S. Sepulchri mē-	
Marcianus Canonicus S. Sepul:	103.	brum Canonicae Miechoviens:	134.
S. Marci Episc: Hierosol: vita.	142.	ejus privilegia.	ibid:
S. Maria Jacobi erat Religiosa & Di-		Nobilitas vera quæ virtute non san-	
scipula S. Jacobi.	5.	guine nitet.	127.
S. Maria Magdalena erat Religiosa		Nobilitas virtute acquiritur.	ibid:
& Discipula S. Jacobi ibidem.		O.	
Marix cura circa Sanctos.	152. 155.	S. Odilia, sive Otilia Canonissa S.	
S. Martha fuit Religiosa & Discipula		Sepulchri.	5.
S. Jacobi.	5.	Oliveti montis Ecclesia Canonicorū	
Martyrius Canonic ^o S. Sepul:	4. 99.	S. Sepulchri.	45. 165.
Matthias Clericus S. Sepul:	126.	Oliveti montis Ecclesia fundatur.	119.
S. Matthiæ Episc: Hierosol: vita.	30.	Oratio Sanctorum efficax.	144. 157.
S. Maximi Episc: Hierosol: vita.	84.	Oratorium S. Helenæ Hierosol:	123.
S. Melaniæ vita.	161.	P.	
Mezabanes Episc: Hierosolym:	70.	Pœna malefactoribus debita.	72.
Miechoviens: Conventus Caput Or-		Papa ex Ord: Canonic: S. Sepul:	127.
dinis.	114.	Paschæ dies celebris assignatur.	146.
Miechoviens: Canonica privilegia.	133.	Parrorientium Patronus S. Porphyri-	
Miechoviens: Præpositus confirma-		us.	175. 180.
tur.	74. 128.	S. Paula Canonissa Regi S. Sepul:	5.
Milites mittuntur Hierosolymā.	105.	Pecatum utile.	68.
fugantur à Religiosis.	106.	Peregrinatio ad Sepulchrum Xsti.	64.
Miracula Passionis Christi penes mar-		Perjurium punitum.	147.
tyrium 10000. Martyrum.	144.	Persecutio gravis Hierosol:	106. 110.
		Peru-	

Index

	Folio.		Folio.
Perusij Eccl. Ath: Canonic: Regul:	140.	Scripta Sanctorum Ord: nostri,	54. 61.
erat.	140.	75. 128.	
SS. Petri & Pauli apparitio?	92.	Sebastes Cath: Eccl: Canonic: S. Se-	
Pheid ^o Diacon ^o & Canon: S. Sepul:	98.	pulchri.	103.
Polonia Patronus S. Servatius.	95.	Seditio Hierosolymis.	85.
Poloni novē hebdomadis jejunabāt	128	Sepulchri Christi Custos,	20. 125.
Polonis dispensatur jejunium.	ibid:	Sepulchri Christi Eccles: omnes pul-	
S. Porphyrij vita.	162.	chritudine antecellit,	44.
S. Prailius Episc: Hieros: 168. 170. &		Sepulch: Xsti gloriæ promotio	152. 156.
sequen:		Sepulchrum Xsti inventum,	117.
S. Procopij gesta.	177:	Sepulchrū Xsti miraculis celebre.	125.
		146.	
Q.		Sepulchrum Xsti obruitur.	31.
Quercus Mambre Eccl: Canonic: S.	44.	Sepulchrum Xsti pijs lachrymis riga-	
Sepulchri.	44.	tur.	32. 34. 111.
S. Quiriaci Episc: Hierosol: vita.	76.	Sepulch: Xsti visitatur.	32. 56. 64.
		125. 161. 165. 166. 171.	
R.		Sepultura Beatissimæ Mariæ,	34.
Regula Alexandrinæ Eccl: ex Hieroso-	88.	S. Servatij vita.	89.
lym:	88.	Siccitas magna Hierosolym:	106.
Regula Canonicorum S. Sepulchri ab	35.	S. Simeonis Episc: Hieros: vita,	30.
Apostolis.	35.	Sion montis Ecclesia Canonicor: S. Se-	
Regula Carmelitarum.	73.	pulchri.	86.
Resurrectionis Xsti festū antiquū.	126.	S. Sophronij vita.	49.
S. Richardus canonisatur.	138.	Stephanus Canonicus S. Sepulchri E-	
Robertus Patriarcha Hierosol: 128:		piscopus Dorensis,	51.
Rocheto utebatur S. Jacob ^o Apost: 25.		S. Stephani vita,	151.
Rochetum habitus Canonicor: S. Se-	8. 9.	S. Stephani tunica:	121.
pulchri.	8. 9.	S. Stephanus Diaconus S. Jacobi &	
Romanus Papa à Græcis pro capite	119.	Ecclesiæ Hierosol:	25.
Eccl: agnoscitur.	119.	Supplicationum vis.	170. 173. 181.
Russiæ Patronus S. Servatius,	95.		
		T.	
S.		Thebæorum legio.	40. & sequ.
S. Sabbas Canonic: S. Sepulchri, e-	4. 101. 106.	S. Thomas Aquinas,	136.
jus gesta.	4. 101. 106.	Trecis festum S. Urbani IV, Pap: 140.	
Salustius Patriarcha Hierosol: 4. 100.		Turres triumphales,	118.
S. Sanctiæ vita.	55.		
Sanctorum ex Ordine Canonic: S. Se-			
pulchri multitudo,	1. 2. 3.		

rerum notabiliorum.

	Folio.		Folio.
V		S. Urbani Papæ IV: 137.	137.
Væ vâ Hierosolymis.	37.	S. Urbanus Papa non	141.
Venenum non nocet Sanctis	113.	cnlis Ordinis.	
Venetias propè Corp. S. Helenæ	122.	Z.	
Vercellentis Ecclesia.	73.	S. Zachariæ Patriarchæ mors.	50.
Vestitus S. Helenæ mortuæ.	123.	S. Zachæi Episc. Hieros: vita.	125.
Vocatio ad statum Religiosum.	168.	S. Zambæ Episc: Hieros: vita.	40.

Protestatio Authoris.

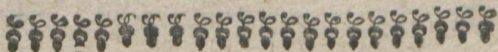
Sicut firma fide credo, quod Sancta Romana Catholica, & Apostolica Ecclesia, sit infallibilis Fidei Regula, Magistra & Judex omnium veritatum in quacunq; materia adscribilibum, ita quacunq; hic scripta sunt, omnia volo intelligere juxta sensum ejusdem Sanctæ Matris Ecclesiæ, cujus sensui Supremoq; Judicio, me & scripta mea subijcio.

Ad M. D. T. O. M. G. B. V. M. I. C. H. & SS. Pp. O. N.

atq; OO. SS. Cultum & Venerationem.

Typographi menda sic emenda.

Fol: 24. versu	23.	vivendi	lege	videndi.
Fol: 31. versu	8.	turpines	lege	turpitudines.
Fol: 50. versu.	21	animæ ægritudine	lege	animi ægritudine.
Fol: 57. versu	14.	curaverunt	lege	juraverunt.
Fol: 57. versu	10.	dirigent.	lege	dirigerent.
Fol: 71. versu	28.	Opotenti	lege	Omnipotentis.
Fol: 88. versu	10.	abstrahi	lege	abstrahere.
Fol: 91. versu	7.	majori nominis	lege	majoris nominis.
Fol: 119. versu	20.	enerationem	lege	enerationem.
Fol: 148. versu	27.	piorum	lege	piorum.
Fol: 168. versu	12.	reddidisq;	lege	redditisq;
Fol: eodem versu	23.	compareret	lege	compararet.
Fol: 177. versu	27.	accidisset	lege	audisset.
Fol: 180. versu	14.	rogantes	lege	rogantes.
Fol: 181. versu	22.	præmissis	lege	promissis.
Fol: 184. versu	16.	infixa	lege	acu infixæ.

1871
1872
1873
1874
1875
1876
1877
1878
1879
1880
1881
1882
1883
1884
1885
1886
1887
1888
1889
1890
1891
1892
1893
1894
1895
1896
1897
1898
1899
1900

Low range and crest of ...
The ...
The ...

...

...

THE
STATE OF
NEW YORK
IN SENATE
JANUARY 18, 1891

...

